

A romantic couple embracing at a party. The man has long, wavy hair and is wearing a white t-shirt. The woman has her eyes closed and is wearing a dark top. The background is warm and blurry, suggesting a party atmosphere.

Aventurile unei fete de la oraș

ROMAN DIN SERIA MISADVENTURES

MEREDITH WILD

Autoare bestseller #1 New York Times

CHELLE BLISS

Autoare bestseller USA Today

/EROSCOPI

Proaspăt divorțată de unul dintre potențaii de la Hollywood, Madison Atwood are nevoie de o escapadă. Cu reporterii de senzațional pe urmele ei, Madison evadează într-o stațiune izolată din nordul Californiei.

Luke Dawson trăiește retras. Când dă peste o femeie frumoasă care se scaldă în râul de pe proprietatea lui, nu se poate abține să n-o privească. Ea îi atrage atenția, dar e o fată de la oraș – o capcană superbă, care-i tulbură liniștea.

Madison vrea să se simtă din nou dorită, iar lui Luke îi lipsește atingerea unei femei. Atracția este mare, dar ei sunt foarte diferiți. Poate oare Luke să se despartă de singura femeie care l-a făcut să aibă din nou sentimente? Și poate oare Madison să-l lase în urmă pe bărbatul care a dat un nou sens vieții sale?

EROS COP

edituratrei.ro/categorie/eroscop/14/

ISBN 978-606-40-0502-1

9 786064 005021

EROS COP

Meredith Wild
Chelle Bliss

Aventurile unei fete de la oraș

Roman din seria *Misadventures*

A.M.

Traducere în limba engleză de
Iskia Gromereschi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Dușmănescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă © Sara Eirew

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Roxana Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILD, MEREDITH
Aventurile unei fete de la oraș / Meredith Wild, Chelle Bliss; trad. din
engleză de Iulia Dromereschi. – București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0502-1

I. Bliss, Chelle
II. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.m

Titlul original: *Misadventures of a City Girl*
Autor: Meredith Wild și Chelle Bliss

Copyright © Waterhouse Press 2017

Published by arrangement with Waterhouse Press LLC
The moral rights of the author have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul 1

MADISON

Poc!

Inima îmi tresare. Un șuvoi de spumă se revarsă din sticla de șampanie, peste mâinile mele. Trag o înjurătură în gând și șterg mizeria de pe masă. Fără să mă obosesc să iau un pahar, duc sticla cu mine pe canapea și mă ghemuiesc, pregătindu-mă pentru o altă seară liniștită în casă. Zapez printre canale și mă hotărâsc să văd un film. Mai am nevoie doar de o găletușă de Ben & Jerry să-mi întregească imaginea de divorțată nefericită.

Am crezut că după finalizarea de azi a actelor se va schimba ceva... *eu* mă voi schimba. Nu mai sunt Madison Cleary, soția de la brațul unui star în ascensiune. Am redevenit, oficial, Madison Atwood. Noua Madison ar trebui să se simtă fericită, ușurată și liberă. Dar momentul sărbătoresc e incredibil de lipsit de esență.

Închid ochii și suspin, obosită.

Să-l ia naiba. Oricât aș încerca, nu pot să renunț la furie.

Respingere. Speranță. Eșec. Determinare. Da... determinarea e deja prezentă și se luptă pentru ocuparea teritoriului.

Pun sticla jos și-mi iau laptopul. Internetul e plin de răspunsuri și sunt convinsă că nu aici este sfârșitul, pentru mine. Mariajul meu ratat a fost o lovitură dureroasă, fără îndoială. Dar nu-mi pot lăsa soțul — *fostul soț* — atât de faimos și totodată de infam, în lipsa lui de loialitate, să-mi periclitizeze viitorul.

Cu toate astea, uneori simt că e peste tot. Clienți, evenimente, prieteni, toate există încă în cercurile noastre comune. Dacă vreau să fiu din nou eu însămi, am nevoie de o pauză. Trebuie să plec din LA, departe de bârfe și de acest capitol din viața mea pe care vreau să-l las în urmă.

Poate e cazul să plec în Baja. Să cunosc un producător sexy și bogat, care să mă facă să uit de nenorocitul căruia i-am fost alături, atât de fidelă, în drumul lui spre celebritate. Să bem șampanie scumpă și să mâncăm diverse specialități decadente ca să alimentăm sexcapadele pe bandă rulantă. Și, firește, să ne relaxăm făcându-ne de cap în oceanul de un albastru limpede.

Las fantezia să mă poarte preț de câteva minute, înainte să revin pe pământ, sau, cel puțin, la o soluție mai realistă. Ultima parte a căsniciei cu Jeremy și lunile care i-au urmat, luni de negocieri pentru divorț, mi-au provocat cea mai adâncă anxietate pe care am trăit-o, din liceu încoace. Jeremy și cu mine ne-am întâlnit când eram niște adolescenți naivi. Am fost împreună încă de atunci. Eram îndrăgostită de el prosteste.

Amintirea mă lovește puternic, însă durerea e și mai cruntă: o simt adânc în stomac, înainte să mi se urce în gât și să mă ardă. La naiba. Toate amintirile au fost umbrite și-l urăsc pentru asta mai mult decât pentru orice altceva.

Poate că nu va fi mereu așa. Poate că, într-o zi, mă voi vindeca. Va deveni și el o amintire, însă una îndepărtată. Nu mă voi simți mereu așa...

Încărcată emoțional cum sunt, încep să caut din nou spa-uri. Oricât mi-aș dori să-mi anulez sentimentele pe o insulă tropicală, trăgându-mi-o cu un străin chipeș, știu că n-o să iasă nimic bun din

asta. Am nevoie de o pauză adevărată. Reconfortantă. Ceva care să-mi usuce toate lacrimile din suflet.

Primele rezultate ale căutării îmi prezintă oferte din partea nordică a Californiei. Suficient de departe de LA, dar și suficient de aproape ca să mă întorc la muncă într-o secundă. Trec de la un site la altul. Opțiunile sunt fie prea informative, fie prea siropoase, fie pun prea mare accent pe spiritualitate, lucru pentru care nu sunt pregătită. Nu vreau să mă convertesc. Am doar nevoie de o perioadă de liniște, poate de câteva ședințe de masaj și de puțin aer proaspăt de munte.

Hotărârea mă împinge spre a doua pagină cu rezultate. Fac clic pe site-ul Avalon Springs Retreat. Parcă-mi mai vine inima la loc, umplându-se de speranță. Avalon Springs e un spa în munți. Mâncare pregătită în casă, cursuri de yoga, câteva excursii în aer liber și perioade lungi de timp care să-i ajute pe oameni să-și regăsească echilibrul. Proprietarii par hippy în toată regula. Camerele — curate și confortabile. Și nu pare o capcană pentru turiști, destinată primadonelor de la care sper să iau o pauză.

Îmi verific agenda, ignor prețul (fiindcă merit asta, indiferent de cost) și rezerv patru săptămâni.

Astăzi sunt Madison Atwood, iar următorul capitol al vieții mele va începe la Avalon Springs.

— Aici aveți cheia camerei. Este un apartament în Anexa Măslinilor, în direcția aceea. E chiar următoarea clădire, așa că nu sunteți departe de cantină și de sălile de cursuri.

Tânăra cu ten perfect și dreaduri blonde, groase, arată spre intrarea din față.

— În fiecare sâmbătă, organizăm o sesiune de orientare aici, în clădirea principală. Va începe cam într-o oră.

— Orientare?

Ridic privirea de pe ecusonul de hârtie, pe care scrie stângaci „Indigo“, apoi spre ochii ei de un cenușiu-deschis.

Ea zâmbește relaxat, de parcă n-ar fi fost încordată în viața ei.

— Da. E un fel de bun venit. Vă veți prezenta celorlalți rezidenți, veți face exerciții de respirație și stretching împreună, iar Vi și Lou vă vor povesti mai multe despre izvoarele de aici.

— Minunat, mormăi eu, fără să-mi ascund lipsa entuziasmului.

Mă îndoiesc că fătuca asta se va prinde, oricum.

Îmi vâr cheia de metal în buzunarul din spate, un mic semn al angajamentului față de acest refugiu, care mă tem deja că e o greșeală. Zona recepției este zgomotoasă, fiindcă o mulțime de oameni se află în fața unei uși care pare să ducă spre un curs de yoga. Sau poate e începutul adunării pentru orientare. Mă lovește anxietatea, urmată de o arsură familiară în stomac.

Nimic nu e liniștit și reconfortant aici. Sigur, este altceva decât peisajul citadin, însă *ăștia nu sunt genul meu de oameni*. Pot să mă trag de șireturi cu bogătașii și celebritățile de la Hollywood, dar cinci minute în acest colectiv minunat mă trimit la plimbare, cu coada între picioare.

O întrerup pe Indigo înainte să-și sfârșească discursul introductiv, iau hârtiile de cazare și plec spre ușa din față, mult mai repede decât am venit. Drumul de la BMW la cameră e, din fericire, scurt, deși nu sunt încântată că locuiesc atât de aproape de epicentrul acestui „spa liniștit de la munte“.

Înalț o scurtă rugăciune de mulțumire, fiindcă măcar camera se ridică la înălțimea așteptărilor. E exact ca în reclamă: curată, comodă și spațioasă. După ce dau un tur rapid, mă uit pe geam, să văd cine sau ce face zgomot. Un șuvoi de „rezidenți“ nerăbdători se îndreaptă spre clădirea principală. Pantalonii de yoga și bentițele par a fi uniforma locală. Mă uit la îmbrăcămintea mea: blugi tăiați, un tricou strâmt cu guler în V și o pereche de teniși îndrăgiți.

Deloc în apele mele, îmi iau cheia și harta, pe care doar că nu i-am smuls-o din mână lui Indigo, și ies. Trec în pas alert pe lângă mulțime și merg mai departe, până când la mine nu mai ajunge decât un zgomot difuz.

Peisajul de aici e diferit de cele cu care sunt obișnuită. Sunt originară de pe Coasta de Est și acolo am trăit toată viața, concentrându-mă pe carieră și, odată ajunși în Vest, pe cariera *lui*, așa că am ajuns mult prea rar în ținuturile mai pitorești din California.

Urmez un drum larg și bătut, care ajunge în zona împădurită, și mă asaltează gândurile. Îndoială, regret, dezamăgire. Strigă și se agață de mine. Dacă aș merge la orientare acum, s-ar citi toate pe chipul meu. Aș fi o reclamă ambulantă pentru dezorientare. Femeia pierdută, al cărei soț a părăsit-o, fiindcă nu era trofeul pe care să-și mai dorească să și-l agațe de braț. Respingerea și durerea sunt ca un tatuaj imens, hidos, care nu se va șterge, indiferent cât timp ar trece.

Mă forțez să merg mai departe, observând cu coada ochiului panta și pelicula subțire de transpirație care-mi acoperă pielea. Poate că Avalon Springs nu e tocmai raiul la care am visat. Dar dacă tot am ajuns până aici...

Lacrimile îmi ard colțurile ochilor, fiindcă sunt singură. Atât de singură.

Câteva pâlcuri de pini încadrează poteca. Deasupra vârfurilor, cerul are o nuanță maiestuoasă de violet. Gândurile mi se liniștesc suficient ca să-mi dau seama că, în ciuda distanței față de centrul de relaxare, se lasă noaptea, iar eu n-am idee nici unde sunt, nici încotro mă îndrept. Dar sunetul slab al apei curgătoare mă ademenește înainte.

Dincolo de copaci se află un luminiș, cu o fântână în centru. În ciuda temperaturii scăzute, la altitudinea la care mă aflu, din apa de un turcoaz vibrant ies rotocoale de abur. Urc pe o piatră netedă și rotundă și testez temperatura apei cu vârfurile degetelor. E perfectă, ca apa pregătită pentru baie.

Trebuie să fie chiar izvorul care dă numele spa-ului. Se laudă cu proprietăți curative, datorită depunerilor de minerale provenite din munții din împrejurimi. Câteva șuvoaie de apă se scurg de pe stâncile mai înalte, curgând direct în cada perfectă, creată de natură.

După ce arunc o scurtă privire în jur, trec la fapte. Mă dezbrac și-mi înmoi degetele de la picioare în apă. Apoi, cu atenție, îmi

scufund întregul trup. Las capul să-mi intre sub apă, iar părul mi se unduiește în șuvițe mătăsoase în jurul umerilor goi. Gem încântată, iar balonașele plutesc prin apa limpede, către suprafață. Înot, apoi îmi cufund corpul adânc în apă. Căldura, apa, lipsa poverii hainelor și a tuturor gândurilor negre... Niciodată nu m-am simțit mai bine.

Degetele de la picioare găsesc fundul apei, iar eu mă relansez la suprafață, când am nevoie de aer. După o vreme, mă îndrept spre un loc în care pot sta în picioare cu ușurință. Apa îmi ajunge până sub sâni. Mă retrag spre o stâncă netedă, lată, care mărginește puțul, și mă întind pe ea, fără să-mi pese că e rece și dură. Sunt încălzită și relaxată, după ce am înotat.

Închid ochii, bucurându-mă de sunetele simple ale apei și păsărilor și de izolarea pe care am găsit-o în urma unei drumeții atât de lungi. Îmi trec mâinile peste piele și, pentru prima dată în ceea ce pare o veșnicie, remarc un zvâcnet slab între coapse. Doamne, dar încordată am mai fost în ultima vreme! Am nevoie de o eliberare. Încurajată de ideea că trupul meu încă dă atenție unor nevoi primare, mă ating și mă mângâi până când mă simt foarte excitată.

Apropiindu-mă de orgasm, desfac coapsele și-mi strecur un deget în umezeala dintre ele, în timp ce un altul îmi atinge clitorisul ca pe un disc. Trec câteva minute de atingere pricepută a punctelor care tânjesc după atenția unui bărbat. Și nu orice bărbat. Unul care să nu mă distrugă. Dar, cum nu-l am acum la îndemână, va trebui să mă mulțumesc cu atât.

Respirația mi se accelerează, odată cu ritmul. M-am adus până în punctul acesta de sute de ori. Știu exact ce să fac. Totuși, cel mai adesea, actul îmi lasă un sentiment de neîmplinire. Sunt satisfăcută fizic, dar niciodată emoțional. Nu-mi pasă. După ce am condus cinci ore din oraș până aici, am nevoie de eliberare. Îmi curbez degetele adânc înăuntru și-mi trec ritmic degetele peste carnea de acolo. Vârful mătăsos al unui penis afundat în mine ar fi mult mai adecvat, dar fie.

Îmi trec limba peste buze și-mi imaginez că mă satisface un bărbat, chiar în clipa asta. E solid și dintr-o bucată, cu o privire pasională, și mă umple cu fiecare centimetru al penisului său neted. Îmi spune că sunt frumoasă și că se simte mai bine cu mine decât cu oricare alta înaintea mea. Mă atinge în punctul magic iar și iar, și iar...

Inspir profund și mă arcuiesc pe stâncă, atât de pregătită, atât de aproape. Călcâiele și omoplații mi se lipesc de piatra tare. Scot un țipăt, pe jumătate excitat și pe jumătate frustrat, fiindcă, pur și simplu, nu pot ajunge la orgasm.

Deschid ochii. Pe cerul aproape negru se văd stele, ca niște licurici. Privesc spre cărare și încerc să nu mă îngrijorez că s-ar putea să nu găsec drumul înapoi.

Atunci, îl văd printre copaci. Și scot un țipăt.

LUKE

Nu știi sigur ce m-a făcut să mă opresc și s-o privesc. Făcuse suficient zgomot mărșăluind pe potecă. Încă o fată de la oraș, venită la refugiul de la poalele muntelui, fără îndoială. Mă aventurasem până aici ca să mă bucur de izvoare, fiindcă sâmbăta e ziua lor de orientare, iar noii rezidenți ies rareori afară după apusul soarelui.

Dar, din clipa în care hainele femeii au căzut la pământ, nu m-am mai putut mișca. Ar fi trebui să mă-ntorc la cabana mea din munți, însă am stat s-o privesc înotând și plutind asemenea unei zeițe. Are părul lung, șaten, iar când a ieșit din apă, i s-a lipit de spate, dezvăluind probabil cea mai frumoasă pereche de sâni pe care-i văzusem vreodată.

Și, apoi, cu o urmă vagă de vinovăție, am urmărit-o alunecând în sus pe stâncă și vârându-și degetele subțiri în vagin, până când strigătele ei au răsunat între pietre și au redus la tăcere și pădurea, și pe mine. Acum am o erecție și nu mă simt deloc în stare să mă întorc acasă. Pe de altă parte, nici nu mă lasă conștiința s-o abandonez aici, fiindcă se lasă repede întunericul.

Când privirile ni s-au întâlnit, a scos un țipăt și s-a aruncat din nou în apă, ca să-și ascundă goliciunea. Mă mai fâțâi puțin ca să nu se vadă efectele pe care le-a avut asupra mea micul ei spectacol și mă apropii.

— Cine ești?

Vocea îi tremură de panică. Se uită la mine cu ochi mari, întrebându-se probabil dacă vreau să-i fac vreun rău.

La ora asta, atât de departe de refugiu, e îndreptățită să-și facă griji. Nimic nu ar putea s-o apere de cineva solid ca mine și cu priceperea mea, dacă aveam intenții rele.

— Nu-ți fac niciun rău, îi spun cu blândețe, sperând să se calmeze. Ești aici, afară, și e târziu. Știi să te întorci?

Își încrucișează brațele peste piept, chiar dacă oricum nu pot vedea nimic prin apă.

— Am hartă.

Rânjesc și arunc o privire scurtă spre grămada de haine pe care a abandonat-o lângă izvoare.

— Serios? Ai și lanternă ca s-o poți citi?

Încruntă din sprâncene. Ochii îi sunt fantastici, ca formă și intensitate a privirii, chiar dacă nu-mi dau seama exact ce culoare au, în lumina palidă.

— Te pot conduce înapoi. Cineva ca tine n-ar trebui să fie singură, aici.

Se încruntă și mai tare.

— Cineva ca mine?

— Ești la cel puțin doi kilometri de refugiu. Nu ai provizii. Cineva lipsit de o teamă sănătoasă de sălbăticie, la ora asta sau la oricare altă oră, n-ar trebui să se afle aici de unul singur.

— N-am nevoie să mă salvezi, da?

Mă împotrivesc dorinței de a-mi da ochii peste cap. Încă o nenorocită de la oraș, cu un ego imens și complet lipsită de bun-simț.

— Haide. Te duc înapoi.

Se îndreaptă lent spre margine, către hainele sale, fără să-și ia ochii de la mine.

— Te rog să te uiți în altă parte.

Râd.

— Am văzut deja mult mai mult decât îmi poți arăta acum.

Face ochii mari și nările îi freamătă. Fără alte cuvinte, mă întorc, ca să-i ofer intimitatea care pare fără sens, după ce am asistat la clipele de dinainte. Un minut mai târziu, zgomotul tenișilor ei frecându-se de stâncă mă îndeamnă să mă întorc. E complet îmbrăcată, și-mi permit o secundă de răgaz ca să-i admir corpul și așa. Blugii îi îmbrățișează plăcut coapsele, iar sânii îi par mai plini sub tricoul strâmt.

Îmi alung aceste gânduri, înainte ca penisul să mi-o ia din nou razna. N-am mai fost de multă vreme cu o femeie și, chiar dacă disprețuiesc tot ceea ce reprezintă cea din fața mea, nu prea pot stăpâni animalul din mine, care vrea să-i sfâșie hainele și să intre în ea iar și iar, până când ajungem amândoi la orgasm. De câteva ori.

Mormăi o înjurătură, înainte să mă întorc și să mă îndrept repede spre potecă.

Trec câteva minute și nu am nevoie să privesc înapoi. Aud cum găfâie, iar crengile i se rup sub pașii atenți — semne că-și dă silința să țină ritmul. N-are ea treabă cu pădurea. De ce continuă Lou și Vi să-i ademenească aici pe toți idioții mă depășește. Oamenii ca ea n-or să-și găsească niciodată locul aici. Nu vor aprecia niciodată locurile astea așa cum ar trebui. O săptămână în pădure este ceva la modă, pentru majoritatea lor, iar eu nu vreau decât să plece din munții mei, ca să mă bucur de lucrurile pentru care am venit aici: singurătate și liniște. O viață simplă. O baie rapidă în izvor, fără o fătucă sexy care să-mi încarce mintea cu găurica ei dulce... fiindcă sunt absolut sigur că e dulce și atât de strâmtă!

Îmi ignor gândurile și mă răsucesc. Bruneta aproape că se lovește de mine. O prind de umeri când se dezechilibrează. Cumva, pare mai mică în brațele mele, fiindcă oasele ei delicate abia dacă au substanță. Părul ud îi umezește tricoul, atrăgându-mi iar atenția asupra sânilor superbi. La naiba, femeia asta mă distrage într-un fel pe care nu mi-l doream.

— De aici, poți ajunge repede, spun, morocănos.

Face iarăși ochii mari.

— Chiar pot?

Lumina lunii îi face pielea să strălucească. Dacă fusese machiată, izvoarele au spălat totul, lăsând-o așa cum e de la natură. E frumușică tare. Are nasul cârn și o gură mică și arcuită. Nu are nimic exotic sau sever în trăsături, dar arată superb fără niciun efort.

Îi dau drumul și arăt cu degetul în spatele meu.

— E la doar câțiva metri în jos, pe potecă. O să vezi luminile și te vor conduce.

— Mulțumesc, spune ea încet, aproape prea încet ca să se facă auzită, noroc că e atât de liniște în pădure, noaptea.

Nu mai are atitudinea pe care mi-a servit-o anterior. Cum a trecut de la extaz la a pretinde că nu avea nevoie să fie salvată, nu știu. Dar poate că-i era teamă.

Tresar, fiindcă nu-mi place să cred că i-ar putea fi teamă de mine. N-aș fi rănit-o niciodată și n-aș face rău nimănui. Chiar dacă nu-i vreau în pădurea mea.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești.

— Ba da. Ai fi putut să mă lași acolo sau...

— Sau?

Ridic din sprânceană, provocând-o s-o spună cu voce tare.

E adevărat c-aș fi putut face toate lucrurile la care nu mă pot abține să mă gândesc acum. M-aș fi putut vâri între coapsele ei netede, aș fi putut intra în ea, învăluită în jurul penisului meu, și aș fi satisfăcut-o așa cum degețelele acelea ale ei n-ar reuși vreodată.

Dar ea nu spune nimic. Niciun cuvânt. Se uită doar la mine, și, pentru o clipă, mă întreb dacă-mi poate citi gândurile, dacă depravarea asta neașteptată radiază din mine. Apoi, mâinile ei îmi alunecă pe piept, iar eu aproape că uit să respir.

— Cum te cheamă?

Vocea i s-a transformat într-o șoaptă, de parcă s-ar ascunde în spatele propriilor cuvinte.

Când m-a atins ultima dată o femeie? Nu mai pot să respir.

— Noapte bună.

Trec pe lângă ea, forțându-mi picioarele să meargă înapoi pe potecă. Trebuie să scap naibii de ea.

CAPITOLUL 2

MADISON

Ce naiba a fost asta? L-am întrebat ceva simplu, și s-a îndepărtat ca un sălbatic, fără să mă învrednicească măcar cu un răspuns. M-a lăsat baltă, de parcă eu aș fi fost cea care-i încălcase intimitatea, și nu invers.

Plină de furie, îmi croiesc drum pe cărare, spre clădirea principală, urmând luminile, așa cum mi-a spus. Mă dor picioarele, iar efortul drumeției face ca fiecare pas să pară ultimul.

Mă aplec în față, îmi sprijin mâinile pe genunchi și mă opresc puțin ca să-mi recapăt ritmul respirației. Mă gândesc numai la el — străinul sexy care a apărut de nicăieri și, deși m-a privit, nu a dorit să se implice.

Luminile de la ferestrele largi care se întind în partea din spate a clădirii ajung la cărare, la doar câțiva metri în fața mea. Îndreptându-mă de spate, întind pasul spre singurul loc unde-mi doresc să fiu: camera mea.

Fac câțiva pași, dar amintirea atingerii lui mă oprește. *Doamne.* Și eu l-am atins. De ce am făcut asta? Poate că i-am interpretat greșit

privirea, înainte să-mi strecor mâna pe pieptul lui. Mușchii de sub palma mea păreau oțeliți. Trecuse pe lângă mine de parcă l-aș fi jignit cu ceva și dispăruse.

Ieșind din tufișuri și ajungând în luminiș, o văd pe Indigo, care stă pe puntea de lemn, cu o privire visătoare.

Când mă zărește, îmi face disperată cu mâna.

— Doamne, domnișoară Atwood! Te-am căutat peste tot!

Urc încet scările și mă țin de balustradă.

— Nu intenționasem să lipsesc atât.

— Aproape că am trimis echipa de salvare, când nu te-ai întors în cameră și nici la orientare n-ai venit.

— Scuze.

Nu sunt deloc sinceră. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac în seara asta era să particip la ora de orientare. Am venit aici să mă bucur de singurătate și să fug de toate, nu să fiu înconjurată de străini și să urmez un program fix.

— E în regulă. Ți-am făcut o programare mâine la Vi.

Îmi zâmbește larg, ajungând lângă mine, când reușesc și eu să urc în cele din urmă.

— Îți va oferi un tur privat al proprietății. E foarte important pentru noi ca musafirii noștri să se bucure de cea mai reușită experiență.

— Păi... mersi.

Lipsa mea de entuziasm este evidentă, însă, când zâmbetul îi piere, încerc să mă revanșez.

— Apreciez faptul că ai grijă de mine, Indigo.

Își pune o mână pe brațul meu și mă strânge ușor.

— Încercăm să fim de folos.

— Știu. A fost o zi grea.

— Păi, spune ea, plină de solitudine, îți pot face o cană de cacao, ca să te relaxezi mai ușor.

— Nu.

Refuz puțin cam repede, dar mi-am atins limita de oameni fericiți pe ziua de azi.

— Am nevoie doar de o baie și de somn. Dar apreciez oferta. Ești foarte amabilă.

— Face parte din munca mea. Dacă te răzgândești, organizăm un foc de tabără de pe la nouă.

Îmi arată unde: în partea dreaptă a luminișului, unde un bărbat aruncă bușteni într-o groapă, iar altul aranjează niște scaune în cerc.

— Poate vrei să treci pe aici. Ajută la somn.

Am sentimentul că nimic n-a ținut-o vreodată trează noaptea. Indigo are o ușurință în reacții pe care mi-aș dori s-o simt din nou. Cu siguranță, așa eram și eu în tinerețe, înainte să mă lovesc puternic de realitate.

— Noapte bună, Indigo, spun, zâmbindu-i blând.

— Noapte bună, domnișoară Atwood. Să dormi bine.

N-am mai dormit bine de când știrea despre infidelitatea lui Jeremy a apărut în fiecare fițuică de bârfe din oraș. Unele dintre trus-turile de presă mai serioase au preluat și ele povestea, făcând toată treaba imposibil de evitat. telefoanele și mesajele fără conținere mă ținuseră trează și incapabilă să trec peste această dezamăgire, fiindcă mi se reamintea constant cum fusesem nedreptățită.

După ce ajung la camera mea și fac un duș, mă strecor sub caver-tură și privesc tavanul. Indiferent cât de tare încerc, nu reușesc să adorm. Singurul lucru la care mă gândesc este bărbatul misterios din pădure. Ticălosul care m-a evitat. Cel pe care-mi doresc să-l ating din nou. Cum s-ar simți oare pieptul lui gol sub palmele mele?

— La dracu'.

Izbesc salteaua cu palmele.

Ar trebui să fiu supărată fiindcă s-a uitat la mine pe furiș, însă amintirea privirii sale când l-am surprins mă excită. Nimeni nu m-a mai privit așa de secole întregi. Traiul în LA nu prea ajută la ego. Fetele de-abia ieșite din liceu sunt crema, iar toată lumea își face operații estetice, ca să arate mai tânără decât este.

Dar el mă privise cu o dorință pură, așa cum mă privea și Jeremy, înainte să calce strâmb. Bărbatul misterios o fi luat-o la goană, dar știu

că atunci mă dorea. Simt o pulsație surdă, cunoscută, între picioare, și bag mâna sub cuvertură ca să mă ating. Închid ochii și imaginea bărbatului aceuia chipeș îmi umple mintea.

Ceva din el... ochii lui cu gene dese, rivalizând cu cel mai întunecat cer al nopții — și, deși ochii îi erau amețitori, părul său îmi plăcuse cel mai mult. Avea șuvițe de un blond-murdar în părul lung, sălbatic, care se potriveau de minune cu tenul lui bronzat, de culoarea mierii. Chiar și strâns într-un coc masculin neglijent, tot își făcea treaba. Iar barba, un detaliu ce nu mă atrăsese niciodată la un bărbat, îi accentua trăsăturile și-l făcea și mai masculin, dacă așa ceva e posibil.

Mi-am imaginat că sunt din nou la izvor și m-am prefăcut că, în locul degetelor mele, el e cel care mă penetrează. În ochi i se citește o poftă nestăvilită, în timp ce-mi șoptește numele. Își trece palmele bătătorite peste pielea mea, arzându-mi carnea. Îmi înfig călcâiele în fesele lui, simțind cum mușchii i se încordează cu fiecare penetrare. Nu sunt capabilă să-mi controlez vocea, iar gemetele mele cresc în intensitate la fiecare mișcare de-a lui.

Orgasmul care m-a ocolit mai devreme mă lovește puternic. Strig, mișcându-mi degetele rapid, în timp ce-mi frec clitorisul cu palma. Mușchii mi se încordează, când valurile de plăcere se izbesc de mine în mod repetat, iar trupul mi se răsuțește într-o parte. Când ultimul val mă lovește, deschid brusc ochii și icnesc după aer.

— Ah, gem și expir, încercând să-mi recapăt ritmul respirației.

Niciodată n-am avut un orgasm atât de rapid. Nici măcar după ce Jeremy își petrecea atât de multă vreme satisfăcându-mă, că nici nu mai vedeam în fața ochilor. Chiar și așa, îmi lua cam zece minute să ating un orgasm care era departe de cutremur. Dar acesta, în timp ce mă gândeam la *el*, îmi zguduise lumea din temelii.

Sunt prea extenuată ca să mai analizez situația. Închid ochii, încerc să-mi eliberez mintea și să mă concentrez la greierii care se aud la fereastră. Dar nu ajută. Îl văd doar pe el.

Ultimul lucru la care mă așteptam seara trecută era o femeie dezbrăcată, singură, autosatisfăcându-se la izvor. Ziua orientării la Avalon ar fi trebuit să fie momentul meu de relaxare acolo, fără nicio grijă.

Bunicul îmi lăsase pământul — peste cincizeci de acri de vârf de munte pur, virgin, în California de Nord. Nu plănuisem niciodată să mi-i transform în cămin. Locul fusese abandonat ani întregi, iar cabana se deteriorase. Dar, când se încheiase și ultima parte a serviciului militar, gândul de a reveni la vechea mea viață și de a redeveni civil mă făcea să fug mâncând pământul.

În loc de asta, mi-am investit sângele, sudoarea și lacrimile în locul ăsta, transformându-l în casa mea.

Trebuia să-mi fie refugiu. Un adăpost departe de restul lumii.

Asta până când a apărut ea.

Mă așez și privesc focul, sorbindu-mi cafeaua de dimineață. Mă gândesc mereu la părul ei castaniu, ud și dezordonat, la felul în care i se lipea de haine, scoțându-i sânii în evidență. Sânii ei perfecti. Obraznici. Rotunzi. *Mai gândește-te și la altceva, prostule.* Ultima dată când am atins o pereche de sânii a fost... cu mulți ani în urmă.

Înainte să mă înrolez în Marină, visasem să trăiesc o viață normală. Nimic din ce-mi imaginasem nu includea traiul în pădure, în vârf de munte, de unul singur. Crezusem mereu c-o să trăiesc visul american — să mă căsătoresc, să cumpăr o casă și s-o umplu cu suficienți copii ca să sfârșesc conducând o nenorocită de dubiță.

Dar timpul petrecut în armată stricase totul. Credeam că eram pregătit pentru ce aveam să trăiesc pe perioada serviciului militar. Văzusem și făcusem lucruri pe care nu doream să le mai fac sau văd, însă nu avusesem probleme, până la ultima misiune. Acolo, ce ni se spusese să facem nu avea sens. Violența nu avea sens.

Când am fost lăsat la vatră ca fost membru al trupelor SEAL, decorat, nu-mi puteam imagina întoarcerea la viața „normală”. Sindromul meu de stres posttraumatic era atât de grav, încât până și o

mașină care dădea rateuri mă făcea s-o iau razna. Singurul remediu a fost izolarea autoimpusă.

Pot funcționa în preajma oamenilor, dacă sunt nevoit. Din când în când, mă aventurez în oraș, dar nu rămân niciodată acolo prea multă vreme. Știu cum trăiește lumea, însă nu mai este lumea mea. Mă simt mai bine singur. Prefer singurătatea munților.

În mod normal, munca de peste zi mă ține suficient de ocupat ca să nu-mi zboare mintea aiurea. Dar azi nu mă pot gândi decât la frumusețea aceea șatenă, cu gemetele ei ușoare și țâțele criminale. Ar fi trebuit să mă car de îndată ce-am observat-o, însă ceva din felul în care razele lunii sclipeau pe pielea ei umedă m-a țintuit pe loc. Când a strigat, n-am mai putut gândi coerent.

Când m-a văzut, avea doar teamă în ochi. Văzusem privirea aceea de mii de ori, în armată. Nu puteam s-o mai suport. Nu puteam pleca fără s-o liniștesc, fără să-mi calmez propria conștiință. Nu i-aș fi făcut niciodată vreun rău. Violența nu mă caracterizează și nu-mi stă în fire. Am jurat să servesc și să apăr, nu să atac și să sperii.

Dar... nu puteam să neg dorința de a mă apleca și de a-mi lipi corpul de al ei. De a-i băga limba în gură adânc. Când m-a atins, voiam să-mi pun în aplicare fantezia, însă am revenit cu picioarele pe pământ.

Cum de putuse să fie atât de speriată și, o clipă mai târziu, să mă atingă? Părea că vrea s-o sărut... Firește că am făcut singurul lucru care părea potrivit: am fugit.

Atingerea mă șocase.

Mă zguduise din temelii.

Ca un ticălos de primă clasă, i-am întors spatele, lăsând-o să se descurce singură. N-ar fi trebuit să fac asta, însă nu eu cerusem companie. *La dracu'*. Dacă n-ar fi ajuns înapoi, Vi, Lou și o întreagă echipă de căutare ar fi periat zona, căutând-o. Îmi pare rău că am lăsat-o să găsească de una singură drumul înapoi. Dar au trecut peste zece ore și nu mi-a bătut nimeni la ușă. Cu siguranță a supraviețuit, nu?

În următoarele zece minute, mi-o scot din minte și întocmesc o listă a lucrurilor pe care trebuie să le fac azi. Să trăiești așa, ca mine, necesită planificare atentă, timp și, mai ales, efort. Nu dau o fugă până la magazin pentru cumpărături, ci-mi cultiv propriile legume și cresc animale. Un lucru de bază precum încălzirea cabanei se face tot cu forța mâinilor. Petrec câteva ore pe zi spărgând lemne, ca la venirea iernii să am suficiente pentru întregul anotimp.

Pun cana de cafea în chiuvetă și mă uit pe fereastra dinspre Avalon. E doar o pată îndepărtată, dar îmi amintește de ea. Când o fan-tezie cu ea șoptindu-mi numele începe să-mi dea târcoale, scutur din cap pentru a o alunga.

— Haide, Luke, revino-ți, îmi spun.

Mi-a acaparat gândurile suficient.

Ies în aerul rece al dimineții, hrănesc găinile și celelalte animale, apoi încep să tai lemne. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să stau degeaba.

Frustrarea sexuală îmi aleargă prin vene, abia zădărnicită de fie-care lovitură de topor. Apuc mânerul mai cu putere, balansându-l cu avânt, în timp ce amintirea ei îmi acaparează mintea. Imagini cu ea goală, însoțite de gemete, plutesc prin gândurile mele asemeni unei prezentări seducătoare, la care numai mintea mea privată de sex ar putea râvni.

Mă-ntorc cu fața spre soare și-mi șterg sudoarea care a început să mi se scurgă în jos, pe tâmple. Îmi blestem în gând trupul și o blestem și pe femeia care și-a croit drum în mintea mea. Chiar și cu cămașa de flanel descheiată, aerul rece al dimineții îmi arde pielea. Trupul îmi freamătă de dorință. Penisul mi s-a întărit și abia mai pot gândi rațional. Trebuie să fac ceva, până nu-mi tai un picior, fiindcă sunt atât de amețit.

Arunc toporul și mă îndrept spre cabană. Îmi dau jos jeanșii și-i las pe blana de urs din fața șemineului, înainte să mă las în scaunul preferat, icnind. Îmi prind penisul și-l strâng bine, ca să-l calmez și să mai sting din durerea surdă care mă deranjează de seara trecută.

Ridic umerii și îmi urmăresc mâna cu fiecare împingere. Orgasmul se apropie, în interiorul meu, cu fiecare atingere. Ca să-l ating mai repede, închid ochii și-mi imaginez razele lunii sclipind pe pielea ei goală — sute de diamante în flăcări. Am nevoie de asta. Vreau asta. Aproape că-i simt gura închizându-se în jurul vârfului penisului meu, lingându-l și gemând apreciativ.

Apuc zdravăn. Frec mai cu viață. Mă strădui să ajung la orgasmul care pare să mă trădeze. De fiecare dată când sunt aproape, mă păcălește. Mă tachinează, exact ca ea.

— Bună, aud o voce.

Inima mi se oprește-n loc, izbindu-mi-se de piept ca un camion de un zid de cărămidă, la viteză maximă.

Deschid brusc ochii, și ce mi-e dat să văd?

Obiectul dorinței mele.

CAPITOLUL 3

MADISON

Clipesc de câteva ori. Mi se pare prea mult. Interiorul rustic al cabanei, pe care am descoperit-o la capătul potecii. Muntele de om care se află la câțiva pași de mine, ținându-și scula masivă în mână. Pielea lui aurie, strălucind de transpirație.

Sunt șocată de ceea ce văd și mă excit imediat. Cred că-mi pierd mințile, fiindcă instinctul îmi spune să traversez încăperea, să mă dezbrac până la piele și să mă înfig în exemplarul acela magnific.

Clipesc iar și înghit în sec, dar fantezia nu dispare. Privirea bărbatului e intensă, fixată în ochii mei. Nu s-a mișcat. Respiră greu, dar nu-și mai freacă penisul cu râvnă.

Cu o oră în urmă, neliniștită și deloc pregătită să mă alătur clubului de hippioți de la centrul de spa, m-am apucat să refac la lumina zilei traseul de seara trecută. Dacă voiam să respect natura, așa cum mă sfătuisese, trebuia să cunosc mai bine potecile. Așa că am urmat-o pe cea către izvoare și apoi m-am îndreptat spre munte, până când am remarcat cabana modestă, din bușteni, așezată într-o poieniță.

Ușa era deschisă, invitându-mă să intru. Ca o proastă, am dat buzna peste străinul chipeș de seara trecută. Cât de ironic mi se pare că, doar cu câteva ore în urmă, mă surprinsese în aceeași postură dubioasă. Poate c-ar trebui să-l las la fel de înnebunit cum m-a lăsat el pe mine, dar recunosc că vreau să fiu martoră la plăcerea lui.

Un fior ascuțit de dorință mă lovește între picioare, când îmi imaginez cum își dă drumul. Apoi îmi amintesc cum gândul la el m-a ajutat să termin eu însămi aseară și mă întreb dacă se gândea și el la mine, acum. Sfârcurile mi se întăresc pe sub tricou, și, în ciuda aerului rece de la altitudinea aceasta, mă încălzesc brusc.

Rămânem în tăcere câteva minute — de fapt, probabil, sunt doar secunde. Nu pot să le număr, fiindcă inima îmi bate neregulat și toate punctele de plăcere îmi pulsează; toate locurile în care aș vrea să mă atingă omul ăsta.

De parcă mi-ar citi gândurile, face prima mișcare: își mângâie penisul cu o mișcare lentă. Casc gura și-mi ling buzele, fascinată, remarcând cât de tare mi s-a uscat gura, brusc. Când ridic privirea spre chipul lui bronzat, dur, observ că ochii lui de un albastru-deschis mi s-au fixat pe buze. Le mai ling o dată, prinzându-mi buza de jos între dinți. Își coboară genele ușor și crește intensitatea atingerilor. Atunci îmi dau seama că gândurile și limbajul trupului meu sunt de-a dreptul evidente. Ne aflăm în mijlocul celei mai intense conversații sexuale fără cuvinte pe care am purtat-o vreodată. Pun capăt tăcerii.

— Te vreau.

Cuvintele mi se desprind cu greu de pe buze.

Înainte să mă pot gândi cât sunt de nebună sau cât par de disperată, el se ridică. Cămașa de flanel roșie îi flutură în jurul taliei subțiri, înainte s-o dezbrace și să se îndrepte spre mine, în toată splendoarea sa.

Fac un pas mic spre prag, fiindcă tipul e imens: înalt și lat, să nu mai zic de diametrul impresionant, și mai ales de energia care pare să radieze în jurul lui, amenințând să mă consume, pe măsură ce se apropie.

Într-o clipită, îmi înconjoară talia cu un braț, în timp ce-l folosește pe celălalt pentru a trânti ușa, închizându-ne în cabană. Unicele raze de lumină pătrund prin cele două ferestre aflate de-o parte și de alta a casei cu o singură încăpere. Casa asta îmi stârnește curiozitatea, dar zeul sexului care locuiește aici îmi suscită întreaga atenție.

Nu foarte blând, îmi împinge corpul cu al său și mă lipește de ușă, iar gura lui o cuprinde pe a mea. Depărtez buzele imediat, fiindcă prezența lui mă face să simt și să fac lucruri care nu au nimic de-a face cu rațiunea. Și-l doresc atât de intens, încât mi-e greu să înțeleg toată faza.

Cu toată forța lui brută, sărutul e surprinzător de blând. Îi simt forța în alte locuri, în strânsoarea care ne ține corpurile lipite și în apăsarea fermă a șoldurilor lui peste ale mele. Dar îmi dezmiardă gura pe cât de blând, pe atât de pasional. Ereția lui se împinge în mine, îndemnându-mă să mă gândesc la câte aș putea face și la cât de bine m-aș simți.

Îmi trec degetele prin părul lui, desprinzându-l din coadă, în timp ce ne sărutăm în continuare, ca niște amanți pasionali. Părul îi este umed la rădăcină, aspru sub degetele mele, la fel ca bărbia lui nerasă și firele moi care-i acoperă pieptul lat. Îmi place senzația. Textura lor e la fel ca mirosul lui: de o masculinitate puternică, reală, brută. Vreau să-l ling. În loc de asta, îmi răsucesc limba cu ferveare în jurul limbii lui. Îl mângâi pe toată lungimea trupului tare ca stânca, dar mă opresc în zona șoldurilor.

Încerc să respir, desprinzându-mi gura din sărut. Mă strădui să redevin rațională, dar mâna lui o prinde pe a mea și o ghidează spre penisul lui. Îl prind în palmă, remarcând că e fierbinte și că nu reușesc să-l înconjur complet. Degetele lui se încleștează în jurul mâinii mele, imitând mișcările pe care le făcea mai devreme.

— Și eu te vreau, frumoaso, șoptește el, respirând ușor peste buzele mele pulsânde. Te voiam și aseară, când erai întinsă pe stânca aceea. Te-am dorit toată dimineața, atât de mult, încât tot ce-am putut

să fac a fost să închid ochii, să-mi frec scula și să mă prefac c-o faci tu. Și acum iată-te.

Aerul îmi părăsește brusc plămâni. Degeaba, sunt pierdută.

Își mută coapsa între picioarele mele, iar eu mi le desfac pentru el. Gem când îmi atinge zonele delicate. M-am eliberat aseară, însă acum sunt atât de excitată iar, că îmi vine să țip. I-aș striga numele, dacă i l-aș ști.

— Cum te cheamă?

Am vocea gătuită, la fel de străină ca locul ăsta și ca necunoscutul ăsta misterios.

— Luke Dawson.

— Eu sunt Madison.

Zâmbește ușor.

— Încântat. Acum, că am făcut cunoștință, spune-mi exact ce dorești, Madison, spune el, atingându-mi iar clitorisul.

Trag o înjurătură în gând, fiindcă, *futu-i*, asta-i tot ce-mi doresc.

— Te vreau în mine, Luke.

Zâmbetul îi dispare, și pot să jur că inelele albastre din jurul irișilor lui se întunecă. Poate e din cauza luminii proaste de aici. Poate că e felul animalic în care mă privește, înainte să-mi descheie nasturele jeanșilor, fără să-și ia ochii de la mine. Îmi desface fermoarul cu ambele mâini și mi-i trage în jos până la jumătatea coapselor, împreună cu lenjeria.

Doamne, chiar o să mi-o tragă.

Sunt îngrozită și mai excitată decât am fost vreodată în viața mea. Închid ochii și-mi las capul pe spate, învinsă.

Deschid ochii brusc și scap un strigăt, când mă pătrunde cu două degete groase. Le scoate lent, atingându-mi clitorisul la ieșire. Apoi le duce la gură, lingându-le încet, parcă savurându-mi gustul. Mi se strânge totul înăuntru. Luke Dawson e un animal, și la fel sunt și eu, fiindcă niciodată n-am trăit ceva mai erotic decât dorința lui nerușinată de a mă gusta.

Tremur, iar el își retrage vârful degetelor, umede de la excitația mea și saliva lui, trecându-mi-le peste buze, înainte să mă sărute din nou sălbatic.

Cu cealaltă mână, îmi poartă degetele în jurul penisului său, aminându-mi cât de mult îmi doresc să-l satisfac. Când încep să-l mângâi, în sus și în jos, își strecoară din nou degetele adânc în mine, apoi se retrage. Înăuntru și afară, înăuntru și afară.

Ne mișcăm așa, creând un ritm: mângâiere, penetrare, respirație, pulsație, dorință. Totul se mișcă sincron, iar lumea din afara cabanei dispare. Atingerile lui sunt rupte din rai, iar eu îmi doresc și mai mult, cu disperare. Ritmul se întrerupe, fiindcă ne grăbim să terminăm. Bătăile inimii mi se întetesc. Întrerupe cadența pentru a mai adăuga un deget înăuntru, iar eu mă strădui să acord atenție întregii lungimi a penisului, de la rădăcina groasă la vârful catifelat. Tresare și abdomenul i se încordează de fiecare dată când îmi trec degetul mare peste el. Dacă nu m-ar încânta atât de mult degetele lui înăuntrul meu, aș cădea în genunchi și l-aș lua în gură.

Când trupul îi zvâcnește, îmi mut privirea la el. Expir zgomotos când remarc cât de intens mă privește.

— O să termin. Nu trebuie să...

Îl amuțesc cu încă un sărut profund și-i frec membrul și mai tare. Mi se rupe dacă-și dă drumul pe mine. Vreau să văd, să simt și să ating. Gândul acesta îmi țâșnește din mintea înnebunită de dorință, cu un glas pe care abia îl recunosc.

Când ajunge la orgasm, câteva secunde mai târziu, chipul i se încordează. Unghiile i se înfig în lemnul de care-mi sprijin spatetele, iar corpul îi devine un bloc de mușchi impenetrabili. Să-l privesc cum își dă drumul a urcat, oficial, pe primul loc în topul celor mai erotice momente din viața mea. Luke e... frumos. Sunt atât de captivată, încât aproape uit că trei dintre degetele lui sunt încă afundate în mine. Mai inspiră de câteva ori, înainte să se retragă. Gem ușor când iese din mine.

Își ia cămașa de pe podeaua de pin și se întoarce la mine.

— Scuze pentru asta, mormăie repede, ștergând lichidul cald și lipicios de pe mâna mea.

Eu rămân pe loc, cu pantalonii în vine. Nu mă poate lăsa așa. Trebuie să termine ce a început.

Lasă din nou cămașa să cadă pe podea și se uită pervers la mine. Ceva din privirea lui mă face să tresar. Cred că-mi poate citi disperarea pe față, fiindcă zâmbește și mă sărută ușor.

— Am eu grijă de tine, frumoaso. Nu-ți face griji.

Dintr-o mișcare, se așază în genunchi, scoțându-mi jeanșii și aruncându-i cât colo. Înainte să-mi dau seama ce face, îmi trece o coapsă peste umărul lui și-și îngroapă fața între picioarele mele.

Felul în care se simte limba lui când îmi atinge clitorisul îmi dă amețeli. Ridic brațele și caut ceva de care să mă prind. Când le las să cadă la loc, degetele mele îi găsesc umerii, apoi clăia lui de șuvițe ciufulte. Șoldurile mi se leagănă odată cu mișcările sale, în timp ce el își folosește limba și degetele într-o armonie perfectă.

Asaltul gurii sale mă face să gem adânc, până când piciorul pe care mă sprijin începe să tremure serios. Cu dibăcie, îmi trece și cealaltă coapsă peste umărul său. Suportă întreaga greutate a trupului meu fără vreun stres, continuând să mă lingă până când uit de mine.

— Madison, știam eu că ai o pizdulice a naibii de dulce!

— Dumnezeu, Luke!

Sunt atât de aproape, încât abia mai pot respira. Și-mi doresc asta atât de mult. Fiecare celulă a corpului îmi pulsează, implorând eliberarea. Nu mi-am dorit niciodată ceva atât de mult.

Apoi, își îndoaie degetele înăuntrul meu, iar eu scot un țipăt. Orgasmul mă face să mă cutremur, mă dezarmează complet, lăsând restul lumii goală, plată și tăcută. Mușchii mi se relaxează. Trec clipele, iar lumea se colorează și se aerisește iar, odată cu șuvoiul cald al apogeului.

Închid pleoapele, suspinând.

LUKE

Abia dacă-mi dau seama ce s-a întâmplat. Nu am timp pentru asta, fiindcă Madison e pe cale să leșine. O iau în brațe, o strâng la piept și o duc pe patul din colțul din spate al cabanei. Corpul ei tresare la fiecare câteva secunde, iar de pe buze i se desprind oftaturi scurte. Încerc să nu zâmbesc, dar nu pot ignora mândria pe care o respir prin toți porii.

O așez pe patul meu răvășit și o acopăr cu o pătură subțire. Pentru prima dată de când locuiesc aici, mă lovește un sentiment de nesiguranță în privința condițiilor mele de trai. Mă uit în jur repede, văzând totul prin ochii ei, chiar dacă, momentan, sunt închiși. Se va trezi suficient de curând ca să vadă... nu cine știe ce. Supraviețuiesc cu lucrurile de bază.

Tresar. Nu că mi-ar păsa ce crede ea. Adică, mă bucur că tocmai mi-a strigat numele, și să termin cu mâinile ei în jurul meu a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ultima vreme. Dar *ea* a fost cea care a intrat în cabana *mea*, neinvitată și neanunțată. Așa că nu am de gând să-mi caut scuze în privința vieții mele, când o să deshidă ochii și o să înceapă să pună întrebări.

Clatin din capul care-mi vâjâie încă, atât de la orgasm, cât și de la momentele în care mi-am îngropat fața între coapsele ei, până când s-a înmuiat cu totul în brațele mele. Îmi găsesc jeanșii în maldărul de țoale de pe podea și-i trag pe mine. Madison s-a ghemuit pe perna mea, cu mijlocul acoperit de pătură. Îmi pare rău că n-am dezbrăcat-o complet, ca să mai arunc o privire la sânii ei, acoperiți acum de tricoul roz pe care-l poartă. Cerule! Dacă ar fi avut țâțele goale, cred că ejaculam de două ori mai repede și mai vârtos.

Pielea mă furnică. Sunt din nou excitat. La naiba! Îmi trec o mână peste față, dar asta nu face decât să-mi umple nările de mirosul ei și să-mi întărească penisul. Repede, pe tăcute, mă îndrept spre bucătărioara mea jalnică și pun la fierț apă, pentru cafea. Nu sunt

eu mare consumator, însă acum femeia asta m-a amețit și trebuie să-mi revin.

Prepar cafeaua și o beau, uitându-mă în tot acest timp cât de liniștită doarme în patul meu. N-am mai împărțit niciodată spațiul ăsta cu vreun alt suflet. Într-un fel, ar trebui să mă enerveze faptul că se întâmplă acum, chiar și pentru scurtă vreme, dar nu simt asta. Îmi place s-o văd aici. Ador ideea de a putea pătrunde direct în gaura ei dulce, oricând doresc. Ținând cont de orgasmul de nota zece pe care i l-am dăruit mai devreme, nu cred c-ar fi greu de convins. S-ar deschide pentru mine la fel ca înainte: gura, picioarele, tot tacâmul. M-ar lăsa să intru înainte să întreb. A spus că mă vrea...

Un val de căldură mi se răspândește în piept și îmi alungă o parte din tensiunea din stomac. Excitarea mea fierbe la foc mic și n-o pot controla. Și, chiar dacă vreau din tot sufletul să i-o trag mai repede, doarme și probabil are nevoie de ceva timp să-și revină.

Mă ridic, iau un tricou alb, mai vechi, și ies din cabană cât mai silențios. Soarele încălzește versantul vestic al muntelui. Aerul e uscat și proaspăt. Singurele zgomote sunt cele ale naturii. Exact așa cum îmi place.

Zâmbesc când mă gândesc la strigătele lui Madison, tulburând ciripitul păsărilor, adierea vântului și mișcarea copacilor. Probabil a speriat de moarte o parte considerabilă din fauna înconjurătoare.

Pierd următoarea oră terminând treaba de care mă apucasem mai devreme. Despic o cantitate serioasă de lemne, deși mai am destule de dovedit în săptămânile care urmează, ca să strâng suficiente. Mă cam dor mușchii și îmi place senzația. Îmi place să-mi folosesc și să-mi provoc trupul. Îmi place să transpir, apoi să-mi admir rezultatele de peste zi, știind că nevoile altei zile se vor bucura de ele.

Oricât mi-ar plăcea asta, abia aștept să revin la zeița din patul meu. Îmi scot cămașa și îmi șterg trupul de praf și sudoare, înainte să mă întorc. Poate că o conving să mă însoțească la izvoare. Am putea să ne dezbrăcăm și să ne spălăm, apoi s-o așez pe una dintre stânci și...

La gândul acesta mi se scoală din nou, și intru în cabană făcând ceva mai mult zgomot, sperând s-o trezesc, dacă mai doarme. Dar patul e gol. Arunc o privire în jur. Repet mișcarea, făcând câțiva pași spre colțuri, de parcă ar putea să apară miraculos din spațiul deschis. Dar nu apare. A plecat.

CAPITOLUL 4

MADISON

Mă trezește zgomotul făcut de toporul lui. Panica mi se strecoară de-a lungul șirei spinării, copleșindu-mă. Clipesc rar, încercând să-mi dau seama dacă am visat. Tavanul din bârne de deasupra mea și mirosul necunoscut, de bărbat, al pernei îmi spun că n-a fost vis.

Chiar s-a întâmplat. Am dat buzna peste el. I-am spus că-l vreau. *Doamne*. Ceva e în neregulă cu mine. Dar, în loc să mă respingă, a luat ce și-a dorit fără remușcări, iar eu m-am oferit de bunăvoie. Simt că rușinea mă învăluie ca o pătură groasă. Îmi răsucesc capul pe perna lui și gem încet. N-am mai fost niciodată atât de directă și de nechibzuită cu un străin — cel puțin nu trează.

Zac și mă uit la noptiera lui timp de două minute întregi, ascultând zgomotul ritmic al toporului. Iar și iar, mișcarea oscilantă se strecoară pe fereastră și naște umbre trecătoare în dormitor. Mă ridic și arunc o otheadă pe geamul de deasupra patului.

Bărbatul acela frumos și sălbatic, care știu acum că se numește Luke Dawson, arată mai degrabă ca un zeu grec decât ca o bestie. Pieptul îi strălucește. Petele de lumină se reflectă de pe pielea lui udă,

dură, iar mușchii i se încordează cu fiecare mișcare. Un tricou alb îi atârnă din buzunarul de la spate al jeansilor, lovindu-i fundul de fiecare dată când se apleacă peste un alt buștean. Gura mi se umple de salivă și mă umezesc instant între picioare. Acum o oră, degetele lui erau în mine, iar gura lui caldă și umedă îmi sugea clitorisul de parcă viața lui depindea de asta. Ar trebui să fiu mulțumită, dar nu sunt. Îl vreau iar. Vreau să-l ating încă o dată.

Fac unicul lucru care mi se pare OK: mă ridic cu greu și-mi caut hainele. Îmi înșfac pantalonii de pe podea și-mi trag tenișii în picioare, înainte să-mi rezerv câteva secunde pentru a cerceta din priviri cabana. Luke trăiește simplu, fără prea multe lucruri. Nu are televizor și nici vreun computer nu văd. Nu are poze pe pereți. Cabana pare desprinsă dintr-un film, și nu-mi imaginez cum ar putea fi viața așa. În LA, am parte de tot confortul pe care-l pot cumpăra cu bani. De majoritatea lucrurilor nici măcar nu am nevoie. Gândul de a nu avea decât ce se află în cabana asta mă face să mă întreb ce fel de bărbat e, de fapt, Luke.

Fug din cabană fără un cuvânt de rămas-bun, chiar dacă mi-a dăruit un orgasm care întrece orice alt orgasm de până acum. Creierul meu e moleșit de somn și de efectul Luke. Nu mă pot gândi să fac nimic altceva decât să dispar cât mai repede. Mă ascund în spatele unui pâlț de pini și-mi trag pantalonii pe mine fără pic de grație, reușind la limită, fără să cad. Mă încălțasem înainte să îmi iau pantalonii, fiindcă nu gândeam limpede. Cine ar fi făcut-o, în aceste condiții? Îl privesc cum caută disperat prin cabană și mă cuprinde regretul.

Luke iese din cabană și începe să se învârtă de colo-colo, trecându-și mâinile prin părul ud. Gura i se mișcă, însă nu-mi dau seama ce spune. Când se oprește și se întoarce în direcția mea, tresar și o iau la goană. Fără să privesc înapoi, îmi croiesc drum printre crengile care parcă se întind ca să mă oprească.

Nici măcar nu sunt atentă în ce direcție fug. Mă simt complet umilită. Practic, am sărit pe el și l-am implorat să mi-o tragă.

Apoi, vârful tenisului îmi alunecă pe o piatră, iar eu mă rostogolesc în față. Întind mâinile ca să-mi amortizez căderea și mă lovesc de pământ. Pietricelele îmi taie pielea, iar glezna mi se răsuțește într-o poziție absurdă. Strigătele mele de durere se aud cu ecou în pădurea deasă, iar păsările din copacii din apropiere își iau zborul imediat. Tresar, trăgând spre mine genunchii loviți și palmele zdrelite. Simt că mi se înroșesc obraji, iar lacrimile îmi înțepă ochii, în timp ce zac mai departe în praful presărat cu pietre.

În aer plutește o răcoare pe care nu o remarcasem înainte. Expir încet și mă rostogolesc pe spate. Închid ochii și încerc să-mi calmez respirația agitată. Număr până la zece și aștept ca durerea surdă din genunchi și glezne să treacă. Târându-mă, într-un final, reușesc să mă ridic, însă un junghi dureros îmi străbate glezna dreaptă și cad la loc.

— La dracu', șoptesc, întinzându-mă să ating ceea ce presupun că e o luxație. Minunat.

Vocea mi-e plină de ciudă, fiindcă sunt proastă, neîndemânică și mă simt foarte umilită. Îmi regret decizia de a-mi fi lăsat telefonul mobil acasă, din dorința de a mă deconecta pe durata șederii la Avalon.

Nu-i pot permite să mă găsească așa și să mă salveze, după ce am fugit ca o lașă. N-ar da bine deloc. Cel puțin, așa consider eu. Luke nu pare tipul de bărbat foarte răbdător. Chiar dacă trebuie să mă târăsc, o să găsesc o cale de întoarcere fără ajutorul lui. Îmi acord un răgaz de zece minute ca să-mi revin, apoi am de gând să șchiopătez tot drumul înapoi spre Avalon.

Dar când stau degeaba am prea mult timp să mă gândesc la felurile în care viața mea a luat-o razna în ultima vreme. Jeremy m-a făcut să par complet idioată. În timp ce eu mă ocupam de fețele din elita hollywoodiană, el a decis să se culce cu una dintre posesoare, încheind astfel căsnicia noastră.

Lacrimile îmi înțepă ochii și-mi înceteșează privirea. Le șterg cu dosul palmei. M-a mințit fără limite, până la capăt. A trebuit să aflu despre aventura lui de la un show de televiziune cu bârfe. De atunci,

nimeni nu m-a mai putut privi în ochi. Oamenilor le-a părut rău pentru mine, s-au rușinat în numele meu. N-am fost niciodată genul de fată care să aibă nevoie de mila altora. Am străbătut o cale lungă în viață, bazându-mă doar pe dorința mea de a reuși și pe capacitatea de a învăța. Dar Jeremy mi-a spulberat visele într-o clipită, agățându-și de sculă o actriță tânără și frumoasă.

Când am semnat actele și m-am eliberat de relația noastră, Avalon trebuia să fie un loc de refugiu. Un loc în care să-mi pun ordine în gânduri și să scap de toate, inclusiv de bărbați. Ghinionul meu că am dat de un pădurar sexy, care locuiește singur în pustietate — dar chiar trebuia să mă arunc pe el?

Crengile de deasupra mea încep să se agite, iar vântul bate din senin cu putere, biciuindu-mi trupul. Tremur și mă iau singură în brațe, ca să mă încălzesc și să mă calmez. Fiindcă temperatura a scăzut brusc, e posibil să îngheț dacă nu ajung mai repede la adăpost.

Mă uit la cer. Soarele se strecoară printre copaci ca o instalație de iluminat complicată, iar eu scot un oftat extenuat. Nu mai pot rămâne aici. Vreau, nu vreau, trebuie să mă mișc. Îmi cuprind genunchii cu brațele și mă balansez în față, înainte să remarc sângele care-mi pătează pantalonii. Dacă n-aș fi purtat jeansi, ce s-ar fi întâmplat?

— Poți s-o faci, îmi spun, pe un ton convingător, încât aproape mă cred. Trebuie. Pur și simplu te ridici și mergi. Durerea e doar o stare de spirit și poate fi învinsă.

Râd de propriul clișeu. În ultimele câteva luni am citit prea multe cărți motivaționale. Știu că-s numai tâmpenii. Nici măcar un singur lucru din ele nu m-a ajutat să mă repun pe picioare, ci fac asta de una singură.

Când o altă pală de vânt îmi pătrunde prin tricoul subțire, mă ridic, sprijinindu-mă pe piciorul stâng, ca să-mi protejez glezna. Mă prind de un copac pentru susținere și cobor piciorul în pământ, lăsându-mi încet corpul să accepte durerea din gleznă, care-mi radiază în tot piciorul.

Fabulos. Am trei opțiuni: rămân aici și mor înghețată, urlu să vină Luke să mă salveze și-i suport furia, fiindcă l-am abandonat, sau rânjesc și îndur. Mă propulsez în față, folosindu-mă de copac ca de o pârgie, și fac un pas.

— Reușesc eu, îmi spun și zâmbesc ușor.

Gândul de a muri sau de a-l înfrunta pe Luke nu reprezintă o opțiune. Deci n-am decât să merg înainte. Mă clatin doi pași în față și gem. Durerea e îngrozitor de suportat.

— La naiba! strig și mă prăbușesc, folosindu-mi genunchii să atenuez căderea.

Înainte să apuc să mă îndrept de spate și să merg mai departe, niște brațe puternice mă prind, apoi mă ciocnesc de un piept muscular. *La naiba.* Tresar, oripilată și șocată, poate și puțin jenată. Nici măcar nu-l pot privi în ochi. Mă holbez la umerii pe care-i călărisem cu numai câteva ore înainte și fac singurul lucru de care mă simt în stare:

— Îmi pare rău, șoptesc.

LUKE

Nu mai era nimic de spus. M-am înfuriat îngrozitor când am găsit cabana goală. A dispărut fără niciun cuvânt. N-o țineam cu forța, dar mă gândeam că felul în care-i adulasem trupul și o dusesem la culcare meritau măcar un „la revedere”. Dar fata asta de la oraș, Madison, nici nu se obosise.

În loc să-i răspund scuzelor șoptite, mă aplec și o ridic pe umăr. N-am timp de conversație. O furtună de primăvară se apropie cu repeziciune și, la altitudinea asta, există risc de ninsoare. Pentru o clipă, mă gândesc în ce direcție s-o apuc: în josul muntelui, spre refugiu, sau înapoi, la mine acasă. Gândul că va trebui să explic la Avalon de ce car o femeie rănită în spinare îmi face stomacul să se strângă.

— Pune-mă jos, chițăie ea și mă lovește cu pumnii în spate.

Încep să urc spre cabană.

— Taci.

O pocnesc peste fese suficient de tare ca s-o fac să icnească.

Mă imită, lovindu-mă și ea peste fese.

— Nu mă poți duce la cabană. Camera mea e în direcția opusă.

Îmi continui drumul și o ignor.

— Nu te certa cu mine, sau mergi pe jos tot drumul înapoi.

Vocea mi-e nițel mai tăioasă decât îmi propusesem, dar o merită.

— Serios, Luke. Pot să merg.

Începe să mi se zbată în brațe, încercând să alunece prin fața mea, dar îmi sporesc strânsoarea.

— Sunt bine. Mă bucuram de comuniunea cu natura, atât.

— Lasă rahaturile astea pentru altcineva, Madison.

La fiecare pas, țâțele îi tresar și mi se lovesc de omoplați, amintindu-mi de frumusețea lor și de motivul pentru care sunt aici.

— Uite ce, spune ea, fără a se mai împotrivi. Nu mă vrei în preajma ta și cabana ta e ultimul loc în care vreau să merg, așa că lasă-mă aici și cheamă poliția sau serviciul de pază de la Avalon.

— Nu.

— De ce să treci prin asta, dacă nu vrei?

Unele cuvinte îi ies pe un ton mai înalt, când stomacul i se lovește de umărul meu.

— E prea periculos, fiindcă vine vreme rea. Sunt singura ta scăpare, până se face frumos.

Picioarele mele se înfig în noroi și ne poartă tot mai sus.

— Ticălosule, mormăie ea.

Încep să fredonez, preferând să-mi aud propria voce decât pe a ei, și continui să urc. Mergem mai departe, iar aerul se răcește în continuare. Umezeala pune stăpânire pe împrejurimi, iar furtuna iminentă se apropie. Ea se ghemuiește mai aproape de mine, iar trupurile noastre se încălzesc reciproc. Încă sunt supărat și jignit, însă penisul mi se scoală în urma atingerii. Mirosul excitației sale încă mă bântuie, amplificat de apropierea ei. Pulsația cunoscută din pantaloni revine, mai acută ca înainte.

Cabana se vede în zare, iar ea își ridică partea de sus a corpului, ca să mă privească.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

— Nimic... doar dacă mi-o ceri iar.

— Eu nu am făcut așa ceva.

— Cum, când cred că ai zis...

Vocea mi se pierde. Râd, apăsător și zgomotos, ca s-o enervez.

— „Te vreau“. Așa ai spus, nu?

Trupul i se ghemuiește din nou, învins.

— Nu eu am făcut primul pas, Madison.

Ea oftează, cu nasul îngropat în cămașa mea, și mormăie.

— Păi, eu...

— Tu ai intrat peste mine și mi-ai spus că mă vrei în tine.

— Eu... geme ușor, iar răsuflarea ei îmi încălzește pielea.

— Nu-ți fie teamă, nu se va mai întâmpla, îi spun, deschizând ușa cabanei și intrând, cu ea încă aruncată peste umăr.

Mă descalț din zbor și traversez camera spre scaunul gol din fața șemineului.

O las să cadă pe el, iar ea își încrucișează imediat brațele la piept, bosumflată. Mă întorc cu spatele la ea și încep să îndes bușteni în șemineu. Îi simt privirea ațintită asupra mea, străpungându-mi spinarea. Când aprind primul chibrit și-l arunc peste combustibil, vorbește iar.

— Îmi pare rău, spune încet, repetând cuvintele rostite când am salvat-o.

Nu mă întorc spre ea.

— Pentru ce? Pentru că ai insinuat că aș fi profitat de tine? Sau pentru că nu ți-ai luat rămas-bun?

— Pentru amândouă.

Flacăra începe să crească, mângâind buștenii. Iau vâtraiul de fier și lovesc lemnele, atât fiindcă e necesar, cât și din frustrare. Când îmi amintesc bucuria de moment pe care am simțit-o când am văzut-o în patul meu, intensitatea furiei mele crește odată cu vâlvătaia.

— Să nu mai faci asta. Eu nu te-am făcut să te simți prost fiindcă am făcut ce-am făcut. Nu mă face nici tu pe mine să mă rușinez de asta.

— De acord.

Vocea ei posomorâtă mă face să mă întorc spre ea.

Își privește jeanșii pătați de sânge, strâmbându-se. Palmele îi sunt pline de praf și de sânge uscat. N-ar fi reușit să se întoarcă, dacă n-o găseam eu. Ar fi înghețat și ar fi murit.

Mă ridic. Privirea ei mă urmărește, iar eu scot o cămașă albastră de flanel, o pereche de boxeri și niște șosete. Sunt cele mai mici articole vestimentare pe care le am și singurele care au vreo șansă să i se potrivească.

Se uită fix la mine, cu gura căscată, dar o închide repede la loc când îmi ia hainele din mâini.

— Vrei să rămân aici peste noapte?

Ochii îi sunt măriți de teamă, teama pe care am remarcat-o și la izvoare.

— Vine furtuna.

Arăt cu degetul peste umăr, spre ușă, care se zgâlțâie din cauza vântului de afară.

— Nimeni n-o să urce sau să coboare muntele ăsta la noapte. Dacă te vreau sau nu aici, chiar nu contează. Nu ai altă soluție.

Își strânge o mână în pumn, la piept.

— Și unde o să dorm?

Buzele îi devin o linie subțire, iar ochii i se îngustează, suspicioși.

— Acolo, pe scaun. Focul din șemineu îți va ține de cald, iar eu am o pătură în plus, pe undeva. Dar, mai întâi, trebuie să te schimbi, ca să mă uit unde te-ai rănit.

Își răsucește capul, privind cei câțiva metri din jurul ei.

— Unde?

Râd încetișor.

— Nu e nimic să nu fi văzut deja, Mad. Nu fi mironosiță.

— Dar...

Se uită la mine cu ochi mari.

Aplecându-mă în față, îmi așez mâinile pe brațele scaunului și o înconjur.

— Te-am și gustat, șoptesc, rânjind.

Roșește, ferindu-și ochii.

— Tot ești...

O întrerup, cu buzele la doar câțiva centimetri de gura ei.

— Ce sunt?

Îi caut ochii și recunosc pofta cu care m-a privit și mai devreme.

— Ești imposibil.

Zâmbește, vădit mulțumită de răspuns.

Ridic o sprânceană, provocând-o.

— Atât?

Mă aplec iar, pregătit s-o sărut.

— Da, răspunde repede.

Ochii îi cad asupra buzelor mele, iar limba îi țâșnește afară, lingând colțurile pe care mi-aș dori să le ling și eu.

— Ai nevoie de ajutor ca să te dezbraci?

Pupilele i se dilată și ochii i se întunecă, însă, în loc să se arunce în brațele mele, spune:

— Mă descurc. Mersi.

Își ridică mâinile murdare între noi, întrerupând momentul.

— Pot să capăt un prosop, totuși? Mâinile mele.

Scutură din degete, emfatic.

Dau din cap și mă ridic, încercând să nu par prea dezamăgit. Nu știu ce simt față de fata asta. Dar știu sigur că mă enervează la culme.

— Ai o baie în care mă pot schimba?

Umezesc un prosop la chiuveta din bucătărie și-i arăt ușa de lângă pat.

— Acolo.

— Trebuie să-mi curăț mâinile, și apoi mă schimb, bine?

Îi întind prosopul și o privesc cu atenție.

— Acum îmi ceri permisiunea?

Se uită urât la mine, jucându-se cu prosopul umed.

— Vrei să mă enervezi toată noaptea?

— Nu, dar acum pare lucrul potrivit.

Mă îndepărtez, lăsând-o să-și curețe singură mâinile. Pun de cafea, să ne țină de cald.

— Au! strigă ea, din spatele meu.

Mă întorc și mă grăbesc spre ea, căzând în genunchi în fața scaunului. S-a șters de sânge, iar bucățile de piatră din carne s-au mișcat și i-au făcut rănilor să sângereze iar. Îi iau prosopul și o prind de mână, dar ea se smulge.

— Au, geme.

— Dă-mi mâna. Promit să fiu blând.

Ezitănd, își așază mâna în palma mea și închide ochii. Încet, îi tamponez mâna și curăț praful, atent să nu-i agravez sângerarea. Mă-ntind spre măsuta de cafea, iau cuțitul și dau să-l îndrept spre flacăra deschisă din spatele meu.

— Ce naiba ai de gând să faci cu ăla? întrebă ea, cu ochii larg deschiși.

— Să deschid rana.

Am cuțitul în mâna dreaptă. Flăcările se reflectă în lamă și-i luminează chipul.

— Trebuie să-ți scot pietricelele și să curăț mai bine rănilor, ca să nu se infecteze.

Își trage mâna aproape de trup.

— Nu ai și tu o pensetă, ca oamenii normali?

Ridic din sprânceană.

— Sunt bărbat, nu pământău. La ce naiba să-mi trebuiască pensetă?

— Pentru așchii, spune ea, iar vocea îi tremură. Nu știi. Majoritatea oamenilor o folosesc la ceva.

Râd și clatin din cap.

— Am nevoie doar de cuțit.

— Astea-s cuvinte de criminal în serie, comentează ea.

Fac o mișcare spre mâna ei, dar n-am fost suficient de convingător încă.

— Am pregătire medicală de supraviețuire. Promit să fac asta pe cât de ușor pot.

— Unde ai învățat?

— Dă-mi mâna și-ți spun.

Protestează și își deschide palma, cu o privire chinuită.

— Vorbește.

Nu-mi place ideea de a-i spune lucruri despre mine, însă mă folosesc de asta pentru a o distra de la faptul că folosesc un cuțit pe carnea ei deja rănită.

— Am învățat să îngrijesc răni în armată.

— Ce specialitate?

— Marină.

Dinții i se înfig în buza de jos și începe să transpire. E mai dură decât lasă să pară. Știu că, deși atingerea mea e ușoară, tot doare.

— Ai fost marinar?

— Nu tocmai.

Sprâncenele sale întunecate se încruntă.

— Ce înseamnă asta? Nu toți tipii din Marină sunt marinari?

— Am fost în Forțele Speciale.

Privirea mea se îndreaptă spre ea, pentru o clipă, apoi mă întorc la ce fac, iar gura ei frumoasă se deschide într-un „O“ perfect.

— Timp de doisprezece ani. Pregătirea medicală era necesară.

— A fost periculos, nu?

— Uneori, mint eu, fiindcă fiecare misiune la care am luat parte a fost periculoasă.

Soldații din SEAL nu sunt trimiși în misiuni ușoare.

— Ți-a fost teamă?

— Niciodată.

Altă minciună. Cineva care a văzut orice fel de luptă și afirmă că nu i-a fost teamă, minte.

Îi pun mâna, cu palma în sus, pe genunchi, și îi fac semn să mi-o dea și pe cealaltă. De data asta, mi-o întinde fără să mai comenteze.

— De cât timp locuiești aici? Ochii ei încep să cerceteze cabana și, pe moment, mă simt stânjenit.

Mă uit la cealaltă mână și văd că sunt doar câteva pietricele în ea. Prima a încasat lovitura mai puternică.

— De cinci ani.

— De cinci ani?

Îi simt șocul din voce.

— Da.

— Păi, și unde sunt decorațiunile?

— Nu am nevoie de așa ceva, ridic eu din umeri, atent la mișcarea lamei.

— Asta nu e normal.

Păstrez tăcerea. Scot ultima piatră din partea cărnosă a palmei ei și pun cuțitul deoparte. Dau s-o ridic la piept, însă se încordează.

Zâmbesc.

— Te duc la baie să te schimbi. Preferi s-o faci aici?

Se relaxează, își lasă capul pe pieptul meu, și își lipește hainele de stomac, mototolindu-le.

— Nu, nu. Mersi că mă duci, ca să am parte de intimitate.

— Cât te îmbraci, o să pregătesc ceva de mâncare.

— Mulțumesc, șoptește ea, cu un ton blând, dulce, sincer.

Când ridic privirea, mă pierd în ochii ei albaștri.

— Cu plăcere.

O așez lângă chiuvetă și mă asigur că se sprijină bine, înainte să îndepărtez mâinile.

— Strigă când ai terminat.

Ea dă din cap și-mi face semn să plec. Petrec următoarele zece minute încălzind o tocană pe care o păstram în congelator. Pun două castroane, iar când aud ușa de la baie deschizându-se, privesc într-acolo și simt un gol în stomac. Nu am arătat niciodată atât de bine în flanel cum arată ea acum. Vreau să cad în genunchi și să-i venerez pielea dezgolită, să dau deoparte fiecare strat din îmbrăcăminte supradimensionată și să-mi împlânt membrul în ea. În loc de

asta, mă îndrept spre ea, o ridic cu ușurință și o duc spre un scaun, la masă.

Își pune șervetul în poală.

— Tu ai gătit?

— Da.

O imit, punându-mi un șervet pe picior, înainte să iau o lingură cu mâncare.

— Mmm, geme ea.

Închid ochii o secundă și inspir adânc.

— Mă bucur că-ți place.

Îmi aud vocea tensionată când deschid ochii. E plină de dorință și nevoie, iar sunetele pe care Madison le scoate din adâncul gâtului nu ajută.

— Chiar da.

Își aduce buzele în jurul lingurii și geme iar, înainte s-o scoată din gură, lingând-o cu limba ei rozalie.

Ochii mi se concentrează asupra gurii ei senzuale și-mi împing castronul la o parte, fiindcă nu de mâncare îmi este poftă acum.

CAPITOLUL 5

MADISON

Flăcările de un portocaliu cald cuprind cărămizile înnegrite din șemineul cabanei. Vântul vâjâie afară, în timp ce albastrul cerului s-a transformat în beznă. Din când în când, silueta lui Luke trece prin dreptul ferestrei. Și-a lăsat cina neterminată, ca să se ocupe de niște lucruri, înainte să înceapă furtuna.

Mi-a trecut prin minte că poate Luke a exagerat pericolul vremii urâte care se apropie, ca să mă țină aici, dar nu am niciun chef să-mi car fizicul învinețit și lovit în josul muntelui, chiar acum. Mai ales dacă se anunță zăpadă.

Mă cutremur pe dinăuntru și-mi las palmele bandajate să se încălzească în jurul ceștii de ceai. Luke l-a pregătit pentru mine. Acum sunt singură cu gândurile mele. Am fost proastă când l-am lăsat și am plecat val-vârtej. Acum, plătesc pentru asta, cu loviturile și cu pedeapsa de a-l suporta pe Luke mai mult decât intenționez.

Nu merita să suport urmările derutei mele. E bărbat — fără îndoială, din cap până în picioare — și eu m-am aruncat în brațele lui. Nu sunt sigură ce mă așteptam să se întâmple. Și, chiar dacă i-am

oferit totul, în esență, trupul meu, nu m-a făcut să mă simt nici iefină, nici rușinată.

Îmi simt pleoapele grele. Poate e din cauza ceaiului sau a stomacului plin, sau pentru că sunt înfășurată în pătura lui Luke, în fața unui foc care trosnește. Dar, chiar și după odihna de după-amiază, simt că aș mai putea dormi ore în șir. Îmi las ochii să se închidă, iar tensiunea zilei, a vieții mele și a tuturor lucrurilor care mă bântuie, se dizolvă în întuneric.

Când deschid iar ochii, doar o strălucire difuză, ca de ambră, luminează camera. Cred că au trecut câteva ore bune, fiindcă cerul s-a întunecat, iar vântul șuieră prin spațiile invizibile dintre bușteni mai tare decât înainte. Trag mai aproape de mine pătura, dar frigul mi s-a strecurat deja în oase. Degetele și picioarele îmi sunt ude și înghețate. Mijesc ochii și încerc să disting formele din încăpere, însă nu pot vedea unde ține Luke lemnele de foc.

Nu vreau să-l deranjez, dar cabana se va transforma în frigider până dimineată, dacă neglijăm focul. Mai clipesc de câteva ori și încerc să mă adun, înainte să șchiopătez până la patul lui Luke, din spatele camerei. Pipăi prin întuneric, atentă să nu mă lovesc. Genunchii ating marginea moale a patului și, când mă aplec, simt trupul cald al lui Luke sub atingerea mea.

— E totul în regulă?

Vocea îi e somnoroasă și-mi trezește ecouri neașteptate.

— S-a stins focul. Nu găsesc lemnele ca să-l aprind la loc.

— La naiba. Scuze.

Se ridică brusc și mă trage în același timp pe locul cald, ocupat de el până atunci. Se aruncă spre focul de culoarea ambrei și, în câteva minute, alimentează cu lemne, iar focul răspândește o căldură pe care încep deja să o simt.

Vine înapoi, cu picioarele târșâind ușor pe podeaua din lemn de pin. Silueta lui masivă, îndreptându-se spre mine, mă face să-mi lipesc genunchii. Chiar că e o forță a naturii.

— Mulțumesc, spun încet, privind în sus spre el.

Înainte să mă ridic și să mă-ndrept iar spre scaun, se așază pe pat, lângă mine, trăgându-mă în jos, lipindu-mă de pieptul lui, sub aceeași pătură. Tremur și oftez, fiindcă, în ciuda aerului rece din jurul nostru, radiază căldură ca un cuptor. Nu mă împotrivesc îmbrățișării lui, nici mângâierilor sale leneșe pe brațele mele, care se încheie cu degetele mele încălzindu-se într-ale lui. Îi adulmec gâtul, bucurându-mă fără rușine de mirosul lui. Creatorii de parfumuri nu au înțeles nimic. Dacă s-ar putea îmbutelia o oră de spart lemne, oamenii ar înnebuni după ea.

Ar trebui să mă întorc la scaunul meu, dar, cu fiecare respirație la pieptul lui, cu fiecare minut învăluită în căldura lui, mă înmoi și mă simt din ce în ce mai bine. Ceva din el acționează ca un sedativ natural, asta când nu e un afrodisiac în carne și oase, care mă înnebunește.

Îl sărut ușor pe gât.

— Miroși bine, să știi, șoptesc.

Se sprijină într-un cot și se uită la mine. Pe față îi joacă umbrele din cameră. Zâmbește.

— Și tu miroși bine.

Mă sărută ușor pe obraz.

— Ai și gust bun.

Cu mâna liberă, îmi trasează conturul obrazului și al buzelor.

— Am probleme numai cu gura ta.

Mă încrunt, iar zâmbetul lui devine mai larg.

— Poate că e orășeanca din tine.

— De unde știi că sunt de la oraș?

— Nu m-am născut aici, să știi. Am călătorit prin lume. Recunosc o fată de la oraș când o văd.

Continuă să-mi mângâie maxilarul cu degetele.

— Nu știi. Poate că doar a trecut mult timp de când am fost atât de aproape de cineva.

Expir și închid ochii, pentru o vreme.

— Îmi pare rău. Trec printr-o perioadă mai proastă. Nu sunt mereu atât de... defensivă.

— Întreabă-te-mi.

Cia... din cap. În stomac mi se adună tensiunea când rostesc cuvintele, iar trecutul mă copleșește.

— E prea mult.

— Am petrecut ani de zile ca martor al unor lucruri pe care n-ar trebui să le vadă nimeni. Promit că poți discuta orice cu mine.

Vino, văția se revarsă din toate lucrurile pe care vreau să le spun.

— Asta mă face să mă simt chiar mai rău. Nu-mi pot imagina cu ce te-ai confruntat tu. Sunt convinsă că lucrurile cu care mă confrunt eu acum nici nu se compară.

Rămâne tăcut o clipă, înainte să-și coboare gura și să mă sărute. În clipa în care buzele ni se ating, corpul mi se trezește la viață. Îmi las pulpa să alunece de-a lungul coapsei lui aspre și i-o trec peste șold. Înainte să mă contopesc în întregime cu el, întrerupe sărutul.

— Madison, spune-mi.

Clipesc, încercând să mă adun și să revin la conversație.

— Ascultă, spune el, cu o fermitate care-mi reține atenția. Ești rănită. Luxația aceea nu se va vindeca, pentru o vreme. Până dimineată va ninge și nu știu cât va dura până se topește zăpada, așa că, dacă ai de gând să faci pe nebuna din când în când, măcar să știu de ce. Altfel, voi începe să cred că e vina mea.

Încerc să-mi imaginez cuvintele pe care vrea să le audă și felul în care vor schimba ele felul în care mă vede acum.

— Nu e vorba despre tine, Luke. Știu că este vina mea. Nu trebuie să ai grijă de mine, dar apreciez.

El își trece palma bătătorită peste coapsa mea.

— Hai să ne gândim că a fost doar un accident fericit. Acum, vorbește cu mine.

Oftez și răsucesc o șuviță din părul lui în jurul degetului. Uneori îmi taie respirația. Dar am nevoie să dau asta afară din mine. Să rup bandajul.

— Săptămâna trecută mi-am finalizat divorțul. Încă doare. Am fost împreună multă vreme. Apoi lucrurile s-au schimbat.

Îi caut privirea, să văd dacă mă judecă, însă expresia lui calmă nu se modifică.

— Cât timp ați fost împreună?

— Din liceu. Ne-am mutat în Los Angeles împreună. Ne-am construit cariere. Dintr-odată însă nu i-am mai fost suficientă.

— Îmi pare rău.

Clatin din cap.

— Mie-mi pare rău fiindcă am pierdut atâta timp. A fost singurul. Luke se încruntă ușor, iar eu expir. E aproape stânjenitor să recunosc asta, ținând cont de infidelitatea lui Jeremy.

— N-am mai fost cu altcineva. Ceea ce nu se poate spune și despre el.

Luke mă strânge mai tare de coapsă și pune capăt mărturisirii mele cu un sărut care mă lasă fără suflu și încinsă.

LUKE

O sărut prelung, fiindcă nu sunt sigur cum să procesez tot ce m-a făcut să simt mărturisirea ei. Vreau să-l distrug pe bărbatul care a rănit-o. Ce idiot! Vreau să i-l șterg din amintire și să fac suferința să dispară din ochii ei. N-o cunosc pe Madison, însă aici viața e simplă. Dispar toate lucrurile inutile și lipsite de importanță. Am senzația că, atunci când o voi duce înapoi la poalele muntelui, îi voi cunoaște sufletul. Prima mea impresie este că are un suflet bun. E și puternică, dar trebuie s-o fac să lase garda jos — acel scut care a făcut-o să se tăvălească prin tufișuri când a fugit de mine, fără un cuvânt.

Propriul meu sistem de apărare se revoltă puțin. Nu mi-a picat bine cascadoria cu fuga, și, indiferent cât de satisfăcută ar fi fost de scurtul nostru *rendez-vous*, mă doare că a plecat ca din pușcă. Dar ea își arcuiește șoldurile și eu îmi lipesc palma de fundul ei, strângând apreciativ. Ador corpul femeii ăsteia!

Nici măcar nu încerc s-o opresc să se tot frece de mine. Și eu o vreau, dar am nevoie de răspunsuri, mai întâi...

Mă desprind din sărut și mă uit lung în ochii ei pe jumătate închiși.

— De ce ai fugit de mine?

Privirea ei se îndreaptă spre foc, dar o întorc cu fața la mine. Buzele i se transformă într-o linie dreaptă, iar eu recunosc sclipirea de dinainte să spună ceva ofuscat. Dar, când cred c-o va face, buzele i se înmoaie. Se înmoaie toată, iar în ochi îi strălucesc lacrimi, când începe să vorbească.

— Sincer, nu gândeam limpede. Nu am idee de ce-mi pierd controlul când sunt cu tine. N-are niciun sens pentru mine faptul că te doresc atât de mult. Nu știu dacă este chimie, sau eu sunt acum de-a dreptul jalnică.

— Nu ești.

Înghite în sec și încearcă să privească în altă parte. Îi îndrept iar privirea spre mine. N-o mai las să fugă. Își înăbușă un suspin, înainte să vorbească iar.

— Am venit la Avalon să mă vindec, dar mă simt de parcă fug de mine însămi. Îmi fac griji că, atunci când mă voi întoarce acasă, voi fi la fel. Că totul va reîncepe să doară, așa, ca acum. Poate e doar o pierdere de vreme.

Scrâșnesc din dinți. Undeva, în spatele fricii și vulnerabilității ei, îmi răsună propriul adevăr. M-am confruntat și eu cu gândurile acelea, în trecut. Oare și eu fugeam, când am venit aici? Nu, aș fi putut supraviețui oriunde. Muntele acesta m-a ajutat să-mi găsesc liniștea.

Îmi las emoțiile la o parte, fiindcă Madison e cea care suferă acum. Detest asta. Trebuie să fac senzația asta să dispară. Îi iau fața în palme și mă uit în ochii ei.

— Lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Ea respiră adânc. Vreau să-i fur următoarea răsuflare cu un sărut. I-aș putea lua trupul în stăpânire, dar nu vreau să-și pună instinctele la îndoială și să fugă iar de mine.

— Spune da, Madison, și fă-o serios. Atunci mă vei simți numai pe mine, venerându-te. Pot să-ți garantez că el nu va mai avea loc în gândurile tale, când voi fi eu înăuntrul tău.

Următoarele răsufări îi sunt agitate, iar corpul ei se înfierbântă lângă mine. Degetele ei de la picioare, înainte ca niște țurțuri, sunt calde acum, și îmi alunecă de-a lungul pulpei. Gem și mă împing puțin în ea. E micuță, și nu vreau să o strivesc, dar felul în care îmi doresc acum să ne ciocnim trupurile e aproape insuportabil.

— Ai protecție? rostește ea cuvintele care-miucid pofta.

Clatin din cap.

— N-am avut niciodată nevoie. Scuze, cred că nici eu nu pream-am gândit... A trecut destul de multă vreme și pentru mine.

Își mușcă buza.

— Iau anticonceptionale. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

Speranța înflorește în ciuda greșelii mele de a nu avea prin cabană o cutie de prezervative, pe care le-aș consuma, probabil, în următoarele câteva zile, dacă aș putea. Trebuie s-o pătrund, și asta mă termină, mă amețește.

— E decizia ta, Madison, spun eu încet, rugându-mă aprins să spună da.

Știu că sunt curat, și cred că și ea e. Dar...

— Nu ai motive să n-ai încredere în mine.

— Dar am.

Își trece degetele peste părul meu și simt cum mi se întăresc testiculele. Inspir profund, sperând că asta mă va ajuta să mă agăț de ultima urmă de voință.

— Trebuie să-mi spui, chiar acum. Înainte să nu mă pot abține.

Se arcuiește, iar eu îmi înfig degetele în carnea ei, trăgând-o mai aproape de mine. Am nevoie de ea. Am nevoie să intru în ea până la capăt. Până când îmi strigă numele iar și iar...

— Fă dragoste cu mine, Luke.

Gemând, îmi ridic mâna spre clavicula ei, îmi vâr degetele pe sub faldul cămășii pe care i-am dat-o eu și trag cu putere, până jos. Capsule se desfac, iar voința mea cedează. Dau cămașa deoparte și-i dezgolesc pieptul. Nu mai pierd nicio secundă și-mi modelez palma după sânul ei, masându-i carnea plină. Tresare puțin și mă opresc, atent la reacția ei.

— Măinile tale, spune ea.

Îmi întorc palma în sus. Pielea mi-e ușor decolorată și bătătorită de orele de muncă manuală. Închid pumnul și trag o înjurătură în gând. Probabil că nu s-a simțit prea confortabil pe pielea ei ca de bebeluș. Înainte să apuc să-mi cer scuze, mă ia de mână, îmi răsfirea degetele și-mi pune palma înapoi pe pieptul ei.

— Îmi place.

Nu mă mișc, însă ea îmi masează degetele cu ale ei, imitând felul în care am atins-o înainte.

— Îmi plac locurile tale mai aspre. Doar m-a făcut să tresar, pentru o clipă. Dar îmi place.

Simt un val de căldură pe dinăuntru și decid s-o cred, până când îmi spune să mă opresc. Îmi trec degetul mare peste sfârcurile ei închise la culoare și mă aplec să sug unul dintre ele.

Geme, se arcuieste spre mine, iar picioarele i se foiesc neliniștite în jurul alor mele. Mă concentrez asupra celui alt, sugându-l mai tare și mai îndelung, imaginându-mi cum se umezește ea pentru mine.

— Mai mult. Vreau mai mult.

Să mă ajute Dumnezeu, i-aș putea suga țâțele ore întregi — până când vârfurile li se înroșesc de la dinții și limba mea, iar carnea i se umflă de excitare. Dar rugămintea ei gătită mă grăbește. Mă ridic în genunchi și-i trag jos boxerii. Faptul că-mi poartă cămașa mă excită, așa c-o las pe ea. Îmi scot și eu boxerii și-i desfac picioarele, de o parte și de alta a coapselor mele.

Îmi lasă gura apă când îi văd iar păsărica, sclipind în lumina difuză. Chiar dacă dovada excitării este evidentă, îmi strecor un deget în locul acela cald și-i mângâi clitorisul până când se arcuieste și geme. Vreau să fie mai mult decât pregătită pentru mine. Are o intrare mică și strâmtă prin care trebuie să-mi croiesc drum. N-am idee cum era bărbatul care a iubit-o și a părăsit-o, însă, din felul în care a căscat gura la mădularul meu de dimineață, sunt mult mai mare decât era el.

Se prinde de mine, iar răbdarea mea se apropie de sfârșit. Mă aplec, o sărut adânc, și încerc deschizătura ei cu membrul care-mi

pulsează. Încet, o pătrund. Un geamăt îmi iese din piept, pe măsură ce căldura ei umedă mă învăluie, centimetru cu centimetru. Inspiră ușor și se încordează, oprindu-mi călătoria spre capăt.

Ochii ei se măresc.

— Ești foarte mare.

Zâmbesc.

— Și tu ești perfectă. Mi te potrivești perfect.

Oftează și se mai relaxează puțin.

Îmi ating buzele de ale ei.

— Relaxează-te pentru mine, frumoaso. Lasă-mă să intru.

Împing încet și simt că se relaxează sub mine, făcându-mi loc să ajung până la capăt. Odată ajuns acolo, ea strigă și îmi înconjoară strâns talia cu coapsele. Asta înseamnă plăcere... iar eu mă simt ca acasă. Chiar aici. Împing iar, și ea începe să tremure.

Îi scanez trăsăturile, paralizând la gândul că aș fi putut să-i fac vreun rău.

— Ești bine?

Se arcuiește și-mi zgârie umerii cu unghiile.

— Nu te opri. Dumnezeule. Să nu te oprești.

Ușurarea și plăcerea îmi aleargă prin vene. Slavă Cerului. După alte câteva împingeri, îmi izbesc tare șoldurile de ale ei. Buza îi tremură, odată cu restul corpului, iar vaginul i se închide în jurul meu. Să mă ia dracu'. Deja își dă drumul. Doar că nu vreau să se termine, încă. Ignor nevoia arzătoare de a-mi da și eu drumul. În schimb, mă concentrez asupra ei. Îi studiez fiecare expresie, fiecare sunet disperat, și le corelez cu felul în care i-o trag și o ating, încercând să rețin ce-i oferă cea mai mare plăcere.

Nimic nu m-ar putea satisface mai mult. Aproape nimic...

Am pierdut socoteala minutelor. Are orgasme pe bandă rulantă, iar eu nu mă mai pot abține mult timp. Nu vreau ca momentul ăsta să se încheie, dar promisiunea de a termina înăuntrul ei e prea dulce.

Senzația mi se strecoară de-a lungul șirei spinării, făcându-mă să-mi imaginez cât de minunat va fi să-mi dau drumul.

Își lasă palmele să alunece pe fundul meu și mă strânge. Mă înfig și mai strâns în carnea ei îngustă, gemând de plăcere. O prind de-un genunchi și i-l împing spre piept, ca s-o pot penetra mai adânc. Are o expresie pierdută, iar privirile ni se întâlnesc.

— Ești gata, frumoaso?

— Da.

Felul în care șoptește cuvântul acesta mă face să vreau să ies și s-o mai ling până mai are câteva orgasme, înainte să mi-l permit pe al meu. Înainte de a-mi urma gândul, mă izbesc în ea atât de tare, încât jur că mă lovesc de ceva. Se ține de stâlpii patului și-mi strigă numele, având un nou orgasm zguduitor pentru mine. E cel mai frumos sunet...

Apoi, îmi dau drumul, și e cea mai minunată senzație.

CAPITOLUL 6

MADISON

A M

Simt o pulsație delicioasă între coapse, când mă sprijin de pieptul lui solid și musculos. Stau pe blana de urs din fața șemineului, între picioarele lui, și-mi place la nebunie atingerea trupurilor noastre. Flăcările se agită, strălucind în nuanțe puternice de galben și portocaliu, și-mi încălzesc partea din față a corpului, în timp ce el îmi încălzește spatele. Mă dezmiardă pe braț și mă sărută în locul acela de pe gât. Degetele mele îi mângâie picioarele în sus și în jos, cu mișcări prelungi, languroase. Închid ochii și mă bucur de senzație. Barba lui îmi gădilă pielea, înfiorându-mi șira spinării și făcându-mă să mă topesc pe dinăuntru. Corpul meu s-a obișnuit cu atingerea lui, așteptându-o și dorindu-și din ce în ce mai mult.

Vântul încă dă târcoale cabanei, iar grindina bate în geam de ore întregi, însă nu-mi pasă. Sunt exact unde vreau să fiu. Luke Dawson nu e bărbatul pe care-l credeam, mai ales când ne-am întâlnit prima dată. L-am judecat greșit. E blând, atent și un amant generos.

În ultimele optsprezece ore, mi-a oferit atâtea orgasme, încât simt epuizarea în fiecare parte a corpului, chiar și în degetele mele de la

picioare, care s-au încordat atât de mult. N-am avut niciodată în viața mea parte de o sexcapadă ca asta. Cu Jeremy, simțeam că trebuie să implor, și de obicei se încheia cu una mică deasupra chiuvetei de la baie, înainte să sară în duș și să îndepărteze orice urmă de-a mea.

Dar nu și Luke. Omul nu e grăbit deloc. Trăiește așa cum iubește. Viața mea e chiar la polul opus. De când deschid ochii, în fiecare dimineață, începe o alergătură nebunească să fac tot ce-am plănuit și ce n-am plănuit. În majoritatea zilelor, uit să mănânc, până când încep să-mi tremure degetele când aplic rimelul unei cliente, adică în cel mai nefericit moment pentru o specialistă în machiaj.

Singurul lucru cu care se grăbește Luke e atenția pentru mine. Dacă tremur, mă ia în brațe, până când frigul dispare. Dacă îmi chiorăie stomacul, sare din pat și-mi pregătește de mâncare. Când casc, mă poartă în brațe spre pat și-mi șoptește în ureche, până când adorm. Nu mă sufocă, ci mă face să mă simt adorată și importantă — lucruri pe care nu sunt obișnuită să le mai simt.

Am vorbit puțin. E dificil să pun întrebări, când buzele lui sunt lipite de-ale mele. Dar sunt atâtea lucruri despre el pe care vreau să le aflu.

— Luke.

Deschid ochii și-mi înclin capul într-o parte, ca să-l las să ajungă mai ușor la gâtul meu.

— Da?

Vibrația profundă a vocii lui îmi face pielea să se înfioare, oferindu-mi o senzație specială.

— De ce locuiești aici... zic eu, înghițind în sec și sperând să nu stric momentul, de unul singur?

Înlemnește, însă buzele îi rămân lipite de pielea mea. Mai trece o clipă, înainte să vorbească.

— După ce m-am întors din ultima misiune, mi-am dat seama că nu mă mai potrivesc în societatea „clasică“.

Vorbește încet, aproape în șoaptă. Respirația lui caldă îmi atinge pieptul, făcându-mi sfârcurile să se întărească.

— Am venit aici fiindcă e suficient de departe de toți și de toate, și ca să am parte de liniște.

— Dar de ce să nu ai o iubită?

Nu-mi imaginez cum aș putea să rezist fără nicio formă de contact uman.

Râde încet și își înfige ușor dinții în pielea mea, apoi își trece limba peste același loc, calmând arsura.

— Vezi multe femei prin preajmă, Madison?

— Eu sunt aici.

Mă crispez și încep să bat în retragere.

— Adică, dacă eu te-am găsit, puteau și altele. De ce să nu-ți găsești pe cineva cu care să împarți toate astea?

Ochii mei cercetează cabana. Nu are prea mult de împărțit — doar pe sine.

— În cei cinci ani de când sunt aici, ești prima femeie care-mi apare la ușă și mi se aruncă în brațe.

Zâmbește iar.

— Nu m-am aruncat, protestez și simt cum îmi ard obraji.

— Dar cum ai prefera să-i spun, draga mea?

Apelativul afectuos îmi face rușinea să se evapore și zvâcnetul dintre coapsele mele să sporească.

— Aș spune că a fost oportunism. Tu aveai nevoie de ajutor, iar eu, fiind o persoană atentă și politicoasă, m-am oferit.

Râde din nou, și mă strânge mai tare, într-o îmbrățișare caldă.

— Aveam lucrurile sub control.

Asta e adevărat.

Aproape că mi-am înghițit limba când am intrat peste el, în timp ce-și freca vârtos mădularul imens și întărit.

— Fii serios măcar o clipă.

Îmi așez picioarele peste ale sale, iar taliile noastre dezgolite se întâlnesc iar.

Ochii lui i se îndreaptă spre locul în care ni se ating trupurile. Îi prind bărbia și îi îndrept chipul în sus.

— Nu te simți singur aici?

— Nu, răspunde el repede, dar se încruntă și-și lipește fruntea de a mea. Ba da.

— Da sau ba? întreb eu încet, cu mâna pe bicepsul lui tare ca piatra.

— Nu m-am gândit că mă simțeam singur, înainte să apari. Dar acum, că ești aici...

Se oprește și înhită cu greu, iar mărul lui Adam îi coboară sub părul răsfirat pe gât.

— Nu știu cum m-aș putea întoarce la viața pe care o duceam înainte să apari, fără să mă simt singur.

Simt greutatea cuvintelor și a mărturisirii sale.

Îmi strecur mâna pe gâtul lui și mă lipesc de barba care-i acoperă obrazii.

— Îmi pare rău.

E singurul lucru pe care-l pot spune, uitându-mă în ochii lui blânzi. Inima îmi tresare, când mă gândesc că e posibil să nu-l mai văd niciodată.

— Să nu-ți pară.

Mă ia în brațe, iar bătăturile lui îmi zgârie ușor pielea.

— Asta e viața pe care am ales-o. Rămân aici fiindcă așa trebuie, nu fiindcă vreau. E cel mai bine dacă trăiesc singur, ca să nu neno-rocesc pe nimeni.

Tremurul din piept se oprește și o durere surdă îi ia locul, fiindcă știu că i-am schimbat viața pentru totdeauna.

— Nu ești așa, Luke.

— Ba da.

Își ferește privirea și își lipește buzele de sprâncenele mele încruntate.

— Sunt mai terminat decât îți poți imagina, Madison.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vrei să știi.

— Luke.

Îi șoptesc numele, așa cum l-am mai rostit de un milion de ori.

— Eu ți-am spus ce mi s-a întâmplat și recunosc că a fost greu, dar am simțit că mi s-a luat o piatră de pe inimă. Spune-mi ce ai pățit. Nu poți ține totul înăuntru.

Își strecoară mâinile sub fundul meu și mă ridică în poală, strângându-mă la piept. Nu sunt sigură dacă face asta să se liniștească el sau ca să mă liniștesc eu, când începe să vorbească.

— Am văzut și am făcut lucruri de care nimeni nu ar fi mândru. Chiar dacă le-am făcut ca să-mi apăr țara și s-au desfășurat sub niște ordine strict secrete, tot nu sunt mulțumit că s-a întâmplat așa.

— Nu-ți fie teamă.

— Ca membru SEAL, am fost trimis să salvez oameni. Unii dintre ei erau ținuți ostatici și, uneori, bătuți până în punctul în care deveniseră de nerecunoscut. Uneori, trebuia să salvăm o femeie care fusese violată. Ai văzut vreodată o femeie care se teme de tine doar fiindcă ești bărbat? Care te privește ca un animal sălbatic, cu ochi plini de atâta ură, încât ți se pare mai degrabă că și-ar dori să fii mort, în loc să se simtă ușurată că-i salvezi viața?

— Nu, răspund cu sinceritate.

— Eu știu cum e. Groaznic. Uneori, când închid ochii, într-o noapte liniștită, aud încă strigătele copiilor... și vaietele familiilor care au pierdut persoane dragi. Am văzut prea multe. Am fost martor la prea mult rău ca să fiu vreodată capabil să accept lucrurile bune.

— Ești un om bun, Luke.

Corpul i se încordează sub atingerea mea.

— Nu sunt. Nu te lăsa păcălită de ce s-a întâmplat între noi.

— Îți slujeai țara. Nu momentele acelea te definesc. Cu toții avem lucruri de care nu suntem mândri. Ale tale sunt, pur și simplu, mai grave decât ale altora.

— Asta nu le face mai ușor de suportat. Când m-am întors, m-am mutat în Denver. Am locuit într-o zonă intens populată și am încercat să-mi construiesc o viață în oraș. Dar nimic nu mergea. Când treci prin lucruri care te fac să privești mereu peste umăr, cum ar fi războiul,

e dificil să nu ți se pară că toată lumea te urmărește. Am început să mă îndepărtez de lume și când nu am mai putut suporta...

Nu-și încheie fraza și-și îngroapă fața în părul meu.

— Am fugit aici, în sigurul loc în care știam că n-aș putea face rău nimănui.

— Nu mi te pot imagina făcând rău cuiva.

— Sunt periculos. Am ucis oameni cu mâinile goale, Madison.

Mărturisirea lui mă șochează, iar plămâni mi se golesc brusc de aer.

LUKE

Regret imediat că mi-am pus sufletul pe tavă în fața ei. O simt că se încordează în brațele mele, înainte să încerce să se retragă. N-am mai mărturisit nimănui lucrurile astea. Nici măcar terapeutului pe care am fost forțat să-l consult. Dar Madison are ceva care mă atrage și mă face să-mi doresc să-i dezvălui cele mai profunde secrete. Ultimul lucru pe care-l vreau e să se teamă de mine, însă trebuie să înțeleagă ce fel de om sunt, cu adevărat — nu sunt un cavaler în veșminte albe, sub nicio formă.

Spre surprinderea mea, în loc să fugă din brațele mele, îmi dă la o parte părul care mi-a căzut în ochi.

— Nu mi-ai dovedit decât bunătate, Luke. Nu ești bărbatul care crezi că ești.

Palmele ei îmi ard fața.

— Ce am făcut în trecut nu definește pentru totdeauna cine suntem.

Mă întreb dacă vorbește din propria experiență.

— Suntem ca niște ape curgătoare, frumosule. Ne mișcăm prin viață, atingând diverse puncte și modificând peisajul din jurul nostru. Dar, în inima noastră, suntem la fel. Suntem apă, noroi și pietre. Indiferent ce s-ar întâmpla, asta nu se schimbă. Nu contează dacă e o inundație sau dacă sistemul nostru este poluat, rămânem aceiași.

Un zâmbet lent mi se lățește pe față și o privesc în ochi. Nu-mi dau seama cine este. Cuvintele pe care tocmai le-a scos sunt frumoase, cu toată șovăiala din ele.

— Mă lași fără replică, șoptesc și-mi trec mâinile peste spatele ei, din nevoia de a-i simți pielea catifelată cu degetele mele aspre.

— Fii mai indulgent cu tine însuși. Sincer, nu cunosc mulți bărbați care ar veni după mine și m-ar salva, după felul în care m-am purtat. Nici măcar dintre cei care susțin că sunt buni la suflet.

Îmi lipesc palmele de ea și o trag spre mine, ca să-mi atingă erjecția în creștere.

— Nu te-aș fi lăsat niciodată acolo, să mori.

— Asta fiindcă ești un om bun, Luke.

Ochii îi sclipesc în lumina focului, iar expresia ei e la fel de blândă precum tonul vocii.

— Chiar dacă, probabil, nu mă suportai, m-ai salvat de ceea ce mi se putea întâmpla dacă rămâneam acolo peste noapte.

— Ai fi murit, Madison, și n-aș fi putut trăi cu gândul ăsta.

Se uită la mine.

— De ce nu îți poți vedea bunătatea?

— Nu m-am simțit niciodată deosebit de bun, înainte să te întâlnesc. Simt nevoia asta copleșitoare să am grijă de tine în toate felurile.

Își lasă mâinile să alunece de-a lungul gâtului meu, mișcându-le lent deasupra pectoralilor și apoi coborând în explorare spre abdomen.

— În toate felurile?

Ridică din sprânceană, cu un zâmbet care-mi spune că nu mai discutăm despre trecutul meu.

— În fiecare — mă înclin, atingându-i buzele dulci cu ale mele — fel.

O sărut din nou și mă ia de mână, mișcând-o peste pielea ei delicată, până la vaginul ei umed și dornic.

— Te vreau înăuntru.

Se încruntă și îmi împinge două degete înăuntru. Scula mi se întărește până când mă doare.

— Trage-mi-o, Luke, mă imploră.

Ard pe dinăuntru pentru ea, mai fierbinte decât focul care ne încălzește. Îmi strivesc gura de a ei și-i desfac picioarele, îndoindu-mi degetele înainte să le scot. Geme înăuntru gurii mele, vârându-și limba mai adânc, de parcă ar încerca să mă guste cât mai intens. Penisul îmi zvâcnește și o penetrez iar cu degetele. Canalul ei lacom se strânge și mi le trage mai adânc în interior.

Nu mă pot sătura de ea. Felul în care geme când o ating face totul să se topească. Ce i-am spus mai devreme nu mai contează. Singurul lucru la care mă pot gândi este cum s-o satisfac pe femeia asta frumoasă din poala mea.

Îi apăs clitorisul excitat cu degetul mare, făcând cercuri în jurul vârfului micuț, cu o atingere ușoară, care o înnebunește, în timp ce o pătrund cu degetele. Se arcuieste spre mine, iar eu vreau imediat mai mult — o vreau toată. Strigă și mi se izbește de mână, sprijinindu-se de bicepsul meu, chiar dacă o țin în brațe.

Am nevoie de orgasmul ei mai mult decât de aerul pe care-l respir. Îmi curbez degetele și mai mult și-i ating punctul G. Ridic ușor mâna, de fiecare dată, înainte să-mi împing degetele înăuntru ei cu și mai multă forță, în armonie cu gemetele ei. Unghiile ei mi se înfig în carne, rupând pielea, iar sângele îmi șiroiește pe braț.

Sunt prea pierdut în felul în care mă sărută și mi se freacă de mână ca să-mi mai pese.

Nimic nu mă poate opri acum. Mai împing de câteva ori, degetul mare îi asaltează clitorisul, iar două degete îi ating continuu punctul care o face să strige de plăcere. Simt că i se încordează trupul în brațele mele și că i se taie respirația. Continui, deși penisul meu își dorește aceeași atenție. Într-un final, trupul i se cutremură de plăcere. Unghiile i se înfig mai tare în pielea mea însângerată, iar eu scot un șuierat în interiorul gurii ei, în timp ce ea găfâie, cu suflul pierdut.

— E minunat să văd cum te topești în brațele mele.

Se uită la mine cu uimire, iar trupul i se liniștește. Încet, îmi scot degetele dinăuntru ei și mi le duc la gură, absorbindu-i mirosul, înainte să-mi închid gura în jurul lor. Gustul ei e mai bun decât al

oricărui fruct pe care l-am cultivat vreodată. Închid ochii și-l savurez, iar mădularul îmi tresare, ca răspuns. Respiră greu, dar e încă moale. Îmi studiază fața, în timp ce îi ling umezeala de pe degete.

— Te-aș putea gusta la nesfârșit, îi spun, într-un alt moment de sinceritate, înainte ca inima mea să tresalte de regret, la gândul că ea va pleca.

— Te-aș lăsa să mă guști la nesfârșit, șoptește ea.

Prinzându-i fundul în palme, o ridic deasupra mea și o penetrez. Un sentiment de ușurare îmi aleargă prin vene, în timp ce mă îngrop în ea, dar îmi dau seama că nu e suficient. Ea își sprijină mâinile pe umerii mei. După ce-și aranjează poziția, îmi așez mâinile peste spattele ei, trăgând-o în jos și pătrunzând-o și mai adânc.

Deși aș vrea să i-o trag cu putere, mintea mea își dorește ceva mai... intim. Cu ea lipită de mine, îmi rotesc șoldurile, fără să întrerup contactul. Vaginul ei se cutremură de plăcere, val după val, și-și dă capul pe spate. Scoate un geamăt pe care-l pot descrie ca pe o durere plăcută. N-am loc să mă mișc decât de jur-împrejur, simțind fiecare centimetru din ea în jurul vârfului umflat. Dar vreau mai mult. Vreau să mă simt înghițit și consumat. Să-i simt buzele și să-i fur respirația. Îmi rătăcesc o mână prin părul ei și-i apropii fața de a mea, ținând-o în continuare lipită de mine.

— Sunt înnebunit, îi șoptesc înăuntru gurii. Am nevoie de tine. Am nevoie de asta, mărturisesc, fiindcă nu mi-am dorit niciodată un lucru la fel de mult cum o doresc acum pe ea.

— Sunt a ta, șoptește ea, ca răspuns, și-și trece limba peste buzele mele.

Îmi rotesc șoldurile și îmi mișc membrul înăuntru ei.

— Te rog...

Șoldurile mele își schimbă direcția, iar ea inspiră brusc, înainte să-și recapete glasul.

— Ia-mă.

Cuvintele ei mă lovesc direct în piept. Rămân fără suflare, în timp ce ea se freacă din nou de mine. Îmi rotesc șoldurile mai repede,

atingând-o în fiecare punct, dar nu e suficient. Ar fi vreodată ceva suficient, cu ea? N-am găsit încă o cale să îmblânzesc nevoia dureroasă pe care o simt când sunt în prezența ei. Mângâindu-i spatele cu mâinile, o prind de talie și o ridic. Felul în care geme când ies din ea mă face să zâmbesc, înainte s-o trag înapoi și s-o izbesc cu putere de mine.

Îi absorb strigătele și o ridic din nou, repetând mișcarea cu așa o forță, că mă-ntreb dacă mâinile și coapsele mele îi vor lăsa vânătăi, dar nu mă pot opri. Sunt ca un sălbatic, condus numai de plăcere. Degetele mele i se înfig adânc în trup. Împing în sus, apoi o trag în jos și corpurile ni se strivesc laolaltă.

Disperat s-o văd, îmi desprind buzele de ale ei și o privesc. Focul se reflectă în stratul subțire de sudoare care-i acoperă trupul, sclipind ca un milion de puncte luminoase, cu fiecare mișcare. Firele de păr minuscule de pe fruntea ei umedă i se lipesc de tâmple. Când închide ochii, dă capul pe spate și deschide gura, iar eu simt că orgasmul meu se apropie.

N-am timp să savurez clipa și nici să-i apreciez frumusețea, pentru că trupul meu are nevoie de finalizare. Ceea ce văd, miros și gust e prea copleșitor ca să-mi sting setea de ea, altfel decât prin eliberare. Împingând mai tare și trăgând-o în jos mai puternic, îi strig numele în timp ce orgasmul îmi cuprinde trupul și mă zguduie până la temelii.

Depășit de atâtea lucruri pe care nu sunt obișnuit să le simt, îmi îngrop fața în scobitura gâtului ei și încerc să respir. Cu fiecare răsuflare, îi absorb gustul, memorându-l. Vreau să rămân aici, ancorat în clipa asta, pentru totdeauna. Dar știu că ea va pleca, iar eu mă voi întoarce la omul care eram înainte s-o găsesc în pădure, scaldându-se în lumina lunii și în păcat. O strâng mai aproape, și, de parcă mi-ar putea citi gândurile, o lacrimă i se rostogolește pe față și-mi cade pe umăr.

CAPITOLUL 7

MADISON

Zgomotul furtunii care bate în geamuri e înlocuit cu trilurile păsărilor. Zăpada se topește de pe copaci și de pe acoperiș, transformându-se în bălți. Razele soarelui străbat prin ferestre, aducând căldura în micul nostru refugiu de pe munte.

Luke și cu mine stăm, unul în fața celuilalt, la măsuța de lemn care ocupă zona de bucătărie a cabanei, cu cărțile de joc răsfirate între noi. Mă încrunt, plănuiind următoarea mișcare. Luke îmi mângâie leneș vârfurile degetelor și călcâiele, care i se odihnesc în poală, ținând cărțile în cealaltă mână. Jucăm după sistemul „cel mai bun din cinci“, însă cu siguranță iau jocul ăsta de gin mult mai în serios decât el. Poate fiindcă sunt competitivă de la natură, sau poate că, de fiecare dată când ne privim în ochi, ceva tacit, însă extraordinar de intens, se petrece între noi. E o forță brută, plină de emoții care m-au acaparat în ultimele zile. Sentimente la care nu m-am așteptat, când l-am lăsat să mă pătrundă. Acum, mi-a intrat adânc și în suflet.

Dar nu vorbim despre ce înseamnă această aventură. Nu vorbim despre zăpada care se topește și nici despre rănille care mi se vindecă.

Dintr-odată, se aud bătăi în ușă.

Sar în sus, îmi trag picioarele din poala lui Luke și mă ridic brusc. Port cămașa lui de flanel, care, în general, mă face să mă cred prea gros îmbrăcată, însă, cu un necunoscut în spatele ușii, mă simt vulnerabilă.

Luke abia își maschează o grimasă încruntată, înainte să se ridice și să se îndrepte spre ușă. Ia o pușcă și deschide. Inima îmi bate cu putere, dar Luke mă face să simt că sunt în siguranță, așa cum n-a mai făcut-o nimeni niciodată.

Îmi încolăcesc brațele în jurul trupului, nu fiindcă a pătruns o boare de aer rece pe ușă și mi-a cuprins picioarele goale, ci fiindcă nu mai suntem singuri.

— Lou, ce pot să fac pentru tine?

Trupul enorm al lui Luke acoperă ușa, blocându-mi vederea asupra vizitatorului neașteptat.

— Mă întrebam dacă ai văzut vreo fată prin zonă. Avem un oaspete la spa și a dispărut de când cu furtuna. Indigo a văzut-o îndreptându-se în sus pe potecă în dimineața aceea, însă n-a mai apărut, iar telefonul ei e deconectat. Se numește...

— Madison. E aici.

Luke îl întrerupe scurt pe bărbat și se dă la o parte, lăsându-l să intre în cabană. Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi zis că lui Luke nu prea îi pasă de mine, după felul în care mi-a rostit numele. Dar presupun că tonul lui are legătură, mai degrabă, cu faptul că acest musafir nepoftit i-a invadat spațiul... și timpul petrecut împreună. Sprijină pușca lângă ușă și se îndreaptă spre focul pe care-l privește în tăcere.

Lou e un bărbat mult mai mic de statură și mai în vârstă. Poartă pantaloni verzi de drumeție, o jachetă groasă și o căciulă de schi simplă, care-i acoperă urechile. Părul încărunțit îi iese de sub ea, din loc în loc. Ochii lui mari strălucesc de bucurie când mă vede.

— Tu trebuie să fii Madison. Ce plăcere să te văd, și încă vie și nevătămată!

Mai face câțiva pași ca să-mi strângă mâna, zâmbind, și pare să nu dea atenție faptului că sunt pe jumătate dezbrăcată.

— Bună, răspund eu, încet. Îmi pare rău. Nu voiam să fac pe nimeni să se-ngrijoreze.

— Ne-ai speriat puțin. Nu eram siguri dacă ai plecat înapoi spre oraș, dar ne-am gândit că ești pe aproape, fiindcă mașina a rămas în parcare. Am adunat câțiva oameni seara trecută, ca să ne cățărăm pe munte, în furtună, și să te căutăm, însă vremea s-a înrăutățit subit. A fost o decizie dificilă.

Neliniștea a rămas în ridurile adânci de pe fruntea lui Lou și în buzele lui strânse. Dintr-odată, mă simt vinovată. Doamne, chiar am fost atât de proastă să cred că nimănui nu i-ar păsa dac-o iau la fugă prin sălbăticie și dispar zile la rând. Nu m-am așteptat să lipsesc din Avalon atât de mult.

— Îmi pare nespus de rău. N-am știut. N-am intenționat să vă pun în situația asta.

Ridurile de îngrijorare ale lui Lou se îndulcesc.

— Nu-ți face griji. Totul e bine, iar tu ești în siguranță. Asta contează.

Dau din cap, fiindcă m-am scuzat deja de două ori și, chiar dacă nu pare suficient, nu știu cum să explic decizia luată. *Îmi pare rău, Lou. Eram sus, pe munte, având parte de cel mai bun sex din viața mea, în timp ce voi vă făceați griji că înghețasem undeva, pe potecă.*

— Păi atunci...

Lou își scoate căciula și-și trece o mână prin părul sârmos.

— Zăpada nu prea mai e o problemă. Dacă dorești o escortă, te însoțesc bucuros la refugiu. Doar dacă nu dorești să cobori mai târziu.

Privește spre Luke, al cărui trup pare să se fi prefăcut în stană de piatră. Stă nemișcat, cu brațele încrucișate strâns, unul peste celălalt, și cu picioarele depărtate. Se uită la Lou cu o expresie de nepătruns. Apoi mă studiază, de sus până jos, înainte să se întoarcă spre șemineu și să mai îndese un buștean pe foc.

— Mersi, Lou. Ar fi minunat.

Mi se măresc pupilele.

— Dar nu vrei...

— Lou are dreptate. Poteca e sigură acum. Glezna ta e mai bine, nu? Nu pot vorbi. O altă pală de aer rece pare să mă fi lovit, odată cu vorbele lui.

— Hainele tale sunt curate. Le-am pus în baie. Poți împrumuta o jachetă de-a mea, pentru drumul până jos. O recuperez data viitoare când cobor la Avalon.

Picioarele mi-au înghețat. Nu pot să evaderez din realitatea devastatoare că sunt dată brusc la o parte. De ce nu vrea să mă conducă el jos? Când sunt pregătită...

Dar când voi fi pregătită? Adevărul e că nu vreau să plec. Aici nu prea am mare lucru de făcut, decât să mi-o trag și să dorm și să mănânc și să ne uităm unul la altul, însă nu mă deranjează deloc. Îmi înghit dezamăgirea care mi s-a adunat în gât ca un nod și mă îndrept spre baie, închizând ușa în urma mea. Mă schimb cu hainele mele, care au fost împăturite cu grijă și puse pe un raft de lemn pe care mai sunt câteva prosoape neasortate. Jeanșii mi s-au sfâșiat în genunchi când am fugit, acum câteva zile, însă au fost cusuți cu ață albastră, groasă. Luke trebuie să mi-i fi reparat la un moment dat, cât dormeam.

Ochii îmi frig. Gâtul mă înțepă dureros. Stomacul începe să mă ardă, așa cum n-am mai pățit de câteva zile. E o prostie. Sunt o epavă. Cred că și-a dat și el seama și de aceea mi-a întors spatele atât de repede.

Dar, indiferent ce-mi spun mie însămi despre Luke, totul se răsfrânge în niște sentimente pe care am încercat din răspuțeri să le evit. Cuvintele lui Jeremy îmi răsună în urechi, în timp ce mă îmbrac, cu mâinile tremurânde.

Ne-am îndepărtat. Nu e vorba despre tine, ci despre mine. Nu mai simt la fel ca la început. Nu e vina ta. Nu pot să mai fiu cu tine. Nu pare lucrul potrivit. Voi ține la tine întotdeauna.

Mi se face greață. Nu-l pot lăsa pe Luke să vadă că sufăr așa. Refuz să-i ofer această satisfacție. Ne-am simțit bine. La ce altceva mă așteptam?

— Nu prea te mai vedem. Lui Vi îi e dor de tine. Mă întrebă mereu ce mai face Luke Dawson. Ce-ai zice să mai vii pe la noi?

— Și ce să fac acolo, Lou?

Luke vorbește pe un ton coborât, însă Lou râde. Îmi calmez emoțiile revoltate, suficient cât să ascult cu atenție. De fiecare dată când vorbește Luke, aproape c-o simt, ca un puls dur în palmele apă-sate pe ușa de lemn. Icnesc pe dinăuntru, fiindcă gândul de a coborî muntele și de a pleca de lângă el e aproape insuportabil. Cum să fac asta? De ce mă simt așa?

— Păi, ai putea să faci ce faci de obicei. Să-ți iei provizii din oraș. Poate să treci și pe la noi. Vi face o paella delicioasă pentru oaspeți.

— Apreciez, dar nu prea sunt interesat de răsfăț.

— Sigur. Poate că nu suntem cea mai mare atracție. Dar mai există oameni de calitate care vin pe la noi. Se pare că tu și domnișoara Atwood ați ajuns să vă cunoașteți binișor.

— Am adăpostit-o de furtună. Ce voiai să fac?

Vorbele lui Luke mușcă din mine. Nu mai pot asculta nici măcar o secundă. Deschid ușa și amândoi se uită la mine cu subînțeles.

Să se ducă amândoi naibii. Nu sunt o victimă. Îmi găsesc tenișii la ușă și-i trag în picioare. Aproape că am ieșit pe ușă, când Luke mă prinde de braț și-mi pune o jachetă groasă în spate. Mă smucesc, dar nu-i pot rezista. Lou iese pe ușă, iar eu nu apuc să mai spun nimic. Știe. Știe precis ce s-a petrecut între noi și ne lasă puțin singuri.

— Să te ia dracu', scuipe către Luke, în timp ce-mi încheie fermoarul.

— Pe mine?

Maxilarul lui puternic e și mai încordat, iar ochii, din ce în ce mai reci și mai duri.

— La primul semn de viață, mă dai afară?

— Nu ai venit aici să fii cu mine.

— Dar sunt aici, nu?

Vocea-mi tremură fără să vreau și par de-a dreptul disperată. Chiar mă dă afară atât de ușor?

— Nu pot coborî.

Vocea lui e dură, însă plină de regret.

— De ce? Fiindcă nu vrei, sau...

— Fiindcă nu pot!

Rostește ultima propoziție strigând, iar lacrimile care mi s-au adunat înăuntru țâșnesc. Înghit în sec, neajutorată, însă ele mi se scurg pe la colțurile ochilor. *Te urăsc.*

Repet mantra pe care o cunosc atât de bine. Doar că, acum, nu e direcționată spre fostul meu soț, ci spre acest bărbat, care m-a primit în patul lui și m-a dat afară pe ușă la fel de ușor.

Te urăsc, Luke Dawson.

LUKE

Madison iese furioasă din cabană, îngropată până la glezne în zăpadă, cu câțiva pași înaintea lui Lou. Pleacă în direcția greșită, până când el o strigă și o călăuzește, din mers, spre potecă. Dumnezeuule, e atât de aiurită. O iubesc.

Abia dacă respir când permit acelor cuvinte să se rostogolească iar prin mintea mea. Ce mama dracului...

Clatin din cap și închid ușa, intrând înapoi în cabană. Vreau, de fapt, o gură de aer proaspăt. Afară e cald — oarecum. Am stat aici, închis, cu Madison, zile în șir, alimentând focul din șemineu și ostindu-mi dorința pentru ea. Mormăi și-mi trec o mână prin păr. La naiba.

Adun cărțile și fac ordine în bucătărie. E fascinant câtă dezordine se face când e o femeie prin preajmă... o femeie de care nu pot sta departe. Nu e deloc practic. Nu e ceea ce am venit să fac aici. Am căzut prea adânc în mrejele ei.

Nu mă obolesc să-mi pun o haină înainte să ies. Croiesc o cărare în jurul casei, cu lopata. Dau și prin locurile unde am treburi de făcut. E o zăpadă grea, densă. Se va transforma în apă și noroi până mâine. Nu știu de ce mă mai stresez, dar trebuie să consum energia și să-mi iau gândul de la ea. Fiindcă nu pot să cobor.

Detest să cobor în oraș. Dacă intru în magazinul universal, toți se holbează la mine. Știu că nu fac parte din societate. Nu că oamenii

de la Avalon și-ar da aere, dar nu mă potrivesc nici măcar într-un oraș mic. Nu sunt bun pentru o fată de la oraș, așa, ca Madison. Cu siguranță, să i-o trag a fost una dintre cele mai fantastice experiențe din viața mea, dar acum vorbește bărbatul din mine. Bărbatul care n-a mai fost cu o femeie de ani întregi. Nu contează cât de delicată îi e atingerea, ce sunete scoate când sunt adânc înăuntrul ei sau felul în care ne simțim unul cu celălalt când e liniște. Curând, va dori mai mult. Viața mea de la cabană nu e pentru oricine. E mai bine s-o alung, înainte să mă atașez și mai mult.

Chiar dacă acum trec totul prin filtrul rațiunii, nu mă pot opri să nu mă gândesc la ea. Am făcut dragoste cu ea în dimineața asta. Cu doar câteva ore în urmă, i-am gustat păsărica, în timp ce ofta și gemea, abia trezită din somn. Am explorat-o lent cu limba și cu degetele, ignorându-mi erecția. Îmi amintesc că m-am gândit: *M-aș putea trezi în fiecare dimineață așa, venerându-i trupul superb în patul acesta.* Când n-am mai putut rezista, i-am desfăcut larg picioarele și am intrat în ea încet, apoi complet, până când m-a implorat să împing mai tare, ca să termine. Asta am și făcut. Corpul ei mic și îngust m-a primit, cu fiecare mișcare. Iar expresia de pe fața ei, când a avut orgasm...

Arunc lopata lângă cabană și intru, înjurând. Deși am fost singur atâta vreme, am acceptat-o în viața mea, fără ezitare. Ce idiotețenie din partea mea!

Am mai fost singur înainte. Foarte singur. Dar a fost mereu o problemă controlabilă. Nu doare așa de mult ca trecutul. Nu doare așa ca judecata oamenilor și amintirile din război. Și, să ma ia naiba, nimic n-a durut niciodată la fel de mult ca plecarea ei. Dar n-o pot lăsa să ajungă la mine.

Timpul petrecut cu Madison a fost un dar trecător. Un colț de rai. Dar a durat puțin. Casa mea e aici, iar a ei este la oraș.

CAPITOLUL 8

MADISON

Împing paella prin farfurie și încerc să nu mă gândesc la el. Chiar când credeam că-mi revin, mi-a tras covorul de sub picioare și a redeschis rana făcută de Jeremy — o rană care abia începea să se vindece.

Îl urăsc. Am fost o proastă dacă am crezut că am însemnat ceva pentru el. Am fost o jucărie pentru el, ceva cu care să-și ocupe vremea pe timp de furtună.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Atwood? Nu vă place paella? Cu capul în jos, pot vedea doar gleznele lui Indigo.

Iau o bucată de pui și-mi lipesc un zâmbet fals, hollywoodian, pe față, înainte să-mi ridic privirea.

— De fapt, e delicioasă.

Bag furculița în gură și mă rog să nu mai aibă nimic de spus. Indigo e tare dulce, dar nu simt că am chef de vorbă acum.

— Mmm. Zâmbesc iar, mestecând repede.

— Ah, ce bine.

Își trage un scaun și mă forțez cât pot să nu oftez.

— Am auzit că v-ați pierdut în timpul furtunii. Sunt atât de bucurată că v-ați întors teafără.

Continuă, fără să respire:

— V-ați fi putut răni.

— Am revenit în siguranță.

— Da.

Se apleacă spre mine, punând mâinile pe masă.

— Am auzit un zvon și aș vrea să vă-ntreb dacă e adevărat, continuă ea, în șoaptă, privind de jur împrejur.

Mă pregătesc, așteptându-mă la o întrebare despre Jeremy.

— Sigur.

— Păi, șoptește ea, lingându-și buzele și cercetând din nou camera. Am auzit că ați fost salvată de bărbatul care locuiește în vârful muntelui. Așa este?

— Da.

Mi s-a lipit limba. A dezgropa ce s-a petrecut în ultimele zile e ca și cum aș turna sare într-o rană care deja mă ustură.

Indigo cascadează ochii.

— Și cum e?

— Păi...

Mă opresc și mă întreb ce vreau să spun despre el. Dacă spun prea multe, mai ales lucruri drăguțe, despre cât de chipeș e sau cât de generos poate fi ca amant, fiecare femeie pe o distanță de o sută de kilometri se va rătăci pe muntele ăla. Dacă spun ce simt, cu adevărat, zvonul se va răspândi foarte repede, dar va ajunge și la Lou, probabil, și apoi înapoi la ticălos.

— A fost amabil, spun simplu și mă opresc acolo.

Lasă bărbia în jos și ridică fruntea.

— Atât? Hmm.

— Da. Amabil.

Dinții mei sunt încleștați, iar maxilarul mă doare, dar mă prefac că zâmbesc cât de larg pot.

— Arată bine?

— Cred că da, mint eu. Dacă-ți place aspectul de om al peșterii, cu păr lung și barbă excesivă.

— Mersi!

Sare de pe scaun și-l vâără înapoi sub masă.

— Voiam doar să verific cum vă simțiți. Să aveți o noapte liniștită, domnișoară Atwood.

— Pa, îi fac eu semn cu mâna, rapid.

Cuvintele mele au fost menite să nu-l facă să pară sexy, dar, stând și gândindu-mă mai bine, nu cred că am reușit. Când am spus-o, Indigo s-a luminat la față, iar eu nu-mi mai pot lua cuvintele înapoi. Indigo și probabil orice altă femeie din zonă l-ar găsi teribil de sexy.

Doar nu suntem în L.A.

Hei, pe cine păcălesc?

Chiar și femeile din LA ar considera descrierea interesantă, pe puțin.

În loc să cânt melodii de tabără la foc, alături de ceilalți, după cină, mă întorc în cameră și mă încui acolo cu gândurile mele. E prima dată când îmi permit, cu adevărat, să procesez cele întâmplate.

După ce mi-am croit drum în jos pe munte, cu Lou aproape, care însă mi-a oferit suficient spațiu, am simțit prea multă furie ca să mai gândesc rațional. De îndată ce am pus capul pe pernă, am adormit și am visat la el. Dar chemarea la cină a venit prea repede și n-am putut reanaliza toate evenimentele din ultimele zile.

Acum sunt singură în cameră, stând pe marginea patului și uitându-mă la munte — muntele lui — și tot ce pot face e să mă gândesc la el. M-a sedus cu atingerile lui blânde și cu săruturile ușoare. Am crezut că însemn pentru el mai mult decât a fost cazul.

Poate că acea parte din mine care a fost rănită și sfâșiată în bucăți de Jeremy m-a făcut să cred, dar tot ea m-a trădat, la final. Luke era genul puternic și taciturn după care tânjeau trupul și sufletul meu, după ce petrecusem ani întregi cu un soț nerecunoscător și dependent de atenție. Cumva, în cele câteva zile cu Luke, durerea pricinuită de

trădarea lui Jeremy și de divorțul nostru nu mi-a mai făcut inima să se strângă în piept.

Luke mă luase în brațe, făcând dragoste cu mine cu sens și atenție. Nu m-a făcut niciun moment să mă simt vulgară. Gândul la gura lui pe pielea mea face ca dorința să mi se adune între picioare, iar flăcările excitației îmi cuprind spinarea. Vreau să merg să mă cert cu el și să-i spun că nu are dreptate și că nu trebuie să fie singur. Dar rămân aici și încerc să uit orice amănunt legat de el. E mai bine pentru amândoi să considerăm totul o poveste trecătoare de amor nebun, pricinuită de circumstanțe dincolo de capacitatea noastră de control, nu?

Fără să pot dormi și total neinteresată de porcăria gen Kumbaya care se petrece în luminiș, mă îndrept spre valiză și-mi scot laptopul, pe care am jurat să nu-l deschid câtă vreme voi sta aici. Apăs pe buton și mă arunc pe pat.

Lungită pe burtă, mă loghez. Îmi vâr o pernă sub piept și aștept să se încarce programele. Deschid mai întâi mailul. Îmi dau seama că a fost o greșeală. Toată căsuța e plină de mesaje cu subiectul „Jeremy”. Zeci de reporteri solicită interviuri și unii dintre ei îmi oferă bani buni ca să le povestesc despre fostul meu soț. Închid ochii și inspir adânc, înainte să închid mailul și să continui.

Jeremy nu mă va mai afecta. Nu mai face parte din viața mea. Chiar dacă mi-a greșit, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă confesez despre trecutul nostru și să-l văd la televizor și în ziare, ani la rând. Am terminat-o cu viața aceea și refuz să las pe oricine e interesat de bârfe sau de profit să redeschidă un capitol închis.

Îmi verific conturile de pe rețelele sociale, preferând să cercetez, mai degrabă, dramele altora. Când prima fotografie cu el și ea îmi aterizează în feed, las capul în jos și înjur în plapumă.

— Nenorocitul, mormăi. Îi urăsc pe amândoi.

După ce șterg rapid persoana care a postat fotografia „cuplului proaspăt logodit”, decid că e timpul să o iau de la zero, începând cu hainele. Vechea eu nu mai există. Victima unui soț care nu m-a iubit în felul în care meritam. Sunt gata să arunc tot ce e vechi și să devin

o versiune a mea mai bună. Petrec o oră făcând cumpărături online, achiziționând o întreagă garderobă. E primul pas din planul de a-mi schimba viața.

Gândurile îmi zboară înapoi la Luke, bărbatul care m-a înfuriat atât de rău, încât de abia mai văd în fața ochilor. Cine e, de fapt? Ce l-a făcut să-și dorească autoexcluderea din societate? Nu am nimic cu care să merg mai departe, decât ce știu din timpul petrecut împreună. Gen, senzația membrului lui între buzele mele, cum îmi mângâie pielea mâinile lui, de câte ori pot avea orgasm cu limba lui între picioare și cum geme când își dă drumul și-mi șoptește numele.

Așa că fac ce ar face orice persoană ușor obsedată și furioasă... îl caut pe Google.

LUKE

Tăcere. Cândva, mă liniștea.

Asta era înainte ca Madison să-mi întoarcă lumea pe dos.

Plimbându-mă în jurul cabanei, îmi trec mâinile prin păr și strâng din dinți atât de tare încât mă doare maxilarul. Nu se aude nimic. Niciun râset ademenitor, niciun geamăt de pasiune. Nimic, în afară de cizmele mele, care se târșâie pe podeaua de scândură, și zăpada care se topește în bălți, la ușa de la intrare. Pacea cabanei, care mai demult mă liniștea, acum mă enervează.

N-aș fi putut s-o las să înghețe afară. Când am găsit-o, am crezut c-o pot primi aici, să-mi invadeze lumea, fără vreun efect de durată. Prostul de mine s-a gândit că mă descurc câteva zile cu o femeie frumoasă, fără consecințe. Cât de idiot am fost! Am gustat-o. I-am tras-o. Am știut cum e să intru adânc în ea, pătrunzând-o în totalitate și auzindu-mi numele cum iese din gura ei, în strigăte, în timp ce i-o trăgeam cum nu i-o mai trăsesese nimeni, niciodată.

Noaptea trecută, în lipsa ei, am dormit prost. M-am sucit și m-am învărtit ore în șir, masturbându-mă nu doar o dată ca să mă forțez să adorm. Când am reușit, într-un final, mi-a bântuit visele. Senzația

pe care mi-o dădea pielea ei. Gustul gurii ei. Mirosul părului. Felul în care îmi zâmbea. Fiecare amintire m-a chinuit și n-am putut face nimic să le opresc.

Ies și inspir adânc aerul răcoros al primăverii, făcându-mi mâna streășină în fața soarelui. Mă uit în jur. Nu prea se vede vreo mișcare, cu excepția foșnetului frunzelor și păsărilor care ciripesc în fundal. Liniștea locului e amplificată fără prezența ei. În loc să mă calmeze, tăcerea mă aduce la limita nervilor.

— La naiba, mormăi, trecându-mi mâna peste față.

Madison nu a greșit cu nimic. A avut încredere în mine când mi-a povestit de fostul ei soț, așa că știam că e fragilă. Dar, ca un ticălos ce sunt, am dat-o afară fără să mă gândesc.

Un singur lucru ar putea rezolva situația. Trebuie să-mi mișc fundul în vale și s-o gălesc. Evit Avalonul cu orice preț, mai puțin când vor Lou și Vi să discute cu mine sau când am o problemă în legătură cu felul în care mi se utilizează terenul. Am coborât doar în zile mai lejere, când se cazau noii musafiri.

Dar azi nu e așa. Alung gândul, luând-o pe poteca pe care Madison a coborât ieri. Inima mea bate mai repede, cu fiecare pas. Trupul meu are nevoie de ea, trezindu-se la viață și simțind-o aproape. Vocile care vin dinspre izvoarele termale îmi atrag atenția și, pentru moment, mă întreb dacă Madison e acolo. Aproape că mă întorc să văd dacă râsetul îi aparține, însă instinctul mă îndeamnă în partea opusă.

Când ajung, în sfârșit, în luminiș, e mai rău decât credeam. Sunt oameni peste tot. Au loc cursuri de yoga pe puntea din spate. Cinci oameni stau la foc, sorbind din cafele. Alții se echipează cu hainele de drumeție.

Câteva doamne zâmbesc spre mine, măsurându-mi din priviri trupul, înainte să se oprească asupra chipului meu. Le fac un semn rapid din cap, dar nu mă opresc.

— Luke!

Vocea lui Lou se ridică peste discuțiile oaspeților.

— Vino aici, spune el.

Mă întorc. Îmi face cu mâna. În cealaltă ține un topor, iar pe față are un zâmbet strâmb.

Lou e inofensiv. E unul dintre puținii oameni care-mi plac și pe care-i respect, pe aici. Ieri, m-am comportat ca un idiot și cu el, nu fiindcă nu mi-ar plăcea de el, ci fiindcă a întrerupt cele mai bune zile pe care le avusesem de ceva vreme. Am știut că nu-l puteam trimite cât colo, păstrând-o pe Madison cu mine.

— Lou, îl salut, strângându-i ferm mâna.

— Ce te aduce pe la noi?

— Păi, fac eu, dintr-odată stingher, și-mi vâr mâna în buzunar.

Își ridică toporul pe umăr, înclină din cap și mă privește fix.

— Ai venit să o vezi pe domnișoara Atwood?

Palmele încep să-mi transpire și simt un gol în stomac. Nu m-am gândit cum s-ar simți Lou și Vi dacă aş veni să le vizitez o clientă.

— Voiam doar să mă asigur că e OK.

Ia un buștean din grămadă, îl pune pe buturugă și lovește cu toporul, despiciându-l în două. Fără să clipească, spune:

— Păreați că vă simțiți foarte bine împreună.

— Nu e ceea ce pare.

El chicotește.

— Am dat-o în bară, Lou.

— Probabil, spune el repede. Femeile nu sunt ca noi, Luke.

Iau un buștean și i-l așez pe buturugă.

— Învăț asta. Trebuie să mă revanșez față de ea.

— Dacă implori, ajută.

Râd. N-am implorat vreodată în viață și nu știu dacă e momentul să încep.

— Pare ușor, mint eu.

Ridurile fine de la colțurile ochilor lui se adâncesc când zâmbește.

— Poate fi, dar îți distruge ego-ul.

Ridic din sprânceană, amuzat de bătrânel.

— Tu implori mult?

Zâmbește și dă din cap.

— N-aș fi putut rămâne însurat atâta vreme fără să iau câteva îmbucături zdravene din plăcinta umilinței.

— Bine de știut.

Mă opresc o clipă, dar nu mai pot sta la discuții. Trebuie s-o gălesc pe Madison și să îndrept lucrurile.

Dar Lou continuă.

— Ține mine: *tu* greșești, iar *ea* are dreptate, și asta te va ajuta mereu.

— Priceput.

Își șterge sudoarea de pe frunte.

— De obicei, nu dau informații despre oaspeții noștri, dar cred că i-ar plăcea să te vadă. Domnișoara Atwood locuiește în Anexa Măslinilor, camera 121. Știi unde e, nu?

— Așa cred.

— Oprește-te la recepție și roag-o pe Indigo să te ghideze. E cea cu freză rasta. N-ai cum s-o ratezi.

Fac doi pași înapoi, tot mai nerăbdător când știu că e atât de aproape.

— Mersi, Lou.

— Succes.

Când deschid ușa principală, îmi fac curaj pentru privirile ciudate și pentru obișnuitele comentarii. Deși ne aflăm în sălbăticie, majoritatea oamenilor de aici sunt bine îmbrăcați și nu sunt obișnuiți cu cineva atât de simplu ca mine. Spre surprinderea mea, doar câțiva oameni se află pe canapelele de piele supradimensionate din mijlocul holului cu trei etaje.

Când mă apropiu de recepție, o femeie, probabil Indigo, după şuvițele rasta descrise de Lou, lovește furios în tastatură. Nu ridică privirea.

— O clipă. Doar să termin asta.

Scoate limba și privește mai de aproape ecranul.

— Nu e problemă.

Profit de moment ca să studiez cât de maiestuos arată Avalon. Cu bârne de lemn și artă tribală, frumusețea sa e aproape fabuloasă.

Sunt atât de prins în analiza mea, încât n-o aud pe fata de la recepție oprindu-se din tastat.

— Oh, spune ea.

— Bună.

Îmi dreg glasul și încep să mă simt stingher.

Închide gura brusc și mă privește cu atenție.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Mă sprijin de teighea și o apuc de margine, având nevoie de susținere ca să nu fug.

— Îmi poți spune cum ajung în Anexa Măslinilor?

Încă se uită fix în ochii mei și simt cum mă înroșesc pe gât.

— Sigur.

Scoate iar limba și o biluță de argint îi alunecă peste buza de sus.

Fata mă privește, aproape dezbrăcându-mă din ochi.

— Așteptați un minut. Ați venit să o vedeți pe domnișoara Atwood?

— Mda.

Simt deja stânjeneala în stomac.

— De unde știi?

— Sunteți subiect de conversație pe aici. Nu prea avem oameni de munte adevărați în zonă. Doar din ăștia care aspiră la așa ceva. Sunteți greu de ratat, în sensul bun.

— Ah, zâmbesc eu, rușinat. Mersi.

— Eu sunt Indigo.

Face semn spre ecusonul cu nume din piept.

— Mă bucur să vă cunosc, în sfârșit, domnule Dawson.

— Și eu.

Pot face asta. Pot fi amabil. Pentru Madison.

— Deci... îmi arăți clădirea?

— Să știți că nu v-a descris corect. Adică, a spus că arătați bine, dar, Dumnezeule, chiar s-a abținut.

Continuă să mă analizeze, iar ochii i se mută de la brațe la fața mea.

— Nu a spus că sunteți un adevărat Paul Bunyan, dar mult mai sexy.

Un val de căldură îmi cuprinde ceafa și mă simt foarte stânjenit. Dar singurul lucru pe care-l rețin din ce spune e că Madison a vorbit despre mine.

— Mersi. Dar... clădirea?

— Ah, scuze. Sunt aiurită uneori.

Ia o hartă de lângă tastatură și o trânteste pe teighea. Aplecându-se și apropiindu-se cât îi permite silueta micuță, încercuiește una dintre clădiri.

— E o plimbare scurtă, dacă-mi urmați săgețile.

Desenează două săgeți mari cu carioca.

— Pot să vă conduc, dacă doriți.

— Nu. Mersi pentru ofertă, dar cred că mă descurc.

— Sigur. Ce proastă sunt, spune ea, sprijinindu-și capul în palmă și privindu-mă visătoare.

Indigo e dulce. Cândva, înainte să devin omul care sunt acum, aș fi flirtat și eu cu ea. Dar acum, există o singură persoană care beneficiază de atenția mea și e doar la câțiva metri distanță.

Indigo râde nervos.

— Va fi atât de bucuroasă să vă vadă.

— Sunt convins, mormăi eu și mă-ndepărtez.

Încerc să plec, când înconjoară biroul, cu o carte de vizită în mână.

— În caz că aveți nevoie de ceva. Suntem mereu aici să vă fim de folos, chiar dacă sunteți localnic.

Îmi întinde cartonașul.

În loc să mă comport, ca de obicei, ca un nesimțit, iau cartea de vizită și o îndes în buzunarul blugilor.

— Mersi. O să țin minte, pentru următoarea dată când am nevoie de ceva.

— Sigur. Să aveți o zi bună, domnule Dawson.

— Și tu.

Cu fiecare pas pe care-l fac spre Anexa Măslinilor, repet ce am de gând să-i spun lui Madison, când va deschide ușa.

— Maddy, îmi pare rău.

Clatin din cap. E prea simplu.

Deschid ușa și ies. Clădirea ei e la câțiva zeci de metri distanță.

— Maddy, iartă-mă.

Dar cuvintele nu par să fie cele potrivite.

Lou a spus că trebuie să implor, dar eu nu sunt obișnuit nici să vorbesc cu oamenii, darămite să-mi cer scuze.

În loc să-mi dau seama ce vreau să spun, mă concentrez să respir și să rămân calm cu fiecare pas pe care-l fac. Cuvintele îmi vor veni în minte sau, cel puțin, așa sper. Nu vreau să par un robot când o văd.

Scutur brațele și mâinile, încercând să mă eliberez de emoțiile care mă cuprind.

— Poți face asta, Luke. Trebuie s-o faci.

Îmi îndrept umerii, inspir adânc și bat la ușa ei.

CAPITOLUL 9

MADISON

Am petrecut peste o oră citind tot ce are de spus internetul despre Luke Dawson. Erou de război, latifundiar și, conform unui cont de Facebook de mult abandonat, un tip complet normal, înainte să se înroleze. Lacrimile îmi înțepă ochii când dau clic pe niște fotografii ale unui Luke mult mai tânăr și mai puțin sălbatic, cu prietenii de la școală, lângă părinții săi, la absolvire, sau în câteva selfie-uri cu colegii marinari. Apoi, nimic.

Titlurile de proprietate pentru pământul pe care mă aflu, cu o dimensiune impresionantă, ar face pe oricine să se întrebe de ce a ales să locuiască pe acel loc restrâns pe care se află cabana lui. Poveștile despre serviciul adus țării rezonează mai mult cu omul pe care-l știu: bărbatul acela intens, dur, care și-a croit drum spre inima mea în doar câteva zile. A fost lăsat la vatră cu onoruri, după ce a primit Crucea de Argint a Marinei, pentru acte de extraordinar eroism în timpul serviciului militar. Detaliile sunt vagi și, probabil, strict secrete, iar replicile lui, scurte și greu de citat, de parcă n-ar fi dorit să-și asume nimic.

O parte din mine își dorește să nu fi pornit la vânatoare. Să-l detest era mult mai simplu când știam mai puține. Acum stau pe pat, uluită de adevăr, și, dintr-odată, plină de îndoieli. Soarele dispare în spatele muntelui, iar cerul care se filtrează printre perdelele subțiri se întunecă treptat. Mă gândesc să-i mai acord lui Luke Dawson o șansă. Știu că a trecut prin multe lucruri greu de închipuit. Poate că e inadapdat social și se încăpățânează să se izoleze din motive care par stranii pentru restul lumii. Dar poate că asta are sens pentru cineva care a trecut prin genul ăsta de infern.

Nu de aceea am venit eu aici, în fond? Ca să fug de viața și de trecutul meu... de infernul meu personal? Închid ochii, dar asta nu mă scapă de imaginea lui Jeremy împreună cu noua lui logodnică. Am crezut că o lună la distanță îmi va face bine. Acum îmi dau seama că durerea nu va trece. Pot fugi, dar va trebui să mă întorc acasă, și câtă vreme Jeremy e tot acolo, va trebui să înfrunt ce mi-a făcut.

La naiba. Poate că Luke are dreptate. Poate că trebuie doar să-mi găsesc și eu un colț de munte. Doar că al meu nu va avea un străin chipeș pe el, care să mă facă să mă simt în siguranță, specială și...

Oftez și-mi las capul să cadă pe pernă. Îmi e dor de el mai mult decât vreau să recunosc și privesc iar pe geam, și, pentru o secundă, pot jura că-i recunosc silueta. Inima îmi tresare, iar apoi realitatea că aventura noastră s-a încheiat lovește din nou.

Sunt gata să conduc spre oraș și să găsesc o sticlă de vin cu numele meu pe ea, când aud o bătaie în ușă. Mă ridic și mă îndrept, desculță, peste podeaua acoperită de covor, să răspund. Deschid, clilesc rapid și înghit nodul de emoții care-mi înfundă brusc gâtul. Doamne, Luke arată mai bine ca niciodată. Oare mi-a fost chiar atât de dor de el?

Înainte să pot spune ceva, se sprijină cu mâinile de ambele părți ale cadrului ușii și mă privește într-un fel necunoscut. Pare hotărât.

— Îmi pare rău, spune el, sec.

Se încruntă.

— Ți pare rău?

— Mda.

Se uită în pământ, apoi înapoi la mine.

— N-ar fi trebuit să te las să pleci.

Înghit iar, dar m-au copleșit emoțiile. Ce tot spune acolo?

— Practic, m-ai dat afară.

— A fost o greșeală. Ți-am zis că-mi pare rău.

Se-ncruntă și mai tare, iar eu rezist cu greu tentației de a-l pocni.

— Chiar crezi că poți veni aici și...

Nu apuc să termin fraza, fiindcă mâinile lui îmi cuprind fața, iar buzele i se lipesc de ale mele. Gustul lui îmi inundă gura. Mirosul lui de pământ inundă aerul dintre noi, trezindu-mă la viață și calmându-mă instantaneu. Îi înșfac cămașa cu ambele mâini, iar el mă trage mai aproape. Gândurile mi se risipesc, iar furia îmi dispare, transformându-se din nou în pasiunea de care mi-a fost dor de când am plecat de la cabană.

Mă sărută cu lăcomie, întrerupându-se doar ca să mai șoptească de câteva ori că-i pare rău. De fiecare dată când o spune, mi se rupe inima... sau se vindecă, acolo unde a fost frântă?

Tot ce știu e că mă bucur că a venit. Ne mișcăm împreună spre cameră, iar el trănțește ușa în spatele lui. E peste tot, ca o pătură caldă, care mă înconjoară din secunda în care a intrat. Creierul meu abia dacă ține pasul cu prezența lui, din nou lângă mine, atât de brusc.

— Luke, șoptesc, încercând să încetinesc șuvoiul de emoții care mă copleșește.

Nu răspunde. Îmi trage doar bluza și apoi pe a lui, iar trupurile noastre se ating. Suspîn tremurând, de ușurare, iar sânii mi se presează de pieptul lui cu putere. *Locul meu e aici... cu el.* Nu pot să mă gândesc la asta, fiindcă inima mea e cea care vorbește, tare și răspicat. Toate instinctele par să mi se fi conectat chimic la atracția pe care-o simt față de el.

Îl ating cu degete tremurătoare, coborând să-i deschei jeanșii. Mușchii abdomenului i se încordează. Sunt pe cale să-i eliberez membrul, când mă întoarce și mă aruncă pe pat. Îmi scoate pantalonii și chiloții, până la genunchi, iar eu gem slab.

Strâng cearșaful în pumni și mă pregătesc să-l primesc în mine, când își modelează trupul după al meu. Mă sărută pe umăr și-mi linge gâtul, făcându-mă să tremur din tot corpul. Îmi mușcă buza, încercând să nu mai gem o dată.

— Ești atât de frumoasă, șoptește el.

Îmi prinde sânul și mă pătrunde încet, încet. Alunecă ușor, fără nicio opoziție, fiindcă m-am umezit în secunda în care i-am auzit iar vocea, iar acum sunt nerăbdătoare să-l simt pe tot în mine.

Se împlântă adânc, iar eu strig, apucând și mai strâns cearșaful.

— Mă ierți, Madison?

Ce ticălos! Nu e cinstit, chiar deloc. Împinge, iar eu aproape că uit ce a întrebat.

— Maddy, iubito, vorbește cu mine.

— Da.

Mă prinde cu brațul de șolduri și împinge din nou, și mai tare. Simt deja că mă apropii de orgasm.

— Spune-o, draga mea.

— Te iert, miorlăi eu. Acum, te rog, trage-mi-o. Am nevoie de tine. Te rog.

Nu spune nimic, iar eu mă rog să fi terminat cu vorba. L-am iertat de când a bătut la ușă. Acum, sunt în stare să cad în genunchi și să-l implor.

Mă aștept să-și exprime poftele îndrăznețe, dar, chiar și în poziția asta, care m-a făcut mereu să mă simt expusă și vulnerabilă, simt că mă iubește, fără griji, pentru că așa simte. Îmi oferă senzația pentru care aproape l-am implorat, în timp ce mă mângâie pe spate și pe umeri. Îmi mângâie și șoldurile și apoi se joacă cu clitorisul meu. N-aș putea vreodată să-i confund atingerea cu a altcuiva. Nici într-o mie de ani. Are o tandrețe de neegalat, iar urma dură pe care mi-o lasă pe piele adaugă un tip diferit de senzație fiecărei atingeri.

În ciuda tandreții și mângâierilor sale, mă apropii de orgasm, pentru că nu mai pot rezista. Felul în care mă prinde și-și grăbește mișcările îmi spune că se apropie și el. Suntem la mică distanță, dar

fitilul e scurt. Strig tare, înăbușindu-mi țipetele în cearșaf și sperând că pereții nu sunt prea subțiri. Mă urmează, șoptindu-mi numele, cu o ultimă mișcare din șolduri.

LUKE

Iau câteva guri de aer. Doamne, dacă nu credea deja întregul spa că ne-o tragem, acum sigur nu mai are nimeni nicio îndoială. Sunt convins că am făcut zgomot, dar, alunecând afară din vaginul delicios de umed al lui Madison, puțin îmi pasă. Îmi vâjâie capul de la orgasmul intens, iar faptul că a acceptat scuzele mele e cireașa de pe tort. În secunda asta, toate sunt în regulă pe lume.

Se întoarce, așezându-și fundul pe marginea patului, în timp ce-și scoate de tot pantalonii. Clatin din cap, fiindcă nu-mi vine să cred cât e de frumoasă. Dacă sperma mea nu i-ar curge dintre picioare, i le-aș depărta și aș linge-o pentru încă alte câteva orgasme, fiindcă venerarea trupului ei devine, rapid, activitatea mea favorită. Îmi zvâcnește penisul numai când mă gândesc la asta.

— Haide.

Se ridică și mă ia de mână, ducându-mă în baie.

Dă drumul la duș. Am revizuit schițele spa-ului acum câțiva ani, însă nu am intrat vreodată în camere. Totul pare ciudat, dar sunt cu Madison, și e singurul lucru normal.

Se întoarce și-și trece palmele peste antebrațele mele, privindu-mă.

— E totul în regulă?

Dau repede din cap.

— Da. Doar că nu sunt obișnuit cu asta.

Arăt camera. Ea se încruntă.

— Cu apa curentă sau cu electricitatea?

— Poate, zic eu și ridic din umeri.

Zâmbește și intră în duș. O urmez, iar apa ne inundă. E fierbinte, ca izvoarele, și asta mă face să zâmbesc puțin. Mă înconjoară cu brațele și rămânem așa o vreme, într-o tăcere confortabilă. Lumina

fluorescentă din baie mă cam enervează și-mi e dor de siguranța vieții pe care o cunosc, dar, cumva, toate astea nu mai contează, dacă ea e în brațele mele.

— Nu e așa de rău, nu?

— Nu.

O sărut pe cap. Aș îndura lucruri și mai grele ca să-i fiu aproape. Ia săpunul și face spumă, întinzându-mi-o pe corp. O întrerup din când în când ca s-o sărut. Îmi mușcă buza de jos suficient cât să mă doară și mă trage înapoi lângă ea. Crede că-mi abate atenția de la săruturi, însă nu face decât să mă provoace din nou. Câteva minute așa, și o lipesc deja de peretele dușului.

Am nevoie de ea. Din nou. E imposibil, și totuși mi-a dovedit că totul e posibil cu ea. Nu mă recunosc, nici pe mine, nici reacțiile acestea fizice iraționale. Sunt gata să-mi împlânt mădularul în ea din nou, până când strigă. Însă ea mă prinde iar de brațe.

— Așteaptă.

Încremenesc. Îngrijorarea îmi oprește singurul gând din minte. Dar privirea ei e dulce și strălucește poznaș.

— Deja m-ai avut o dată, spune ea, încet.

— Te vreau mai mult decât o dată. Vreau să pierd numărul. Nu știu când va fi suficient, Madison.

Îmi duc mâna între coapsele ei și-i ating despărțitura moale, apoi clitorisul.

— Și eu simt la fel. Dar nu pot sări din nou în pat cu tine. Trebuie să vorbim. Hai să ieșim.

— Să ieșim? spun și mă încordez.

Parcă intuind neliniștea care mă încearcă, își strecoară trupul lângă al meu și mă sărută umed pe gât, lingându-mă. Îmi vâr două degete în vaginul ei, ca răspuns. Geme, dar zâmbește ușor.

— Haide, Luke. Afară. Tu și cu mine, pentru o oră. Vreau să descopăr locul ăsta cu tine. O pătrund mai adânc, sperând să-i smulg un orgasm înainte să mă convingă de planul ăsta, care deja mă umple de panică.

— N-ai decât să mă aduci din nou la orgasm, dar îți voi cere același lucru, după aceea.

Expir și mă sprijin cu fruntea de peretele din spatele ei. E o nesuferită. Iar eu ar trebui să ies mai mult din casă. Hai s-o facem și pe asta.

Prima mea greșeală a fost s-o las să conducă. Nu am avut nevoie de asta multă vreme și mi-am zis să nu mai adaug nimic în plus la problemele deja existente. Dar Madison nu are nicio idee unde merge, iar rezultatul e că acum conduce ca o nebună. Prea repede, apoi prea lent, și apoi peste curba care duce spre centrul Avalonului.

Strada principală e moartă. Câteva reclame luminoase și o colecție de mașini care zac lângă „Gaura în zid“ a lui Mo.

— Locul ăsta pare promițător, spune ea, cu prea mult entuziasm. Mă cutremur și mă gândesc serios să preiau volanul.

— Nu merg la bar cu tine.

Mă ignoră, parchează și se întoarce spre mine.

— Ascultă, tu m-ai băgat în nebunia asta. Îmi ești dator.

Tresar.

— Tu ai început, de fapt. Ai dat buzna în cabană, neinvitată, îți amintești?

— Și tu m-ai ținut acolo și m-ai sedus. În repetate rânduri.

Ridic brațele în aer.

— Ce era să fac?

— Apoi, m-ai dat afară, după ce m-ai făcut complet dependentă de... tot la tine. M-ai împins afară din zona mea de confort.

Strâng din buze și mă uit la ea prelung.

— Lasă-mă să ghicesc, acum faci tu același lucru.

— Exact, îmi răspunde ea, fără ezitare.

Zâmbește, iar eu detest faptul că voi ceda. Sper că știe că asta e împotriva tuturor principiilor mele de viață.

— Faptul că am coborât de pe munte a însemnat deja că am ieșit din zona mea de confort, Maddy. Nu-mi place să vin aici. Nu cred că poți înțelege asta.

Zâmbetul i se stinge, iar ea se întinde peste bord ca să mă ia de mână.

— Sunt cu tine.

— Nu am nevoie de protecție.

Se apleacă și-și lipește buzele de ale mele.

— Cu mine sigur nu. Îmi place la nebunie senzația pe care o am când îți dai drumul în mine.

Își vâcă limba în gura mea și toate gândurile mele se transformă în sex. Vulpița asta nenorocită îmi apasă toate butoanele ca să obțină ce vrea. Bine. O să intru în barul ăsta eșuat, dar după aceea mă întorc la spa și i-o trag în cinșpe feluri diferite. O merit cu brio.

— Hai să intrăm, înainte să te pun capră pe mașină.

Chicotește și iese, înainte să mă gândesc la un mod de a-mi ține erecția sub control. Inspir de câteva ori și mă întind spre mânerul portierei. Mă opresc o clipă și o privesc cum mă așteaptă pe trotuar. Se fâțăie de nerăbdare. Ceva din entuziasmul ei îmi încălzește inima și-mi anihilează toate instinctele care-mi strigă să mă întorc pe munte.

CAPITOLUL 10

MADISON

Îmi trec degetul mare peste al lui. Ne ținem strâns de mână și intrăm în localul lui Mo.

— Va fi OK, Luke. Haide, șoptesc eu, când îl văd șovăind.

La naiba, e nasol. Poate că n-ar fi trebuit să-l forțez să vină aici. Încercarea mea de a-i reaminti de toate lucrurile pe care le pierde fiindcă se ascunde în cabană s-ar putea să fi fost din cale-afară de egoistă.

Ochii lui cercetează încăperea aglomerată. Am făcut doar câțiva pași în bar și deja mă strânge mai tare de mână.

— Ești bine?

— Mda.

— Putem pleca.

Încep să pun la îndoială ideea mea idioată, dar el zâmbește, iar golul pe care-l aveam în stomac începe să dispară.

El se apleacă și-și lipește scurt buzele de ale mele.

— Sunt bine, Madison.

Îl strâng tare de mână și dau încet din cap, neștiind dacă spune sau nu adevărul.

— Bine, îi șoptesc pe buze.

Îl privesc în ochii de un albastru intens și-mi permit să mă relaxez.

Luke mă conduce prin mulțime de parcă ar fi făcut-o de o mie de ori înainte și-mi face semn să mă strecor prima în separeu. Când se așază lângă mine, își pune mâna lui caldă și puternică pe genunchiul meu.

Mă relaxez, sprijinindu-mă de trupul lui dur și musculos și-mi las capul pe umărul lui.

— Ți-e foame?

— Aș putea mânca, dar aș prefera să te mănânc pe tine, zice el zâmbind.

Flirtul ăsta jucăuș mă excită, dar să fim serioși, totul mă excită la Luke.

— Asta se poate aranja, îl tachinez eu și-mi ling încet buzele, atrăgându-i atenția asupra gurii mele.

— Madison.

Ochii i se întunecă.

— Sunt la limită. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să te duc undeva și să-mi îngrop fața între coapsele tale moi. Așa că fi cuminte.

Vinovăția pe care o simt se șterge repede când mâna-i alunecă pe pulpa mea, iar degetul lui mic îmi atinge linia chiloților, pe sub pantalonii mulați.

— Putem pleca, dacă asta vrei.

Vocea mi-e răgușită, copleșită de dorință. N-am nicio șansă cu Luke. O simplă atingere de-a lui mă trimite pe culmi nebănuite.

— Salut. Sunt Maureen. Ce vă aduc de băut? ne întrerupe chelnerița momentul.

Lovește cu pixul un carnețel și se holbează la Luke.

— Eu vreau un Pepsi, te rog, spun eu, încercând să-i abat atenția de la el.

Când el nu răspunde, îl împing ușor cu umărul.

— Apă.

Privirea lui e lipită de mine.

— Doriți meniuri?

— Da, spun eu.

Se mai uită câteva secunde la el, înainte să plece. Pot spune că felul ăsta de a-și manifesta curiozitatea n-are nimic de-a face cu faptul că e nou pe aici, fiindcă nu s-a deranjat să mă măsoare și pe mine la fel. Privirea fixată asupra lui înseamnă altceva.

— E o idee proastă, șoptesc eu, când ea pleacă, iar vinovăția mi se strecoară iar în suflet.

— Sunt bine. M-am obșnuit cu privirile lungi.

— N-ar trebui să te obișnuiești cu ele, Luke.

Studiez încăperea și remarc mai multe perechi de ochi ațintite asupra noastră. Ce naiba și-au vârât cu toții în fund, aici? Inima mă doare pentru Luke și vreau să-mi trag una fiindcă l-am forțat să vină aici.

Chiar când sunt pe cale să-i spun din nou că putem pleca, își îndepărtează mâna de genunchiul meu și o sprijină de spătar, apoi de umărul meu.

— E în regulă, Madison.

— Nu e.

Își lipește buzele moi și calde de fruntea mea.

— M-au mai văzut cu toții și înainte, dar cred că sunt mai curioși cine e femeia de lângă mine.

— Nu se uită la mine.

— Se uită la noi, spune el, trăgându-mă mai aproape. Se întrebă dacă nu cumva te-am răpit.

Un râset profund i se rostogolește de pe buze.

Sunt oripilată de idee.

— Dar e ridicol, mârâi eu.

Ridurile fine din jurul ochilor i se adâncesc când zâmbește.

— Păi, sunt sigur că la asta se gândesc. Cum naiba a găsit *tipul ăla* o femeie?

— Pepsi și apă, spune Maureen, punându-ne băuturile în față. Când niciunul dintre noi nu-și ridică privirea, își drege glasul.

— Ceva de mâncare?

— Un cheeseburger și cartofi prăjiți, spun eu.

Pare o alegere sigură. Speluncile de genul ăsta le au mereu în meniu.

Cu privirea în continuare ațintită la mine și aproape ignorând ochii căscați ai lui Maureen, îi spune:

— La fel.

Stăm în liniște, fără niciun pic de spațiu între noi, și așteptăm. Abia aștept să-l întreb despre toate lucrurile aflate de pe internet. Dar nu-mi dau seama cum să fac asta fără să par o urmăritoare nebună. Tehnic, l-am urmărit, dar doar online, și tot ce am aflat era deja public. Dorința mea de a-l desluși pe Luke Dawson mi-a luat mințile. Știam că e greșit să-i invadez spațiul personal în felul acela, dar asta nu m-a oprit.

Cineva scapă o farfurie în spatele nostru, iar aceasta se sparge în mii de cioburi. Luke tresare și se încordează.

— A fost doar o farfurie.

Îmi pun mâna pe piciorul lui, ancorându-l în prezent.

— E-n regulă, Luke. Sunt aici.

Îmi păstrez vocea blândă și liniștitoare.

Clipește de câteva ori, înainte să-mi slăbească umărul din strânsoare.

— De aceea stau departe de oameni.

Mă întorc spre el și-i cuprind fața în mâini.

— E prea mult pentru tine? Putem pleca, dacă...

— Nu, mă întrerupe el, punându-și mâinile peste ale mele și întorcându-mi zâmbetul. Sunt bine. Vreau să petrec timp cu tine, chiar dacă mă simt oarecum incomod. Nu mă mai întreba dacă vreau să plec. Când vreau să plec, plec, și aici se încheie povestea.

Îi studiez fața, dar nu văd decât adevăr în ochii lui.

— Da, să trăiești, îi spun, încercând să mai relaxez atmosfera. Deci...

Îmi strâng buzele și încerc să mă gândesc la un subiect de discuție. Luke și cu mine nu prea am vorbit, deși am petrecut ceva timp împreună.

— Deci? repetă el.

Îmi dau ochii peste cap. E imposibil.

— Spune-mi ceva despre tine. Ceva ce n-ai mai spus nimănui de ani întregi.

Degetul lui mare îmi mângâie pielea umărului, înainte să răspundă.

— Îmi plac cheeseburgerii, spune el, zâmbind ușor.

Crede că s-a terminat, dar eu clatin din cap și continui.

— Asta nu se pune. Tuturor ne plac.

— Păi, se oprește el și continuă să-mi atingă ușor pielea.

— Spune-mi ceva, te rog.

— Am fost căsătorit.

Capul îmi pocnește la auzul noutății.

— Serios?

— Da.

— Când?

În profilul lui online nu era nimic care să indice faptul c-ar fi fost căsătorit sau divorțat. Nicio mențiune despre vreo femeie.

— A fost alegerea ta sau a ei? izbucnesc, înainte să aibă șansa să răspundă la prima întrebare.

— A ei. Am divorțat când am fost trimis în ultima mea misiune.

Dă din umeri, de parcă n-ar fi mare lucru, dar înseamnă enorm.

Ce fel de cățea fără suflet divorțează de soțul ei erou de război, în timp ce el se află în prima linie, cu viața în pericol?

Îmi îngustez ochii spre el.

— Ce ticăloasă!

— Nu e ușor să fii soție de soldat. Mai ales când nu-i puteam spune unde sunt sau ce fac, în fiecare zi. Erau prea multe secrete între noi ca să putem supraviețui.

— Tot e o mișcare urâtă, Luke.

Se apleacă și mă sărută pe frunte, cu atâta tandrețe, încât vreau s-o pocnesc pe fosta lui soție fiindcă i-a frânt inima.

— Am avut amândoi parte de lucruri urâte în viață, Madison.

Mă doare pieptul de cât de adevărate îi sunt cuvintele. Nu-mi pot imagina prin ce a trecut, cum i s-a sfâșiat inima, în timp ce era atât de departe, încât nu putea face nimic.

Când Jeremy m-a distrus, am vrut să mă fac ghem. Neajutorarea pe care am simțit-o m-a dus la Avalon și la această clipă, în care stau alături de Luke. Dar n-a trebuit să mă feresc de gloanțe inamice, doar de paparazzi care încercau să facă rapid un ban.

Totuși, are dreptate. Am avut parte amândoi de lucruri urâte. Dar știu sigur un lucru: când sunt cu el, nimic din ce s-a întâmplat înainte nu mai contează, nici Jeremy, nici aventura lui, nici măcar faptul că viața mea personală a ajuns pe prima pagină. Singurele lucruri care contează sunt Luke și felul în care mă face el să mă simt.

LUKE

Nu pot să-mi dau seama dacă în ochi i se citește mila sau revelația că nu este singură. Când mi-a spus despre fostul ei soț, nu i-am mărturisit acel capitol trecut al vieții mele. Dar știu ce-nseamnă să iubești pe cineva și să-ți întoarcă spatele. Când mi-au fost trimise actele de divorț, am fost șocat. De fapt, e puțin spus, m-am cutremurat din temelii. Soția mea fusese singura mea motivație de a supraviețui, zi de zi. Ce motiv mai aveam să trăiesc, să mă întorc, dacă ea nu mă mai aștepta?

— Îmi pare rău.

Madison mă privește și-și trece degetele printre ale mele.

— N-aveam habar.

— A fost cu mult timp în urmă. Am trecut peste asta.

Mi-a luat o vreme, dar am trecut peste. Am mers mai departe și am descoperit o nouă cale, care m-a adus aici, pe muntele meu. Nu m-am ascuns de lume din cauza ei, dar, cu siguranță, nu puteam

face față civilizației fără ea lângă mine. Privind înapoi, acum, n-aș schimba nimic. Fiindcă totul m-a adus aici, în locul ăsta, cu Madison lângă mine.

— Doi cheeseburgeri, spune Maureen, așezând farfuriile în fața noastră, cu ochii asupra mea.

Madison se uită urât la ea.

— Ai nevoie de ceva, Maureen? Așa te cheamă, nu?

Începem. În tot timpul cât mi-am făcut griji despre cum o să reacționez la oamenii de aici, ar fi trebuit să-mi fac griji despre Madison. Eu m-am obișnuit cu privirile lor, dar pentru ea e ceva nou.

Maureen își încrețește nasul și mârâie.

— Nu.

— Sigur? Fiindcă, de fiecare dată când apari, te holbezi nepoliticos la prietenul meu, și încerc să-mi dau seama de ce.

Mă uit în tavan și înjur încet. O să iasă prost. Stomacul îmi chiorăie, bunătatea plină de brânză din fața mea mă cheamă, dar presimt că n-o să iau nicio îmbucătură.

Maureen își așază mâinile pe masă, iar corpul ei supradimensionat aruncă o umbră peste separeu.

— Nu știu cine te crezi, domnișorică, însă cele ca tine nu sunt binevenite aici.

— Cele ca mine?

Sprâncenele lui Madison se ridică, înainte să izbucnească în râs. Maureen se îndreaptă de spate și-și pune mâinile în șolduri, ceea ce-i face silueta deja exagerată să pară și mai mare.

— Nu reacționăm bine la străini.

Madison își încrucișează brațele la piept și-și ridică fruntea.

— De aceea nu-ți mai poți lua ochii de la Luke?

Vocile lor cresc în intensitate, atrăgând atenția tuturor celor din jur. În sală se lasă tăcerea, când toată lumea se întoarce spre noi. Nu spre mine, ci spre cele două femei, de o parte și de alta a mea, gata să sară la bătaie în orice clipă. Problema e că va trebui să intervin înainte ca situația să scape de sub control.

— Doamnelor.

Privesc ba la Maureen, ba la Madison.

— Haideti să uităm că discuția asta a avut loc.

Bag mâna în buzunarul de la spate și arunc o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă.

— Haide, plecăm.

Madison mă prinde de încheietură, chiar când dau să mă ridic.

— Stai jos.

Tonul ei e ferm și foarte sexy.

Mă las să cad înapoi în separeu și scrâșnesc din dinți.

— Nu vei fi tu cea care trebuie să rezolve problema asta, iubito, spun, cu maxilarul încleștat și un zâmbet fals pe chip. Nu am chef de polemici.

— Nu fi atât de dramatic, dragul meu, îmi spune ea, uitându-se urât. Deci, Maureen.

Își îndreaptă atenția spre chelneriță, a cărei gură e acum deschisă, în timp ce ne privește.

— Ce te uiți așa?

Maureen mijește ochii și vrea să spună ceva, dar, când o mână o atinge pe umăr brusc, închide gura cu zgomot.

— Vreo problemă aici, Reenie?

Tipul de lângă ea s-a materializat de nicăieri.

— Fata asta.

Maureen arată cu un deget grasuț spre Madison, cu o privire urâtă.

— Nu are deloc educație, Melvin.

Melvin o privește pe Madison, apoi se uită la mine. E de două ori mai lat decât mine, dar sunt convins că, sub burta de bere și țâțele bărbătești, are ceva mușchi. Vechiul maiou alb care abia dacă-i acoperă mijlocul e plin de pete, și mai adaugă la colecție când își șterge mâinile de el.

— Cred că trebuie să-ți iei ștoarfa și burgerul și să pleci, spune el, arătând cu degetul mare peste umăr.

— Pardon? intervine Madison.

Mă pregătesc de inevitabila bătaie cu pumnii care va urma.

— Ne vedeam de treabă, pregătindu-ne să ne luăm cina, când Maureen, aici de față, a fost nepoliticoasă, și cred că ea e cea care trebuie să plece.

Maureen râde, dezvelindu-și dinții, sau mai degrabă lipsa lor, când capul i se dă pe spate.

Mâna mea se încordează pe genunchiul lui Madison. Am întrecut limitele. Aici nu suntem în LA. Oamenii de prin zonă tind să fie uniți, iar noi suntem străinii.

— Oprește-te, îi spun, cu o voce scăzută, ca să mă audă doar ea.

Melvin se alătură râsetelor, hohotind tare și trecându-și mâna prin părul slinos, înainte ca expresia să-i devină rece și furioasă.

— Ia-ți târfa guralivă și cară-te dracului de-aici.

Sunt în picioare, la un centimetru de Melvin, când termină fraza. Fiecare mușchi din corp mi s-a încordat, iar furia mea e pe punctul de a exploda.

— Trebuie să ai grijă cum vorbești.

— Nu spun nimic neadevărat. Ar trebui să-i pui botniță.

Melvin privește peste umăr și latră în direcția lui Madison.

În ultimii câțiva ani, am fost răbdător. Am lăsat lucrurile să treacă, doar ca să am liniște, preferând să rămân în fundal și ascuns în mica mea lume. Dar afirmația lui Melvin mă scoate din minți.

Instinctele mi se trezesc la viață și-l lovesc pe Melvin în bărbie, izbindu-i falca înspre spate. Se împleticește înapoi și încearcă să se prindă de un scaun ca să nu cadă. Dar ratează și se clatină. În cele din urmă, își regăsește echilibrul și dă să se îndrepte înapoi în direcția mea, cu pumnul strâns.

Dar, înainte să poată lovi, un alt tip apare în fața mea și lovește. Mă feresc și mă retrag, înainte să lansez o lovitură și mai devastatoare decât cea care s-a conectat cu mutra lui Melvin. Tipul cel nou, care bănuiesc că e prietenul lui, se clatină puțin, înainte să revină pentru o nouă rundă.

Madison mă imploră să încetez, dar vocea de-abia i se aude. Mă trage de braț. O scutur la o parte, împingând-o ușor în spate, spre siguranța relativă a separeului.

Antrenamentele mele își spun cuvântul. Mă concentrez asupra țintelor mele și mă pregătesc să mă folosesc de orice metode necesare pentru a ieși din povestea asta în siguranță, cu Madison alături. Cei doi bărbați care m-au atacat, precum și băieții de la țară care ne privesc, nu se pot măsura cu mine. Rezolv repede cu cei doi, aruncându-i la podea din câteva lovituri.

Când mă întorc spre Madison, are buzele întredeschise și se ține de piept.

— Haide.

Îi întind mâna învinețită.

Am terminat-o cu locul ăsta. Cu orașul care, se presupune, înseamnă „acasă”. După bun-venitul călduros, vreau să plec înainte ca ăilalți pierde-vară să încerce și ei să mă doboare.

Madison își strecoară mâna în a mea și mi se agață de braț, cu palma pe stomacul meu. Niciunul dintre noi nu spune nimic până nu ajungem afară.

— Dă-mi cheile.

Se oprește lângă camionetă și întinde mâna.

Clatin din cap și bag mâna în buzunar.

— Eu conduc. Treci în mașină, Madison.

Deschid portiera și-i fac semn să intre, fără alte comentarii.

O ajut să urce și-mi cuprinde obrazii.

— Luke, te vreau.

— Madison, îi spun, așezând-o pe scaun. Nu acum.

Înconjur mașina ca să ajung pe partea șoferului și mă întreb cum de am lăsat-o pe femeia asta în lumea mea. Nimic n-a mai avut sens, de când am surprins-o la izvoare. Totul a luat-o razna de când mi-a apărut la ușă. Alunec în scaun și pornesc motorul. Va fi o călătorie lungă spre casă.

Ea își linge buzele, iar privirea ei mi se plimbă pe întreg corpul.

— Avalon e mai aproape.

Îmi face repede cu ochiul.

— Avalon să fie, îi spun și închid portiera.

Conduc direct la Avalon, cu trupul ei practic împletit în jurul meu, tot drumul. Nici nu ajungem bine în cameră și deja ne dezbrăcăm, aruncându-ne hainele pe podea. O urmez în pat și cad deasupra ei.

Chiar dacă seara a fost un fiasco total, sunt exact unde trebuie — cu Madison sub trupul meu.

CAPITOLUL 11

LUKE

— Doamne Dumnezeule!

Madison își înfige adânc unghiile în cearșafuri, de o parte și de alta a ei.

Am fața îngropată între coapsele ei și nu mă grăbesc deloc. A avut deja un orgasm și o aduc, încet-încet, spre al doilea.

Își pune călcâiul peste șalele mele, ca să mă îndemne să mă grăbesc, dar nimic nu mă convinge s-o trec pragul până când nu am chef.

— Vreau să termin, Luke. Nu mă face să aștept.

— Te fac să aștepți cât vreau eu și o să-ți placă, șoptesc eu, în carnea ei udă.

Îi prind picioarele și le țin cu fermitate la distanță, ca să-i pot linge zona excitată pe care mi-o oferă. Sunt ușor înfometat, dar chiar am spus adevărul, mai devreme. Prefer s-o mănânc pe ea. Și chiar dacă membrul meu vrea să fie reunit cu vaginul ei delicios, savurez aperi-tivul înainte de felul întâi.

Mă mândresc cu răbdarea mea. Viața e prea prețioasă ca s-o trăiești în grabă. Anii pot zbura, fără să aibă nicio importanță. O

experiență care merită este cea trăită pe deplin. Nu-mi doresc să dispară... nici momentul, și nici ea.

Nimic din timpul petrecut cu Madison nu mă face să cred că simte la fel. Ea se grăbește mereu. Se aruncă cu capul înainte în situații negândite. De la felul în care a intrat în cabană săptămâna trecută până la modul în care s-a răstit la chelneriță, acum o oră. E toată numai pasiune și deloc rațiune.

Nu vreau să mă arunc orbește și nici nu vreau să-și petreacă timpul cu mine din motivele greșite. Am pierdut ani întregi alături de o persoană care a trecut prea repede la altcineva. Nu-mi învinuiesc complet fosta soție pentru mariajul nostru ratat, însă am învățat o lecție importantă despre încrederea prea mare în oamenii care nu trebuie. Nu vreau să mă mai găsesc vreodată în poziția aceea.

Madison geme ușor și se arcuiește pe pat. E aproape. Foarte aproape...

Îmi îndepărtez gura și-i ating clitorisul cu degetul arătător... cu putere.

— Ahhh! strigă ea și-și înalță capul, să se uite urât la mine. Ce naiba-mi faci?

Îmi ling buzele și zâmbesc. Îmi trec degetele umede peste bobocul acela de carne umflată. Înainte și înapoi, dulce și hotărât. Privirea ei furioasă se topește într-o expresie de agonie minunată. Buzele i se deschid și capul îi cade pe spate. Părul ei negru și lung se revarsă în cascade peste cearșafuri. Umbrele îi joacă pe trup, peste curbele incredibile ale sânilor și peste pelicula de transpirație care-i acoperă pielea fierbinte.

— Te rog...

Tremură. Frisoanele îi scutură corpul de fiecare dată când adaug o urmă de plăcere cât de mică.

Vreau s-o fac să aștepte. Sunt tentat să o torturez al naibii de mult, chiar acum. Dar am și eu nevoile mele și am avut suficientă răbdare.

Mă ridic în picioare și o ridic cu forță pe marginea patului. Ochiul i se măresc când îi îndoi pulpele în jurul taliei mele.

— Pune-mă din nou în poziția aia, Madison, și te țin așa ore în șir. Mă auzi?

Privirea urâtă începe să-și facă din nou loc în ochii ei, dar e prea încețoșată de dorință ca să mai aibă forță. Îmi prind mădularul în mâini și-l frec cu putere. Sunt pregătit să intru în ea. Știu că și ea mă vrea. Privirea i se fixează asupra mea și-și ridică puțin șoldurile.

— Mă auzi?

Ridic din sprânceană și-mi ating vârful penisului de clitorisul ei, coborând spre faldurile ei umede, până când sunt exact unde trebuie să fiu.

Ea geme iar, însă nu-mi spune ce vreau să aud. Fără s-o previn, o pătrund dintr-o mișcare.

— Daaa!

Cuvântul se lungește, disperat, și răsună în toată camera. Dacă e fascinație completă sau e și o parte a nebuniei ei, nu sunt sigur, dar țipătul ei îmi intră pe sub piele și mi se amestecă cu dorința dezlănțuită. La naiba, a fost făcută pentru mine. Atingerea senzațională a vaginului ei, care-mi vine ca turnat în jurul mădularului, mă face deja să amețesc.

Răbdarea mi-a ajuns la capăt. Încep să i-o trag. Mai tare ca de obicei, poate fiindcă adrenalina încă-mi circulă prin sânge. Poate fiindcă sunt enervat de ceea ce s-a petrecut în seara asta. Oricare ar fi motivul, ne îndreptăm spre eliberare, tare și repede... împreună. Îi mai acord un dram de atenție clitorisului, iar ea se strivește de mine cu un strigăt. Apoi, golesc tot ce sunt în ea...

MADISON

Aud vag cum ventilatorul din baie zumzăie în fundal. Dușul pornește, apoi se oprește. Tăcerea devine zgomotoasă când Luke se-ntoarce în dormitor. Sunt în al nouălea cer, însă căldura orgasmului cedează, în final, iar eu mă acopăr cu cearșaful. Ridic capul și-l văd pe Luke stând pe scaunul de la birou. Partea de jos a corpului îi e înfășurată într-un prosop alb, iar brațele îi atârnă de o parte și de alta a scaunului. Mă privește fix.

Clipesc de câteva ori, încercând să revin pe tărâmul celor vii.

— E totul în regulă?

Păstrează tăcerea, iar fiecare secundă care trece mă alarmează.

Își duce o mână la față și freacă absent țepii de pe obraz. E un tic. Face asta când se gândește. Se gândește la ceva și nu știe că-l privesc.

— Sincer, nu știu, spune el, încet.

Mă ridic și-mi înfășor cearșaful în jurul bustului.

— Vorbește cu mine.

— Dar asta fac.

Îmi dau ochii peste cap.

— Doamne...

— Nu face pe nebuna, Maddy. Am plecat de aici ca să putem vorbi. Ajung la jumătatea unei mărturisiri despre mariajul meu eșuat și te lansezi într-o ceartă. Apoi, asta te excită.

Deschid gura, dar nu am cuvintele potrivite. Practic, mi-a tras-o de m-a lăsat mută. Minunat.

Apoi se ridică în picioare și vine spre mine. Se târăște spre pat și mă împinge iar pe spate. Mă enervează, dar nu pot spune nimic când mă sărută. Mă sărută de parcă nu ne-am petrecut ultimele câteva ore bucurându-ne unul de celălalt. Mă sărută de parcă, în cele câteva minute în care a stat pe scaunul acela, i-a fost dor de mine.

Când se retrage, îi caut privirea. Ochii aceia albaștri sunt două oceane pline de amintiri și gânduri despre care știu prea puține. Sunt pe cale să-l implor să se deschidă, când vorbește iar.

— Mă îndrăgostesc de tine, Madison.

Deschid gura, protestește. Bătăile inimii mele au luat-o razna, pulsându-mi în urechi. Privirea lui nu mă slăbește.

— Îți ador corpul. Fiecare părticică din el. Îmi place felul în care încerci să mă protejezi, chiar dacă nu am nevoie. Îmi place cum încerci să faci lucrurile în felul tău, deși stupid și prost sincronizat.

Mă-ncrunt și aș vrea să mă cert, dar el îmi mângâie buzele cu degetul mare, abătându-mi din nou atenția cu tandrețea lui.

— Nu mă pot abține. Așa că, dacă mă întrebi dacă sunt OK, îți spun că nu prea știu. Nu sunt sigur ce înseamnă asta sau ce se petrece între noi. Tot ce știu e că vreau să fiu mai mult decât tipul care te face să te uzi toată fiindcă pocnește câțiva indivizi.

— Nu! Nu e...

Îi apăs umărul și se rostogolește pe o parte. Mă rostogolesc și eu, ca să ne putem privi în ochi mai bine. Dar mă simt groaznic, în timp ce-i măsoz vorbele de câteva ori. Mă iubește... și crede că sunt o târfă.

Închid ochii, suspinând.

— Luke, totul mă excită la tine. Să te privesc cum faci focul, cum tai lemne, cum încălzești supă într-o cratiță pentru mine. Faptul că mi-ai bătut la ușă m-a excitat, pentru Dumnezeu! Crede-mă, cam toate lucrurile pe care le faci mă excită.

Nu spune nimic, iar eu caut alte cuvinte... sperând să fie cele potrivite.

— Îmi pare rău că te-am pus în poziția aceea. Nu am avut idee că oamenii aceia se vor purta ca niște barbari.

— Eu sunt ăla care i-a pocnit, îți amintești?

— Și au meritat-o!

Îl împung cu degetul în pieptul puternic, retrăind momentul cu prea mult entuziasm. Am dorit numai să văd că mi se face dreptate cu animalele acelea.

— Nu ți-ai dat seama că poate aveau nevoie de o lecție? Poate data viitoare când te văd vor fi un pic mai respectuoși.

Luke ridică din umeri.

— Sau vor aduce o patrulă care să mă caute prin munți.

— N-ar face asta.

Ochii mi se măresc, deși simt o urmă de îndoială.

Zâmbește liniștitor.

— Nu te îngrijora. Nu cred că un tip masiv ca Melvin va ajunge prea repede pe munte. Și chiar dacă ar reuși, ar fi prea leșinat ca să mai prezinte vreo amenințare. Dar nici nu prea cred că voi primi invitații la cină prea curând când cobor în oraș pentru provizii.

Strâng din buze și îmi dau seama cu revoltă cât de nedreaptă este existența lui Luke. O fi el mulțumit de ea, dar faptul că evenimente de necontrolat l-au mânat aici și că acum oamenii din orașelul ăsta jalnic îl privesc așa e mai mult decât pot accepta.

— Meriți mai mult de-atât, spun eu încet.

Expresia lui calmă e neschimbată.

— Ce să fac? Nu sunt ca tine. Nu sunt făcut pentru viața de la oraș. Și orașele mici vor prezenta mereu propriile amenințări. E ceva cu care m-am împăcat deja acum o vreme.

Eu expir, oftând.

— Chiar mă iubești?

Ridică mâna și mă mângâie cu degetul mare pe obraz.

— Da. Te iubesc.

Nu sunt speriată de faptul că între noi s-au născut sentimente atât de repede, ci de faptul că până acum nu i-am spus lucrurile astea decât lui Jeremy. Întotdeauna am vorbit serios, chiar dacă o spuneam în trecere, chiar și spre finalul amar al relației noastre. Va avea întotdeauna un loc în inima mea... dar eram departe de a fi *îndrăgostită* de fostul meu soț. Capitolul se încheiase de mult. Făcea parte din trecut.

Oare Luke Dawson reprezintă viitorul?

Mă aplec și-l sărut ușor.

— Și eu mă îndrăgostesc de tine, șoptesc, pe buzele lui. Oricât de înfricoșător ar fi, nu mă pot împiedica să simt așa. Nu e doar felul în care mă faci să uit cum mă cheamă. Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt atât de în siguranță, atât de... băgată în seamă. Și nu ți-am dat niciun motiv să...

— Madison, încetează. Meriți iubire. Meriți un bărbat adevărat. Nu știi cine e fostul tău soț, dar știu că a fost un idiot dacă te-a lăsat să pleci. Totuși, mă bucur că a făcut-o.

Își trece degetele prin părul meu, mângâindu-mă pe cap.

— Fiindcă n-am mai fost atât de fericit de mult timp. Și asta datorită ție, iubito.

Oftez adânc și închid ochii. Bărbatul ăsta... Dumnezeu, cuvintele lui și trupul lui, și felul în care a reușit să-mi salveze inima din borcanul cu tristețe și s-o scoată la lumină, în îmbrățișarea caldă a iubirii lui. Ce am făcut ca să-l merit? Chiar dacă recunosc toate astea față de mine însămi, realitatea vieții mele în afara Avalonului amenință să mă copleșească. Credeam că e doar o aventură, dar devine rapid mai mult de-atât. Gândul de a pleca de lângă Luke în câteva săptămâni e insuportabil.

— Cum o să facem lucrurile să funcționeze?

Clipește și clatină încet din cap.

— N-am idee.

— Sunt aici pentru câteva săptămâni.

— Și apoi?

Îmi prind buza de jos între dinți, în timp ce gândurile mi se învârt în jurul posibilităților.

— Va trebui să rezolvăm cumva. Stilurile noastre de viață nici c-ar putea fi mai diferite. Sunt de părere c-ar trebui să ne petrecem următoarele săptămâni găsind o cale de mijloc.

Ridică din sprânceană.

— O cale de mijloc?

Ar trebui să-mi fac griji fiindcă nu vom găsi niciodată o cale de a fi împreună, dar ceva din momentul ăsta îmi dă curaj. Am privit viața cu pesimism de prea multă vreme, însă, cumva, am încredere că vom găsi o idee de a ne împlini reciproc și de a fi împreună. Nu sunt deloc dispusă să mă gândesc la varianta de a-l lăsa în urmă, peste câteva săptămâni.

— Tu adori locul acela de pe munte.

— E acasă, răspunde el, încet.

— Iar casa mea e în LA.

— Eu aș prefera câteva ore de tortură, decât viața aceea.

Dau din cap repede, fiindcă știu că n-ar fi fericit acolo, cum nici eu n-aș fi în cabana lui de lemn.

Îmi trec degetele peste buzele lui moi și i le încălesc în barbă. Munteanul meu frumos și dur.

— De aceea, trebuie să găsim o cale de mijloc. Cam ca locul ăsta... Avalon. Nu e oaza ta de pe munte și nu e nici în oraș, cu toți idioții ăia ignoranți. Dar e un loc în care putem trăi amândoi. Va trebui să părăsim amândoi stilurile de viață care ne fac să ne simțim în largul nostru și să găsim un loc în care să putem fi fericiți împreună.

— Unde ar putea fi asta?

Clatin din cap.

— N-am idee. Dar nu te las, așa că sunt hotărâtă să găsim o soluție.

O clipă, rămâne tăcut. Ochiul lui albaștri sunt atât de intenși, ca niște oglinzi de emoție tulburătoare. Ne facem promisiuni importante. Ne dezvăluim sufletele. Sunt speriată și entuziasmată în același timp.

— OK, spune el, într-un târziu. Ne dăm noi seama. O să... o să fac tot ce pot.

Zâmbesc, iar inima mi se umflă de fericire și de speranță. Nu m-am mai simțit așa de când... nici măcar nu-mi mai amintesc când a fost ultima dată când m-am simțit atât de vie. Mă arunc să-l îmbrățișez pe Luke, iubitul meu, iubirea mea...

CAPITOLUL 12

LUKE

— Am o idee, spune Madison, pe un ton care-mi spune că nu-mi va plăcea ce-i va ieși pe gură.

Am stat în cabană două zile, bucurându-ne unul de celălalt fără întreruperi, după ce petrecusem o noapte la Avalon. Știu că trebuie să luăm o pauză, fiindcă altfel o să-nnebunească. Citesc asta în ochii ei, chiar dacă nu mi-o spune în cuvinte. Sunt mulțumit și probabil mai fericit decât în ultimii ani la un loc. Dar mă mint singur. Știu că nu putem rămâne așa pentru totdeauna.

— Ai nevoie de penisul meu?

Îi privesc trupul dezgolit. E ghemuită lângă mine, pe canapea, și ne uităm la focul care arde mocnit în cămin.

Zâmbește, iar ochii îi sclipesc, reflectând flăcările.

— Da, însă nu despre asta e vorba.

Mă încălecă, așezându-și genunchii de o parte și de alta a picioarelor mele.

— Dacă nu e vorba despre penisul meu, nu vreau să aud.

Îmi rotesc șoldurile, împingându-mi erectia spre mijlocul ei. Există avantaje în a fi dezbrăcat tot timpul, dintre care cel mai important e că ajung cu ușurință la corpul ei.

— Luke.

Face o mutră serioasă, aplecându-se suficient ca să-mi facă membrul să pulseze excitat.

— Nu te mai gândi la păsărica mea, pentru două secunde.

O prind de șolduri și o opresc în loc.

— Nu te mai freca de mine și n-o să mă mai gândesc la asta, iubito.

Își dă capul pe spate și chicotește încet. Mă ridic și-mi lipesc buzele de gâtul ei.

— Oprește-te.

Își pune mâinile pe pieptul meu și mă împinge pe spate.

— Deci...

Se oprește, cu un zâmbet galeș.

— M-am gândit să facem altceva azi.

— Altceva?

Dă din cap lent, îndreptându-și mâna spre gâtul meu și trecându-și-o prin barba mea.

— Știi cu ce mă ocup, nu?

— Mda.

Fac un efort imens să nu protestez cu un mormăit.

— Atunci ce-ai zice să-ți tund puțin barba?

Îmi zâmbește frumos, iar degetele ei mi se plimbă prin păr.

— Și apoi, poate...

Zâmbetul i se transformă într-o strâmbătură șovăitoare.

— Poate că-ți tăiem și părul.

Îmi mușc buza, mestecând bucățile de barbă crescute prea mult. A trecut o vreme de când am aranjat-o. Nu era nevoie, când eram singur.

— Te las să-mi tai barba, dar nu te atingi de păr, Madison.

— Hmm.

Își freacă încet bărbia, studiindu-mă.

— Pot să-ți rad barba? Vreau să știu cum arăți sub tot părul ăsta.

— Poți s-o *aranjezi*. Dacă vrei mai mult decât atât, trebuie să și dai ceva la schimb.

— Atunci, putem reveni la păr?

Își răsuțește șoldurile într-o parte, provocându-mă.

Oftez și decid să-i dau o șansă, în funcție de ce anume am eu de câștigat.

— Bine. Dar eu decid când, unde, și cât.

— Fac orice.

Se mișcă în sus și în jos deasupra penisului meu care pulsează.

Gem și-mi înalț șoldurile, așa încât vârful penisului să-i atingă căldura umedă.

— Chiar acum, aș vrea să intru în vaginul tău dulce.

Îi ating spatele cu mâna și o prind de păr. Privirile noastre se întâlnesc și râsul îi moare pe buze. Îi dau capul pe spate și mă aplec, trecându-mi buzele peste gâtul ei.

— Și apoi, să ți-o trag până leșini.

— Oh.

Îmi înfige unghiile în umerii goi când îi mușc ușor curbura gâtului.

Se ridică și se coboară, cuprinzându-mă în întregime. Corpul îmi e străbătut de fiori, iar eu îi prind în gură un sfârc, gemând aproape de pielea ei, în timp ce își închide carnea peste mine. Nu-mi amintesc de câte ori am făcut asta, dar nu mă pot sătura.

Cu o mână pe șold și cu cealaltă încă în părul ei, îi mișc trupul în sus și în jos, sincronizând fiecare coborâre cu o rotire din șolduri. În câteva minute, preia controlul și-și izbește corpul în mädularul meu, frecându-și clitorisul înainte să se ridice și să repete mișcarea. Îmi strecor mâna peste fundul ei și o lovesc cu putere peste carnea moale.

Se arcuiește și cască larg ochii, dar nu ratează nicio mișcare.

— Trage-mi-o, Madison. Vreau să te simt când termini înfiptă în mine.

Îi mângâi carnea lovită cu palma. Când trupul începe să-i tremure de orgasmul care se apropie, o plesnesc din nou peste fund, iar mâna mă doare în cel mai plăcut fel cu putință.

Ochii îi sclipesc de dorință.

— Fă asta din nou și vezi ce se petrece, spune ea cu o voce răgușită.

Sunt curios și nu-i pot rezista, așa că o plesnesc din nou. Iar ea face atunci un lucru total neașteptat: mă plesnește peste față. Sunt uimit de atac. Nu m-a mai lovit nimeni cât timp făceam sex, dar a fost... tare de tot.

Îmi trec limba peste buza care-ncepe să pulseze dureros și o privesc. Chiar când credeam c-o cunosc, face un lucru care mă uimește.

— Prea mult?

E deasupra mea, doar cu vârful penisului meu înăuntru.

O trag în jos, strivindu-mi gura de a ei ca răspuns. Sunt mai excitat decât eram înainte. Dar vreau mai mult. Poziția asta nu-mi oferă unghiul de care am nevoie. Ridicându-mă, cu ea în brațe și cu penisul meu adânc înăuntrul ei, o așez pe canapea și mă înfig în ea. O penetrez ca și când aș vrea s-o pedepsesc, adânc și repede. Îmi așez mâna pe spatele ei și o trag spre mine cu fiecare nouă mișcare.

Folosindu-mi partea de sus a corpului, îi împing picioarele în față, permițându-mi s-o pătrund în adâncime și să-i mângâi punctul G. Mușchii i se întind, iar coapsele ei se împing în brațele mele, în timp ce trupul începe să-i tremure sub mine. Îmi geme numele și abia mai respiră, însă eu mă îndes și mai adânc în vaginul ei și o duc dincolo de limită. O urmez și eu acolo, gemând, pierdut într-o amețală orgasmică, împreună cu ea. Mă prăbușesc peste ea, apăsând-o cu greutatea mea în pernă, încercând să-mi umplu plămâni goliți de aer.

— Îmi pare rău, îmi șoptește în ureche.

Inspir și expir.

— Pentru ce?

— Nu voiam să te lovesc, dar...

Mă dau înapoi și mă uit în ochii ei frumoși.

— A fost al naibii de sexy, Madison.

Zâmbește și-și mușcă buza de jos.

— Mi-a cam plăcut.

Mă rostogolesc pe podea, luând-o cu mine, și izbucnesc în râs.

— Te iubesc.

Își freacă nasul de al meu. Își lipește sânii de pieptul meu și-mi zâmbește.

— Și eu te iubesc, Luke.

Se lasă se alunece lângă corpul meu și-și așază capul sub bărbia mea, pe piept.

— Deci... ce spuneai?

MADISON

Îmi țin respirația. *Te rog, acceptă.* Omul nu prea s-a arătat convins, dar mor să aflu ce se află sub barba asta de om al peșterii. Recunosc că e al naibii de sexy cu ea, dar știu că există ceva și mai frumos sub masa de păr care-i acoperă fața și gâtul. Felul în care-i înconjoară gura îmi sugerează că are niște buze pline. Le-am simțit. Știu că sunt acolo, ascunse însă de straturile infinite de păr facial care au început să le acopere.

El oftează.

— Chiar vrei asta?

Știu că e un lucru dificil pentru el, fiindcă asta înseamnă schimbare. Din câte am văzut, nu a schimbat nimic de ani de zile.

— Da.

Îl sărut încet.

— Vreau să te sărut pe buze fără să mă-ncurc în barbă.

— Sună bine propunerea ta.

Mă privește cu cei mai blânzi ochi albaștri și-mi dă o șuviță de păr rătăcită după ureche.

— Te-aș lăsa, dar...

Vocea i se pierde, apoi zâmbește.

— Dar?

Mi-e teamă să aud restul propoziției.

— O să-mi rezerv plata pentru mai târziu. Am ceva în minte, dar aș vrea să fie surpriză.

— Dacă e vorba de sex anal, îți poți păstra părul.

Râd zgomotos, ceea ce-mi atrage o palmă peste fund.

— Dacă era vorba de anal, nu trebuia să fac atâtea sacrificii ca să-l obțin.

Mă bosumflu și mă prefac că nu e așa, dar știm amândoi că așa e.

— Așa crezi?

Se rostogolește, prinzându-mă sub el pe blana de urs din fața șemineului.

— Sunt sigur, spune el, cu o voce profundă, care-mi taie respirația.

— Mda, șoptesc eu, fiindcă nu pot vorbi mai tare.

Gândul că m-ar putea asalta în felul acela îmi trimite mici unde de șoc prin tot corpul.

— Madison, îmi spune el, lipindu-și penisul întărit de mine. Dacă vrei să-mi tunzi barba, fă-o înainte să ți-o trag din nou.

Îmi pun palma pe pieptul lui, împingându-l de deasupra mea și ridicându-mă, înainte să se poată afunda din nou în mine.

Mă împleticesc spre baie, iar urmele escapadei noastre sexuale de mai devreme mi se scurg pe coapsă. Mă spăl și iau foarfeca de sub chiuvetă, înainte de a veni țopăind înapoi în living, fiindcă nu mai pot de entuziasm.

Stă întins pe spate, cu mâinile sub cap și cu ochii în tavan, când îl încalec din nou. Focul îi aruncă umbre peste mușchi, dând naștere unor pete întunecate. Îmi lasă gura apă, iar degetele îmi ard să-l ating iar. Mă uit în jos la el și-mi eliberez mintea, concentrându-mă la ce vreau să fac.

Aproape că-mi vine s-o las baltă, când mâinile lui îmi alunecă pe picioare și mi se opresc pe șolduri.

— Ești sigur?

Vocea mi se frânge, când degetele i se înfig delicios în carnea mea.

— Complet.

Spre deosebire de vocea mea, tonul lui e ferm și stabil.

Ridic instrumentul de tuns, plimbându-i-l pe sub nas.

— Am nevoie de o lumină mai bună ca să te tund. Așază-te pe scaun.

Mă desprind de el și mi se face imediat dor de căldura lui.

Privesc cu adorație cum se rostogolește pe burtă și face o flotare, ca să se ridice în picioare. Casc gura la trupul lui. Fiecare mușchi tresare când se mișcă. La naiba. Omul n-are un gram de grăsime pe nicăieri.

Se așază pe scaun, complet gol, fără să-i pese deloc de corpul meu. Eu îmi pun o mână în șold și ridic capul.

— Mai întâi, câteva reguli.

El mormăie și-și dă ochii peste cap.

— Îmi țin mâinile acasă, răspunde, citindu-mi parcă gândurile.

Mă apropii, dar nu-l încălec deocamdată. Nu am încredere în mine că nu voi ceda, dacă decide să încalce regulile.

— Îți ții *totul* acasă.

— Nu-mi mișc mâinile.

Își lasă privirea spre mânerul scaunului.

— Pe onoarea mea de cercetaș.

Ezit doar o clipă, înainte să mă strecor peste picioarele lui groase. Imediat regret regulile, fiindcă-mi lipsește atingerea lui. Genunchii mei se înfig în pernă, apoi mă întind spre măsuță, pun jos foarfeca și trag mai aproape lampa cu ulei.

Mă privește cum îi admir frumusețea, cum îi studiez fiecare trăsătură. În lumina asta, pare blând și bun, mai ales ochii lui de un albastru întunecat, intens. Încep de la gât, încet. Tai firele care-i acoperă mărunul lui Adam și continui în sus. După ce pielea de pe gâtul lui devine vizibilă, duc foarfeca spre linia maxilarului și mă dau în spate, ca să mă asigur că nu tai prea mult.

Când barba lui e mai scurtă și mai puțin stufoasă, îmi trec arătătorul peste buza lui de sus, simțind fiecare fir cum îmi înțeapă vârful degetului. Își mișcă buzele sub atingerea mea și zâmbește când privirile ni se întâlnesc.

A fost complet liniștit și tăcut cât a durat procedura. Ne-am privit de câteva ori, însă ochii lui au rămas calmi. M-am întrebat nu doar o dată la ce se gândește, dar nu îndrăznesc să-l întreb. Nu vreau să mă distragă nimic până când nu termin ce am de făcut.

— Ești bine?

— Mda.

Își trece limba peste buza de jos, tachinându-mă.

— Tu?

Mijesc ochii la el și nu-l las să-mi abată atenția.

— Sunt bine.

— Cum arăt?

Vrea să-și atingă fața, dar îi dau mâna la o parte.

— Ah, ah, ah. Nu mișca, îi amintesc, cu un zâmbet jucăuș, atin-gându-i buzele cu foarfeca. Nu vrem să-mi alunece mâna și să te tai.

El râde încet.

— Dacă-mi tai buzele, asta nu mă va opri să te ling.

Mâna-mi tremură, fiindcă vorbele lui aprind focul din interiorul meu. Inspir adânc, de două ori, înainte să încep să tai firele de păr rebele de pe buzele lui. Când termin, mă dau înapoi și-mi privesc opera. În spatele bărbii se află o pereche de buze mai pline și mai senzuale decât credeam. Luke, munteanul neîngrijit, arată de parcă ar poza pentru coperta unei reviste.

— Gata?

Privirea mea i se oprește pe gură și mă uit la felul în care-și mișcă buzele când vorbește. Fără să mai am răbdare niciun minut, mă aplec și-l sărut. Mă pierd în pielea lui catifelată, iar el își împinge limba mai adânc și cere mai mult decât un sărut blând.

Scap foarfeca pe podea, lângă fotoliu. Îmi lipesc pieptul de al lui. Îmi împletesc degetele în părul lui și-l cuprind în brațe.

Nu vreau să se termine niciodată.

CAPITOLUL 13

MADISON

A M

Mă trezesc în ciripit de păsărele la fereastră. Mă rostogolesc și trag cuvertura uzată a lui Luke în jurul corpului meu gol. Când deschid ochii, văd doar cabana goală și un răsărit de soare de primăvară pătrunzând prin ferestre.

Probabil că Luke muncește pe-afară. Îmi amintește frecvent că eu sunt în concediu, în timp ce el trebuie să facă eforturi zilnice ca să supraviețuiască. Înțeleg și respect asta, dar nu pot să trăiesc așa zi de zi. Am stat departe de lume câteva săptămâni în șir și mi-a plăcut la nebunie. Mă simt din nou eu însămi, fără viața haotică și relația toxică în urma căreia ajunseseam o epavă. Dar recunosc că sunt din ce în ce mai neliniștită. Spre deosebire de Luke, eu nu am niciun rost aici. În afară de a fi iubita lui Luke, lucru care mă mulțumește pe deplin.

Dar nu pot să nu mă-ntreb ce se mai petrece în lumea reală. Am trimis mesaje prietenilor, înainte să plec, că nu pot fi găsită pentru o vreme, și doar câțiva mi-au scris înapoi. Majoritatea celor din lumea mea din LA au tăcut mălc. Mă întind și, cu pătura înfășurată încă în

jurul meu, mă ridic și-mi iau telefonul din geantă. Îmi iau o cană de cafea, fiindcă găsesc deja un ibric pregătit, și zâmbesc, fiindcă atenția lui Luke nu dă greș niciodată.

Mă așez pe scaunul în care ne-am tras-o seara trecută și deschid telefonul. Cine ar fi crezut că tunsul unei bărbi poate fi atât de erotic? A fost ceva deosebit de intim în acest act. Încrederea lui în mine și, apoi, o nouă față a sa, fizic, m-au înnebunit. Pe măsură ce trec zilele, sexul devine din ce în ce mai intens. Remarc la Luke niște detalii pe care nu le-am observat până acum.

Trec de la amintire la amintire și fiecare mă învâpăiază și mă face să mă întreb unde naiba e Luke. Apoi încep să mi se încarce mesajele și-mi stă inima când văd unul de la Jeremy.

Sunt în Avalon. Am încercat să te sun. Unde ești? Vreau să vorbim.

Încă o duzină de mesaje intră, unele de la el, care a tot încercat să ia legătura cu mine, altele de la prieteni comuni, care mă-ntreabă dacă am aflat despre mama lui. Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Îi scriu înapoi lui Jeremy, ca să confirme dacă e în Avalon. Răspunde chiar când intră Luke, care poartă un tricou alb și jeanși, arătând minunat, ca de obicei.

— Bună, frumoaso.

Zâmbește larg, se îndreaptă spre mine, se apleacă și mă sărută tandru.

— Ți-am adus niște afine pentru micul dejun. Și astea.

Îmi pune în mâini un buchet de floricele roz, legate cu o frunzuliță.

— Sunt frumoase. Ți mulțumesc.

Privirea i se înmoaie când mă privește. Apoi se îndreaptă și merge spre bucătărie, scoțând borcanul în care ține fulgii de ovăz.

— Sper că ți-e foame.

Îmi este, dar trebuie să-mi dau seama ce se petrece cu Jeremy și cu mama lui.

— Trebuie să cobor în Avalon.

Se întoarce, încruntându-se.

— De ce?

Inspir adânc, fiindcă, dintr-odată, ideea de a-i spune că fostul meu soț e în oraș mă înspăimântă. Cuvintele mi se amestecă, neașteptat. Nu m-am așteptat la nimic din toate astea.

— Jeremy e aici, spun eu, simplu.

Se întoarce spre mine complet și se sprijină cu mâinile de teigheaua de lemn din spatele lui.

— Fostul tău soț?

Dau din cap.

— S-a întâmplat ceva cu mama lui și pare urgent.

— De unde știe că ești aici?

Ezit și mă gândesc, fiindcă nu i-am spus. N-am prea vorbit unul cu altul în ultima vreme.

— Probabil a aflat de la un prieten comun. Nu-mi dau seama de ce ar veni până aici, dacă n-ar fi ceva important.

În tăcere, se întoarce la teigheaua și continuă să pregătească micul dejun.

— Ești bine?

— Da, mormăie el. Te conduc după micul dejun.

Mă uit la cafeaua care se răcește.

— Nu sunt sigură că e o idee bună.

— Ce, ți-e teamă că-l bat măr?

În vocea lui se citește amuzamentul, dar și altceva, ceva grav, care mă îngrijorează.

Chicotesc încet, dar îmi fac oarecum griji că va deveni protector și-l va agresa pe Jeremy, asta fiindcă Jeremy e un ticălos superficial și n-ar înțelege niciodată un bărbat ca Luke. Și, știind ceea ce știu despre Luke, îl va detesta imediat, poate se va ajunge și la violență. Dacă există o urgență reală, nu vreau să complic situația cu drame inutile legate de relații.

— Apreciez oferta, dar cred că e mai bine să merg doar eu. Dacă e într-adevăr ceva rău, va fi cam dificil de explicat.

Se întoarce spre mine, cu o expresie tăioasă, departe de cea cu care a intrat pe ușă.

— Să-i explici ce? Pe mine?

Mai inspir o dată adânc, fiindcă sunt sigură că am dat-o în bară deja în această conversație.

— Luke, tocmai am divorțat.

— Iar el a trecut mai departe, nu?

Are buzele strânse.

— Da, dar...

— Atunci, unde e problema?

Oftez și merg spre pat, unde-mi sunt hainele. Mă îmbrac repede, fiindcă nu pot suporta direcția pe care o ia conversația. Trebuie totuși să cobor muntele și să mă descurc cu Jeremy. Nu pot să mă cert acum cu Luke.

Sunt îmbrăcată și am geanta pregătită, când brațul lui Luke îmi înconjoară talia, trăgându-mă spre el. Inspir adânc, când gura lui se apropie de a mea.

— Madison...

Buzele i se întredeschid, dar, câteva secunde, nu scot niciun cuvânt.

— Te iubesc.

De ce nu mă pot obișnui cu aceste cuvinte, ieșite din gura lui? Sunt șocată de intensitatea sentimentului, de fiecare dată. Inima îmi tresare. Vreau să consum și să fiu consumată de dragostea care radiază din mine.

— Și eu te iubesc, Luke. Mai mult decât ai putea înțelege. Crede-mă.

Îl înconjoar cu brațele și-l sărut ușor, tachinându-i buza de jos cu vârful limbii. Sărutările ni se întetesc, iar mâinile noastre încep să se miște, și o mie de amintiri încep să-mi alerge prin minte. Dar nu avem timp acum.

— Luke... nu acum. Trebuie să văd ce se petrece.

Tace, dar mângâierile lui se domolesc.

— Știi că vreau să rămân, șoptesc.

— Dacă nu te întorci până apune soarele, cobor după tine.

— OK, dau eu din cap. Sper să nu dureze atât.

Ne desprindem dintr-un alt sărut fierbinte și, după ce mai insistă de câteva ori să mă conducă, pornesc de una singură. La câțiva metri distanță de cabană, nu pot alunga neliniștea care mi se strecoară în suflet, în timp ce mă îndepărtez de el.

Văd imediat BMW-ul negru al lui Jeremy lângă al meu. Mașinile noastre de lux asortate erau cândva simpatice, dar acum abia aștept s-o vând pe a mea. Alung gândul acela și-mi amintesc că e ceva în neregulă. N-a venit să mă asculte enumerând toate felurile în care am ajuns să-l detest.

Verific în cameră, dar e goală, așa că mă-ndrept spre clădirea principală. Îl văd la recepție, discutând cu Indigo. Nu, mai bine zis flirtând. Are privirea aceea care spune „trage-mi-o“, dar Indigo râde nervos și-i evită privirea. Doamne, ce ticălos.

Abține-te.

— Jeremy, spun eu, tare, sperând să par suficient de detașată emoțional.

Se întoarce cu un zâmbet exersat, care dispare puțin când dă cu ochii de mine.

— Uau.

Mă încrunt și-mi încrucișez brațele, în defensivă.

— Ce e?

Râde și clatină din cap.

— Nimic, doar că arăți... nu știu, diferit.

Îmi dau părul după ureche și simt că mi se înroșesc obraji. Nu-mi pot imagina cum arăt. Asta pentru că Luke nu are oglinzi în cabana lui cu o singură cameră. Nu m-am mai machiat de săptămâni bune. La naiba, abia dacă am purtat haine.

— Păi, aici nu muncesc, nu fac networking și nu socializez. E un spa. Nu e vorba de aspect.

Tonul meu nu e nici pe departe detașat. Sunt defensivă și tăioasă și aș vrea să-i sparg fața, la nici treizeci de secunde de când a început discuția.

— Nu, m-am prins. Dar nu la asta m-am referit.

Oftează și tot amuzamentul îi dispare de pe chip.

— Uite, îmi pare rău că te deranjez aici. Sunt convins că sunt ultima persoană pe care vrei s-o vezi.

— Ți-am primit mesajul. Ce s-a întâmplat cu Susan?

Se uită repede spre Indigo, care soarbe fiecare cuvânt, apoi iar la mine.

— Putem bea o cafea undeva pe aici? Am plecat în zori și m-ar ajuta un energizant.

— Cafeneaua e acolo, la capătul coridorului, spune Indigo, arătând în direcția corectă.

Îl conduc, remarcând ce are de oferit refugiul și nu am remarcat înainte, inclusiv un mic magazin și o cameră superbă de meditație, pe care n-o voi folosi niciodată — fiindcă oamenii ăștia mă sperie de moarte și fiindcă aș prefera să fiu în patul lui Luke, nu în altă parte. Acela e locul meu Zen.

Intru cu Jeremy în cafeneaua micuță, comandăm cafele și ne așezăm la o fereastră cu vedere perfectă spre cărarea care urcă pe munte.

Minunat. Mă revolt, fiindcă deja mi-e dor de Luke. Mi-e dor de oaza noastră din munți și de simplitatea desăvârșită de care ne-am bucurat zile întregi. În ciuda acestor lucruri, mă concentrez iar asupra lui Jeremy și a chestiunii curente.

— Deci, ce se petrece? Mesajul tău m-a îngrijorat.

Pentru prima dată, îl privesc cu atenție. Oare arată diferit fiindcă suntem divorțați și-l văd într-o lumină nouă? Nu sunt sigură, dar câteva riduri de îngrijorare îi străbat fruntea și pielea din jurul ochilor. Trăsăturile par să i se fi ascuțit, pare mai puțin un băiețel. Își ridică privirea spre mine și dintr-odată mi-e teamă că s-a petrecut ceva cu adevărat grav.

— S-a internat cu pneumonie, săptămâna trecută. Era foarte slabă, așa că au ținut-o la spital. A mai avut și alte simptome și a făcut analize. Cred că are un soi de intoxicație a sângelui.

În ochi îi sticlesc lacrimi.

— Nu știi cât timp mai are, dar a întrebat de tine. Tata și fratele meu sunt acolo, însă, când nu am putut să te contactez, am condus până aici.

— Dumnezeuule.

Îmi duc degetele la buze, dar nu pot opri lacrimile să se adune și să-mi curgă pe obraji. Mă scol de pe scaun și se ridică și el, îmbrățișându-mă strâns.

Toate cuvintele pline de ură dispar. Vreau doar să mă întorc în LA, s-o văd pe mama lui. A fost ca o a doua mamă pentru mine, ba uneori chiar mai mult de-atât. A fost devastată când ne-am despărțit și mi-a părut rău de suferința pe care i-am pricinuit-o. Mai mult decât atât, am regretat că nu vom mai face niciodată parte una din viața celeilalte. Cine de familie, vacanțe... Nu-i voi dărui niciodată nepoți.

— Nu pot să cred.

Suspîn la pieptul lui, atât de coplesită că ar putea muri.

El mă strânge mai aproape și mă mângâie pe spate.

— Știu. Nici eu nu pot să cred. Sincer, cred că sunt încă în stare de șoc. Nu sunt sigur că am înțeles ce se petrece. Dar vreau să fiu sincer.

Se dă înapoi ca să-l pot privi. Mă atinge pe obraz și-mi zâmbește trist.

— Singurul lucru bun din povestea asta e că te revăd. Am fost îngrozit că nu vei vrea să vorbești cu mine, dar mă simt atât de bine în prezența ta.

Înghit emoțiile dureroase și dau din cap. Nu pot să fac față cuvintelor sale. Nu pot procesa toate astea atât de repede.

— Madison.

Tresar la auzul vocii lui Luke.

LUKE

Dacă Madison și-a făcut griji să nu-l bat cumva măr pe fostul ei soț, acum are un motiv oficial. Îmi strâng pumnii și simt un amestec ciudat de greață și furie oarbă, când mă apropii de ei. S-a desprins din îmbrățișare în secunda în care mi-a auzit vocea. Îi recunosc îngrijorarea din privire când se întoarce spre mine din brațele bărbatului pe care sunt gata să-l fac arșice.

Înainte să fac asta, Madison se postează între noi.

— Luke, ce faci aici?

Mă uit urât la ea, fiindcă nu mă pot abține.

— Am vrut să mă asigur că ai coborât cu bine, așa că te-am urmat.

Tu ce *faci* aici?

Doar atunci îi remarc lacrimile din ochi. Tipul îi face probleme?

Ce naiba se întâmplă?

— Mama lui Jeremy e bolnavă. Nu sunt siguri cât va mai trăi.

Trebuie să plec acasă.

Greața revine, cu o forță care amenință să mă lovească în față.

Am doi metri și o sută treisprezece kilograme, iar gândul că femeia asta ar putea să plece din viața mea mă face să mă clatin.

— Madison, nu, clatin eu din cap.

— Mă întorc, spune ea, rugător.

Mă doare pieptul de parcă aș fi fost izbit de un trunchi de copac.

Abia mai respir.

— Când?

Jeremy se apropie de ea, dar e suficient de deștept să păstreze distanța dintre noi.

— Sunt Jeremy Cleary, soțul lui Madison.

Îmi întinde mâna.

— Fostul soț, adaugă Madison, repede.

Îi iau mâna și aproape i-o zdrobesc în strânsoare.

— Luke Dawson. I-o trag de când a ajuns aici.

— Luke! spune ea și se uită urât la mine, cu gura căscată.

— Ce?

Ridic din umeri, de parcă ar fi nebună, dar știi că de data asta sunt singurul vinovat.

Jeremy se întunecă la față.

— Ce gentleman.

Fac un pas în față, iar el face unul în spate, imediat.

— Gentleman? Ai tupeu, nu glumă.

— Opriți-vă chiar acum.

Madison mă ia de mână și ieșim din cafenea.

Ajungem la recepție și trecem pe lângă Indigo. Madison îmi dă drumul la mână și o urmez spre anexa unde se află camera ei. Descuie ușa, iar în secunda în care o închid în spatele nostru simt o oarecare ușurare. Sunt singur cu ea.

Chiar dacă pare gata să măucidă, pot să mă descurc cu asta.

— Îmi pare rău, încep, dar știi că nu se va opri.

— Ți pare rău? Mai întâi, nu ascuți deloc când te rog să-mi permiți să mă văd între patru ochi cu Jeremy.

— Îmi făceam griji pentru tine. Asta nu se va schimba și n-am de gând să-mi cer scuze.

— Bine, dar apoi dai buzna în cafenea, ca un nenorocit de om al cavernelor, și faci concurs de testosteron cu fostul meu soț.

— Așa, și? Ce era să cred când te văd în brațele lui? Ești a mea și poate că sunt nebun, dar am dorit s-o știe și el.

Tace o clipă, iar eu nu sunt sigur de ce. Se întoarce și începe să împacheteze.

— Știi că nu era în plan, dar trebuie să plec, spune încet.

— E mama *lui*. De ce trebuie să pleci tu?

Se oprește și vine spre mine, cu o flacără aprinsă în ochi, cum nu am mai văzut-o.

— Pentru că, Luke, idiot nenorocit, o iubesc ca pe mama mea. Și, indiferent ce mi-a făcut Jeremy, ea a fost mereu alături de mine. Te iubesc și nu vreau să plec. Dar *trebuie*, fiindcă e probabil ultima șansă.

Înghit în sec, fiindcă nu știu cum să reacționez. Nu pot repara asta. N-o pot apăra de suferință și nimic din ce spun n-o va ține lângă mine. Iau în calcul imposibilul... și-l transform în posibil.

— Lasă-mă să vin cu tine.

Umerii îi cad și furia i se transformă în tristețe.

— Luke, dacă lucrurile ar fi stat altcumva...

Dau din cap înainte să termine, dar blochez totul în interior. Fiecare val de suferință îmi ridică un perete înghețat în jurul inimii. Pleacă și, deși motivele par complet justificate, îmi frânge inima.

— Bine. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. Știi unde mă găsești.

Mă întorc ca să plec. Trebuie să ies naibii de aici. Fac doi pași mari spre ușă și dau să prind clanța, când mă prinde de mână.

— Luke, așteaptă. Nu pleca.

Mă răsucesc, o izbesc de ușă și o țin acolo, cu forța trupului meu. Inspiră și-și trece dur degetele prin părul meu. Îmi strivesc buzele de ale ei și o sărut sălbatic. Fac mai mult decât să gust și să sug. Fac sex cu gura ei. O devorez. O ling și o mușc, într-un fel în care aș vrea să procedez cu alte locuri. Iar ea geme în felul în care o face când abia așteaptă să intru în ea. În câteva secunde, pantalonii i-au ajuns la glezne, iar eu mă zbat s-o pătrund cât mai repede.

O sărut, îi trag picioarele în jurul meu și alunec înăuntrul ei dintr-odată.

Ea strigă și eu mă pierd în binecuvântarea trupului ei. Îi spun c-o iubesc de zeci de ori, până pierd șirul. Ar trebui să mă abțin, ca să mă protejez, dar nu pot. Pleacă, iar o mie de motive ar putea s-o rețină din a se întoarce. Ar putea fi ultima dată.

Ajunge la orgasm, gemând și zgâriindu-mi spatele. Vreau să termin și eu, dar nu vreau să se încheie. Nu poate fi sfârșitul.

— Madison, iubito, nu pot.

Nu te pot lăsa să pleci...

— Luke, vreau să termin în mine. Marchează-mă. Fă-mă a ta. O să fiu întotdeauna a ta. Crede-mă. Doamne, te rog, crede-mă. Te iubesc atât de mult.

Cuvintele ei nefiltrate mă termină. Împing atât de tare, încât ușa de lemn protestează, de parcă n-ar mai putea suporta forța cu care i-o trag, sprijinită de lemn. Cu atâta pasiune curgându-mi prin vene, cu atâta disperare în fiecare gest.

Strigă iar, și un nou orgasm al ei mă duce dincolo. Abia mă mai țin pe picioare, dar rezist, în timp ce mă eliberez înăuntrul ei.

Nu sunt sigur câte minute au trecut. Într-un târziu, picioarele ei îmi alunecă din jurul șoldurilor, iar tălpile îi ating podeaua. Îmi revin și-mi dau seama că are din nou ochii în lacrimi. Are și o vânătaie imensă pe gât, iar eu probabil că i-am lăsat și alte semne. Tresar, regretând. Trunchiul de copac e din nou pe pieptul meu, cu forța tuturor emoțiilor pe care nici nu le pot discerne acum.

— Vreau să te implor să nu pleci, șoptesc.

Îmi ia fața în mâini și șoptește și ea:

— Vino cu mine.

CAPITOLUL 14

MADISON

A M

Când îmi las bagajul pe podeaua din lemn dur din hol și privesc în jur, tăcerea mi se pare asurzitoare. E singurul lucru pentru care m-am luptat în timpul divorțului: locuința. O casă în Hollywood Hills a fost mereu visul meu, și, odată ce mi l-am îndeplinit, să fiu a naibii dacă aveam de gând să i-l servesc lui Jeremy și amantei lui.

Casa vastă, cu priveliștea pitorească și izolația din lemn întunecat, îmi aduce mai degrabă aminte de cabana lui Luke decât de un conac tipic de la Hollywood. M-am îndrăgostit de ea în clipa în care am pășit înăuntru. Podelele de un lemn ciocolatiu și șemineul din piatră de râu care atingea tavanul înalt m-au făcut să semnez pe linia punctată înainte să văd întreaga casă. Adăugând priveliștea, nimic nu mai conta.

Mă uit la ferestrele din podea până în tavan care se aliniază în partea din spate a casei, dând spre vale, și mă gândesc la o singură persoană. I-am cerut să vină cu mine, iar el m-a implorat să rămân, dar, în final, niciunul dintre noi nu a avut câștig de cauză.

N-am avut de ales. A trebuit să mă întorc. Nu sunt aici pentru Jeremy sau pentru că m-a rugat el să vin. Nici măcar pentru mine. Sunt

aici doar pentru Susan. S-a purtat cu mine cu mai multă bunătate decât oricare membru al familiei mele și nu-i pot întoarce spatele acum.

Luke n-a părut să înțeleagă. Indiferent cum am încercat să-i explic, nu avea cum să priceapă. E doar o altă diferență între noi și o dovadă în plus că nu putem funcționa ca un cuplu, dar, când sunt cu el, nimic nu mai contează. Face toate lucrurile astea să dispară. N-am mai fost atât de concentrată la nimeni altcineva. Probabil că se datorează lipsei distragerilor. Fără telefoane, fără televizor sau fără internet — atenția reciprocă este inevitabilă.

Sunt atât de pierdută în gânduri, că nici nu aud ușa deschizându-se.

— Madison.

Sar în sus și mă întorc, dând cu ochii de Jeremy. Inima îmi bate cu furie și mijesc ochii.

— Ce mama naibii? Nu poți intra așa, pur și simplu, Jeremy. Nu mai e casa ta.

Face un semn cu mâna, arborând atitudinea lui clasică.

— Încă am cheia.

Îmi dau ochii peste cap și-mi vine să mă arunc peste podea și să-l strâng de gât.

— Dă-mi-o.

El face un pas mare în față, zăngănind-o între degete.

— Va trebui s-o meriți.

Mă îndrept de umeri, îmi pun mâinile în șolduri și mă uit urât.

— Am meritat-o de când am început să îți-o sug, când eram adolescenți, doar ca să mă înșeli, la final.

Își duce mâna la piept și se dă înapoi împleticindu-se, de parcă i-aș fi rănit sentimentele.

— Au. Mă dor vorbele tale.

— Jocul de scenă nu mă impresionează. Dă-mi cheia.

— De obicei te impresiona.

Zâmbește și-și trece mâna prin păr, aruncându-mi zâmbetul lui tulburător.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi încrucișez brațele la piept și adopt o privire glacială.

— Iluzia de basm s-a risipit, Jeremy. Ce cauți aici?

Pune cheia pe șemineul care separă ferestrele. Își trece mâna de-a lungul mahonului neted și se oprește la o fotografie de la nuntă.

— Eram fericiți, atunci.

Fac un pas spre el și îmi pun mâna pe pieptul lui.

— Jeremy.

Vocea mea e dulce, prea dulce, dar el nu-și dă seama.

Se uită la mine, plin de speranță.

— Da?

Cum de mai poate fi serios? După toate prin câte m-a făcut să trec, chiar crede că-l mai vreau?

— Asta... mă aplec, aproape apăsându-mi buzele pe ale lui.

— Da, respiră el, întorcându-și capul ca să se apropie de buzele mele.

— Nu se va întâmpla niciodată, spun repede și-l împing în spate.

— Madison.

— Ce vrei?

Iau cheia de pe șemineu și o îndes în buzunarul jeansilor.

— Credeam că putem merge împreună să o vedem pe mama.

— N-am nevoie de escortă.

Privindu-l acum, nu-mi dau seama de ce l-am iubit vreodată. A fost mereu plin de sine. Tot ce conta erau el și cariera sa. Am crezut că mă potrivesc în viața lui și că reprezintă o prioritate pentru el, dar eram naivă.

— Nu te escortezi. Nu fi dificilă.

— Dificilă?

Mi se frânge vocea.

Cum îndrăznește? În toată relația noastră, i-am satisfăcut orice capriciu și dorință. Când nu reușea să plătească chiria cu veniturile din actorie, am lucrat ture duble și am fost chelneriță, ca s-o scoatem la capăt.

— Mda. Eu încerc să fiu gentleman și tu ești o cățea.

— Ieși afară.

Sunt surprinzător de calmă. Nici măcar nu dispun de suficiente emoții ca să țip. Nu sunt supărată pe el. Sunt dezamăgită de mine fiindcă mi-am pierdut ani buni într-o relație cu un om care a iubit o singură persoană — pe sine.

Își strânge pumnii, iar buza de sus i se încrețește când vorbește.

— Crezi că prostul acela te iubește?

— Nu are importanță, Jeremy. Nu mai faci parte din viața mea. E singurul lucru de care sunt sigură. Ți-ai pierdut dreptul acela atunci când te-ai vârat între picioarele alteia.

— Te păcălești singură, Madison. Te folosește ca să ți-o tragă. Nu însemni nimic pentru el.

Cuvintele lui sunt menite să doară, dar nu mă dor. Jeremy nu poate spune nimic care să mă facă să cred că Luke nu are sentimente reale pentru mine. Sigur, a început ca o escapadă sălbatică, fără inhibiții, dar s-a transformat în ceva mai mult... ceva mai profund.

— Cu siguranță nici eu nu am însemnat nimic pentru tine.

— Ai trăit mereu în lumea visurilor tale.

— E ultima dată când spun asta: ieși, Jeremy, sau îi spun lui Susan că te porți urât cu mine.

— E bolnavă. N-ai îndrăzni.

— Vrei să pariem?

Ridic capul și zâmbesc, cu o forță interioară pe care nu credeam s-o am în relația cu el.

Săptămânile petrecute departe mi-au oferit limpezime. Timpul alături de Luke mi-a oferit o stimă de sine reînnoită și o forță interioară aparte. Nimic din ce face Jeremy nu poate schimba asta. Nu mai sunt femeia care eram înainte, dar el a rămas același ticălos. Dar nu mă mai uit la el prin ochelari roz.

Se îndreaptă spre ușa din față, mormăind în barbă și dând din brațe ca un nebun.

— Ai fost întotdeauna o partidă proastă, spune el peste umăr, înainte să iasă și să trântască ușa.

Vechea Madison ar fi plâns din cauza spuselor lui. Aș fi fost rănită de cuvintele lui, dar nu mai cred nimic din ce spune.

— Ticălos, mormăi eu, arătându-i degetul mijlociu, chiar dacă nu mă mai vede.

O oră mai târziu, mă așez pe un scaun, lângă patul lui Susan. E doar o umbră a femeii pe care o știam, conectată la atât de multe mașinării, încât nu-mi dau seama ce cablu intră în care dispozitiv.

— Madison, șoptește ea din spatele măștii cu oxigen, întinzându-se spre mine.

Zâmbesc blând și-i iau mâna în a mea, punând-o lângă ea.

— Susan, îmi pare rău că n-am venit mai repede.

Scuzele mele sunt sincere, dar nu par suficiente. Ce-i spui cuiva aflat pe moarte? Nu există cuvinte îndeajuns de bune pentru a descrie ce simți pentru ei, când bat la ușa morții. Susan a făcut parte din viața mea de când eram copil și știe precis ce simt pentru ea, și totuși aș vrea să-i spun mai mult.

— Cum te simți, fetiță?

Lacrimile îmi înțepă ochii.

— Sunt bine, mamă.

Zâmbește slab și-mi strânge ușor mâna.

— Fiul meu e tot un ticălos?

— Jeremy e Jeremy. Știi doar.

Nu vreau să spun mai multe, fiindcă nu e nevoie de explicații.

Susan știe exact ce fel de om e fiul ei și tot ce a făcut ca să ne distrugă căsnicia. E ultima persoană despre care vreau să discut, când asta poate fi ultima oară când vorbesc cu ea.

— Găsește-ți fericirea.

Se foiește în pat și se strâmbă.

— Asta fac, dau din cap și lacrimile din ochi mi se rostogolesc pe obraji.

— Nu plânge pentru mine, iubire. Am avut o viață fantastică.

Îmi zâmbește dulce și-mi dă drumul mâinii.

— Haide aici, lângă mine.

Nu ezit și fac ce-mi cere. Îmi scot pantofii, mă urc pe pat, atentă să nu mă așez pe vreun tub, și mă ghemuiesc în îndoitura brațului ei. E momentul de rămas-bun. Știu că e ultima oară când o văd, dar nu-mi vine să cred că e așa. Nici nu vreau să fie.

Îmi pune o mână pe spate și mă ține strâns, atât cât poate.

— Majoritatea bărbaților nu sunt ca Jeremy. Am avut o viață binecuvântată cu tatăl lui. N-aș da nicio zi din viața cu el pentru altcineva sau altceva.

— Știu că-l iubești pe Jim.

Mă ghemuiesc lângă ea și închid ochii, memorându-i mirosul, atingerea, vocea. Chiar și pe patul de moarte, Susan are o eleganță și un calm care m-au atras mereu.

— Nu alege pe nimeni care nu te consideră o prioritate, mă auzi?

— Da.

Degetele mele îi prind o bucată de halat. Nu vreau să-i mai dau drumul.

Mă doare sufletul pentru ea. Pentru pierderea mea. O viață fără Susan e ceva ce nu sunt sigură că pot suporta. A fost mereu o constantă în viața mea agitată, mai ales în timpul separării și divorțului de fiul ei.

— Mor, Madison.

— Știu, șoptesc încet și mai multe lacrimi mi se rostogolesc pe față, udându-i halatul.

— Dar să știi că nu am regrete în viață. Nu mă pot gândi la nimic pe care să vreau să-l fac diferit. În schimb, sunt înconjurată de oamenii pe care-i iubesc și de mai multe amintiri fericite decât ar avea cineva voie să aibă. Îmi doresc același lucru pentru tine. Găsește fericirea aceea și nu-i da drumul.

Ridic privirea spre ea.

— Fără regrete. Promit.

— Îmi iubesc fiul, dar să nu te întorci la el. Nu te merită.

Clipesc rar, lăsându-i cuvintele să se așeze. Le-a mai spus și înainte, dar, de data asta, au mai mult sens. Își deșartă sufletul în fața mea și-mi împărtășește din înțelepciunea ei, înainte de a fi prea târziu.

— Te iubesc, îi spun, dar vreau să i-o repet iar și iar, până răgușesc. În schimb, plâng și mai tare.

— Și eu te iubesc, Madison. Ești fiica pe care nu am avut-o. Nu te întrista pentru mine. Fii fericită fiindcă am avut parte de o viață binecuvântată. Dacă vrei să-mi cinstești memoria, găsește fericirea alături de cel care te lasă fără suflare când e prin preajmă.

— Te iubesc, repet, fiindcă nu par să găsesc alte cuvinte.

Stăm întinse până când ațipește, strângându-mă tare la piept. Mai rămân câteva minute, privind-o cum doarme, apoi mă dau jos din pat și-mi strecor pantofii în picioare.

— La revedere, mamă, șoptesc și-mi mușc buza ca să opresc suspinul care-mi urcă din gâtleej.

Pare atât de fragilă. Vreau s-o iau în brațe și s-o fac să simt liniștea pe care mi-a oferit-o de fiecare dată. O mai privesc o clipă. Vreau s-o țin bine minte, pe ea și conversația avută, ca s-o pun deoparte pentru vremuri grele.

Când ies pe ușă, mă mai întorc o dată și șoptesc „Te iubesc“, înainte s-o iau la goană pe hol și să izbucnesc în plâns.

LUKE

Am rezistat patru ore fără Madison, înainte ca pereții să înceapă să se strângă în jurul meu. Am aruncat câteva haine într-o geantă și m-am îndreptat spre ușă, fără să mai stau pe gânduri. Nimic nu era în regulă fără ea. N-ar fi trebuit s-o las să plece singură. Gândul la LA, la oameni și la trafic îmi face pielea să se înfioare, dar nimic nu se compară cu ghemul de neliniște pe care-l am în stomac, în lipsa ei.

Înainte să plec la drum, m-am oprit la Avalon și l-am întrebat pe Lou cum ajung la adresa pe care Madison a scris-o în grabă, pe o foaie cu însemnele hotelului, înainte să plece. Încerc să-mi dau

seama ce a scrijelit el și să mă concentrez la destinație și nu la ce se petrece în jurul meu. N-am condus niciodată pe drumuri mai aglomerate decât cele din Los Angeles. Inima-mi bate cu putere, dar sunt atent doar la direcția de mers, și nu la claxoanele interminabile din jurul meu.

Mușchii mi se relaxează când intru pe autostradă și încep să urc Hollywood Hills. Casele pe lângă care trec — cel puțin cele care nu sunt ascunse după porți și peisaje pretențioase — pot fi descrise drept conace. Sunt groțești ca dimensiuni și opulență.

Nu mă pot înșela în privința locului în care mă aflu. California de Nord nu se poate compara cu pretențiile și viciile de la Hollywood.

Încetinesc în fața casei lui Madison. E mai mică decât mă așteptam, în comparație cu celelalte din cartier, dar tot e mult mai mare decât cabana în care locuiesc eu. Sunt surprins de aspectul rustic al pereților de un maroniu-închis, care se confundă cu copacii și tufișurile din jur.

Inspir adânc de trei ori, expirând lent de fiecare dată, și parchez pe aleea ei. Soarele apune în depărtare, scaldând totul într-o strălucire eterică. Mașina ei e parcată chiar în afara garajului, iar luminile sunt aprinse în interior. Speram să fie aici când ajung, fiindcă nu voiam să aștept prea mult afară. Oamenii de prin partea locului probabil nu sunt foarte încântați de străini, mai ales de cei care arată așa ca mine.

În timp ce mă îndrept spre ușă, încordarea reapare. Poate că e supărată pe mine, fiindcă n-am venit cu ea, dar sper că prezența mea o va face să mă ierte. Bat de două ori și-mi îndrept umerii, încercând să aștept răbdător.

Cercetez din priviri împrejurimile, când un vecin curios îmi face o fotografie peste tufișuri. Oamenii de la Hollywood sunt ciudați, dar îi fac repede cu mâna, ca să nu par neprietenos. Ușa se deschide, iar aerul din plămâni iese brusc, de îndată ce privirea mea aterizează pe chipul ei frumos.

Se uită la mine de parcă nu-i vine a crede.

— Luke?

Înainte să pot spune ceva, se aruncă în brațele mele și-și îngroapă fața în scobitura gâtului meu.

— Mulțumesc Cerului, șoptește ea, lipindu-se de pielea mea.

O ridic și o las să-mi înconjoare talia cu picioarele.

— Nu am putut sta departe de tine, recunosc, ținând-o strâns.

Mi-a fost dor de senzația de a o ține în brațe. N-am crezut că să fim separați, chiar și pentru câteva zile, ar fi o problemă, până când s-a lăsat tăcerea, mai repede, de data asta, și nu am mai putut suporta niciun minut departe de ea.

Mâinile ei îmi mângâie obrații și îmi acoperă fața cu sărutări.

— Eram pe punctul de a mă întoarce, fiindcă mi-a fost atât de dor de tine.

Fața ei are pete rozalii, iar ochii îi sunt umflați, dar zâmbește printre lacrimi.

— Ai plâns.

Vinovăția mă copleșește. N-ar fi trebuit s-o las să se întoarcă de una singură.

— Am văzut-o deja pe Susan.

Capul îi cade pe umărul meu.

O duc înăuntru și închid ușa cu călcâiul, fără să vreau să ne dezlipim trupurile nici măcar o secundă.

— Cum se simte?

Nu observ ce casă frumoasă are până nu mă așez pe canapea, cu ea în poală.

— E așa cum mă așteptam.

— Și tu cum te simți?

Privesc spre ea, încercând să nu mă las distras de superba priveliște de dincolo de ferestrele din spatele casei. E aproape la fel de frumoasă ca a mea, de pe munte. Pentru un loc din centrul Hollywoodului, are mai multă verdeață decât credeam, și nici nu pare un loc claustrofobic.

— Groaznic, spune ea. Dar mai bine, acum, că ești aici.

Mă las pe spate și o trag cu mine, ca să stăm amândoi mai comod. Corpul meu reacționează deja la apropierea, la căldura și mirosul ei și numai al ei.

— Sunt aici cât timp ai nevoie de mine.

Se uită la mine cu ochii mari și cu un zâmbet pe buze.

— Vorbești serios?

— Da, îi spun, și vorbesc foarte serios. Rămân.

— Știi că nu e locul potrivit pentru tine.

— Acum o lună, aș fi zis că nici tu nu ești potrivită pentru mine.

Îi ating buzele cu ale mele, închid ochii și mă bucur s-o simt lângă mine.

Se trage la o parte și râde încet.

— Ai evoluat mult, domnule Dawson.

— Numai datorită ție, domnișoară Atwood.

Se așază mai bine în brațele mele și între noi se lasă tăcerea. Dar, spre deosebire de atunci când sunt singur, aceasta nu mă asurzește. E comodă și caldă, așa cum e totul cu Madison, mereu. Va veni și vremea să fac dragoste cu ea și să vorbim, dar acum vreau doar s-o țin în brațe.

Îmi simt pleoapele grele și mă lupt să rămân treaz, dar ea e cea care așipește prima. Somnul nu a fost tocmai ușor pentru mine, ani la rând, dar ceva la Madison îmi alungă demonii și îmi calmează mintea. E încă în poala mea, cu trupul moale lipit de al meu, iar sforăielile ei ușoare mă adorm și pe mine.

CAPITOLUL 15

MADISON

M-am trezit chiar înainte de prânz, în patul meu, chiar acolo unde mă mutase Luke, după ce ne prăbușiserăm pe canapea, cu câteva ore înainte. Sunt odihnită, dar mă doare corpul de la atâta plâns. Am plâns ieri pentru Susan, dar s-au mai strecurat multe altele, când am permis emoțiilor să mă copleșească. Am jelit moartea relației mele cu Jeremy, dându-mi seama că, deși nu mai avea puterea de a mă răni, faptul că ne acceptam eșecul avea să aducă, probabil, valuri neașteptate de suferință.

Am jelit și absența lui Luke, fără să știu cum sau dacă am putea face relația asta să meargă. Am căutat răspunsuri, scenariul perfect în care am putea fi fericiți împreună, însă răspunsurile mi-au scăpat, până când a apărut la ușa mea. Apoi n-am mai avut nevoie să caut. Am avut doar nevoie să mă țină în brațe. Perfectiunea însemna o noapte în brațele lui, indiferent de ce ne aștepta în viitor.

Îmi doresc din nou atingerea lui. Mă rostogolesc, dar el nu e aici. Găsesc doar un bilețel pe pernă, lângă mine.

Mă ridic și merg la bucătărie, în speranța că poate s-a întors deja. Se trezește devreme, iar eu am dormit până foarte târziu. Dar casa e goală. Simt că e pustie chiar înainte de a verifica fiecare cameră, ca să mă asigur. Îmi închei parcursul lângă ferestrele care dau spre vale. Spre final, cred că mi-a plăcut mai mult priveliștea asta decât mi-a plăcut Jeremy. Să fiu reunită cu ea îmi dă un sentiment de pace — pace de care m-am bucurat prea puțin când împărțeam casa cu el.

Nu vreau să plec de aici, dar îl vreau pe Luke în viața mea. Știu că nu și-ar putea părăsi niciodată viața liniștită pentru mine. Nu-mi pot imagina cât de dificilă trebuie să fi fost călătoria până aici, și totuși a făcut-o.

Ochii îmi ard iar de lacrimi. Doamne, sunt ca un robinet care nu se mai oprește.

Refuz să mă supun emoțiilor pentru încă o zi și mă forțez să mă spăl. Fac duș, mă îmbrac și iau micul dejun. Fiindcă n-am altceva de făcut, străbat casa, cameră după cameră, adunând și curățând lucrurile de care nu mai am nevoie. Când ajung în living, remarc că fotografia de la nuntă e cu fața în jos. Luke a văzut-o. Mă cutremur puțin și iau asta drept un semn. Amintirea aceea ține de trecut și nu are ce căuta pe șemineu. O iau și o pun într-o cutie, chiar când ușa de la intrare se deschide.

Recunosc pașii lui Luke. Sunt grei și siguri. Mi se taie respirația când apare. Poate că nu dorește să se afle aici, dar pare la locul lui oriunde merge. Ceva e diferit la el, totuși.

Mă luminez de un zâmbet când îmi dau seama ce anume.

— Te-ai bărbierit!

— Numai de data asta. Nu te obișnuie.

Râd și mă apropiu de el. Găsesc din nou locul acela cald și perfect în brațele sale, îi inspir mirosul și oftez.

— Mi-a fost dor de tine. Unde ai fost?

El arată spre intrare, unde stau câteva pungi.

— Am cumpărat câteva lucruri, ca să putem ieși în seara asta. Mă dau înapoi și-i arunc o privire nedumerită.

— Să putem ieși?

— M-am gândit că, dacă tot sunt aici, putem ieși în oraș. O întâlnire adevărată — sau cam așa ceva. Tipa de la salon a sugerat câteva locuri care ți-ar plăcea.

— Salon?

Nu-mi pot ascunde uimirea, iar Luke râde. Nu mă așteptam să se simtă atât de în largul lui aici. Cu siguranță nu m-am așteptat să se aventureze în orașul pe care, uneori, nici eu nu vreau să-l înfrunt.

Când îl privesc mai atent, îmi dau seama că părul lui arată diferit. Încă îi trece de umeri, dar pare mai sănătos și e frumos tăiat la vârfuri. Voiam să-l dau cu balsam de săptămâni întregi, așa că sărbătoresc o mică victorie văzând aceste lucruri împlinindu-se fără să-l bat la cap.

— Ai făcut toate astea pentru mine?

El păstrează tăcerea pentru o clipă și se apleacă să mă sărute.

— Ceva de genul, spune.

Buzele îi sunt calde, iar pielea lui, netedă.

Mă bucur de noua senzație în timp ce ne sărutăm, dar, înainte să mă las purtată de val, face câțiva pași în spate.

— Vreau să fac totul ca la carte. Avem o rezervare la ora cinci și jumătate, spune, privindu-și ceasul. Fiindcă a fost pe ultima sută de metri, a fost singura oră disponibilă. Poți fi gata într-o oră?

— Absolut. Unde mergem?

El zâmbește și-mi întoarce spatele, ca să coboare și să aducă pungile.

— E surpriză. Du-te și te pregătește.

LUKE

O oră mai târziu, mă plimb în sus și în jos prin living, uitându-mă la ceas. Lui Madison îi ia o viață să se pregătească. Chiar și alegând dintre hainele noi și convingându-mă să renunț la cizme în favoarea

unor pantofi italienești din piele, am fost gata în jumătate din timp. Sper să-i fie pe plac ceea ce vede, fiindcă mă simt ca un impostor. Mi-e dor deja de tricoul meu de bumbac. Dar am reușit să gădesc haine de calitate, care sunt și comode.

Aud clinchetul tocurilor pe podelele de lemn și mă întorc. Hristoase!

Acum pot vedea cum frumusețea naturală de care m-am îndrăgostit ar putea ușor trece drept celebritate, la brațul fostului ei soț. E uimitoare, într-o rochie petrecută de un roșu-aprins, care-i vine până sub genunchi. Pantofii cu toc sunt negri, strălucitori și au tălpi roșii. Îi fac picioarele kilometrice. Pentru prima dată de când ne-am întâlnit, și-a strâns părul, deși câteva șuvițe subțiri îi atârnă libere în jurul feței.

Fața ei. Asta îmi oprește inima. Privirea ei e intensă, iar expresia, mai serioasă decât mi-aș dori-o într-o seară ca asta.

— Ce s-a întâmplat, Maddy?

Se uită la mine și clipește de câteva ori.

— Nu putem ieși din casă.

— De ce? E totul OK?

Expiră zgomotos și-și pune o mână în șold.

— În primul rând, femeile or să se urce pe tine. În al doilea rând, a devenit brusc mult mai important să mi-o tragi decât să luăm cina.

Râd și mă îndrept spre ea.

— Las-o baltă.

Ea își pune o mână pe pieptul meu și mă privește.

— Sunt complet serioasă. Ești irezistibil. Cine ești și ce ai făcut cu munteanul meu neîngrijit?

Complimentul ei mă încălzește și simt că a meritat să vin până aici.

— Nu a plecat nicăieri, promit. Abține-te și tu măcar o dată. Și nu se va urca nimeni pe mine, cu tine la braț.

Îi ating vârful nasului, fiindcă mă tem să nu-i stric machiajul.

— Arăți foarte bine. Diferită, dar bine.

Se înroșește puțin.

— Cu asta mă ocup, să știi.

— Știi, dar nu ai nevoie de astea ca să-mi pari frumoasă.

Ea zâmbeste și ridică fruntea.

— Dar e ciudat. Sunt suficient de cu picioarele pe pământ să știu că rujul și pantofii nu mă fac frumoasă.

Zâmbetul îi piere, puțin.

— Te deranjează?

— Nu. Așa ești tu. Suntem la tine acasă, în orașul tău. Facem lucrurile așa cum le-ar face Madison azi. Să se consemneze că ești răpitoare.

Atât de răpitoare, încât mi-e greu să mă țin departe de ea. Am întârziat deja, așa că o însoțesc la ieșire și apoi conduc spre restaurant, lăsând-o să-mi explice pe unde să merg. Soarele apune, iar muzica din mașină se aude în surdină. Oamenii conduc ca niște apucați, dar dacă Madison e cu mine, e ca și cum aș avea o armură și aș pleca la luptă. Cândva, i-am spus că ador felul în care dorește să mă protejeze, chiar dacă nu am nevoie de asta. Dar mă întreb acum dacă nu cumva m-am mințit și am mințit-o și pe ea. Poate, dacă nu mi-aș fi părăsit cabana, n-aș avea nevoie de protecție. Dar să fac parte din lumea cea mare, să fiu aici cu ea — nu sunt sigur că aș putea face asta de unul singur. Cel puțin, nu imediat. M-aș putea vreodată obișnui cu viața asta?

Puțin mai târziu, stăm la o masă pentru două persoane la Culina. Curtea interioară și aerul proaspăt sunt deosebit de plăcute. Încălzitoarele cu gaz ne oferă căldură și o ambianță agreabilă. Dar nu suntem singuri și, văzând alți oameni care se holbează la ea, mă simt deja agitat. E încă o dovadă că nu-i pot da drumul, nici acum, nici altă dată.

Madison radiază, fără să-și dea seama cât sunt de fascinat. O energie aparte se revarsă din ea. Nu pot spune ce e, dar e molipsitoare.

— Pari fericită, zic, într-un final.

Ridică ochii din meniu, zâmbind. Buzele ei sunt pline și roșii și-mi doresc nespuse să le gust.

— Sunt. E perfect. A trecut multă vreme de când am avut parte de o ieșire în oraș, așa, ca asta. N-ai idee cât de plăcut este.

Apare chelnerul, întrerupându-ne momentul. Încerc să nu mă enervez, fiindcă Madison e fericită și nu vreau ca nimic să strice asta. Comandă un martini, iar eu o bere, fiindcă nu știu ce aș putea face altceva. Închid meniul și mă gândesc că poate ea să comande și pentru mine. Nu mă simt deloc în elementul meu. Mâncarea e doar mâncare.

Ne primim băuturile și, când chelnerul ne părăsește iar, Madison se lasă pe spătar și-și duce lichidul roșu, transparent, la buze. E mult mai erotic decât s-o privesc bând cafea. Mă zbat să înțeleg de ce am ieșit, totuși, din casă. Poate avea dreptate. Sunt pe punctul de a sugera să plecăm, când își pune jos băutura și vorbește.

— Deci, spune-mi, ce-i cu toate astea? Oricât de fericită sunt eu, știu că tu nu te simți prea comod.

Dau din cap și îmi mușc buza. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să i le spun, lucruri care ar putea-o deranja, dar care ne-ar putea oferi un viitor. Nu mă pricep la asta, dar trebuie să încerc.

— În dimineața asta, în timp ce tu dormeai, mi-am dat seama de ceva.

— Ce anume?

— Nu eram sigur ce să fac, așa că mi-am băgat puțin nasul prin casă. Scuze, dar mă simt cam inutil aici. Probabil așa te simți și tu la cabană. Fără niciun scop. Înțeleg. Așa că am analizat totul. Casa ta scumpă, priveliștea, toate lucrurile acelea drăguțe. Am văzut fotografii cu el și cu tine și mi-am dat seama că ați cumpărat casa asta împreună și că ți-ai făcut o mie de amintiri cu el.

Îmi încordez maxilarul, iar sprâncenele mi se unesc.

— Nu, Luke. Nu poți gândi așa. Acum e casa mea. M-am luptat pentru ea...

Flutur o mână ca să încerc s-o opresc.

— Ascultă-mă, da? Înțeleg că e casa ta și că el face parte din trecut. Dar, pentru câteva clipe, m-am panicat. Mi-am spus că a fost o prostie să vin și să cred că putem găsi o cale să fim împreună.

Tăcerea se lasă între noi, iar ea privește în jos.

— Și eu m-am gândit la asta.

Dau din cap, fiindcă n-o pot învinui. Ne aflăm într-o situație dificilă, iar răspunsurile nu sunt mereu clare sau simple.

— Voiam să-mi iau lucrurile și să plec definitiv din viața ta, fiindcă, în mod clar, aici nu e locul meu. Apoi, mi-am dat seama. A fost ca o cărămidă în față. M-am gândit cât de incomod m-am simțit atunci și cum toate vor dispărea când mă întorc acasă. Apoi... mi-am dat seama că locul în care mă simțeam *eu* bine nu mai era confortabil dacă nu erai și tu acolo. De aceea am venit aici. S-a schimbat ceva. Eu m-am schimbat, și acum nu mai pot reveni. Sunt blocat aici, prins la mijloc, unde am zis că am dori să fim. E groaznic de înfricoșător, dar tu însemni acasă pentru mine, acum.

În ochi îi scânteiază lacrimi, iar eu mă îngrijorez că am stricat totul.

— Și eu simt la fel, Luke. Vreau să fiu cu tine. Nici măcar nu pot exprima cât de mult. Dar tu... asta...

Face un semn spre noi.

— Nu vreau să simți că trebuie să te schimbi pentru mine. Te iubesc oricum.

— Știi asta. Și-mi dau seama că ți-ai asumat un risc cu mine. Nu știi câte zile ai petrecut în cabana mea amărâtă, fără confortul cu care erai obișnuită. Dar m-am gândit că, dacă tot sunt aici, pot încerca să mă adaptez la lumea ta. Nu fac promisiuni, dar încerc. Nu e totul așa de rău.

Un zâmbet îi mișcă buzele.

— Nu?

Iau o gură de bere și mă sprijin de spătar.

— Nu. O să am grijă de tine mai târziu, dar, deocamdată, ce văd e suficient de bun, de unde stau eu.

Obrajii i se îmbujorează, iar eu profit ca s-o privesc pentru a suta oară. Sfârcurile îi împung materialul roșu și trebuie să mă abțin să nu mă întind peste masă și să-mi modelez mâinile după curbele perfecte ale sânilor ei. Au trecut patruzeci și opt de ore de când am făcut sex

ultima oară și încep să-mi pierd mințile. Pofta pe care o simt pentru ea nu se poate stinge.

Sosește mâncarea și, pe moment, sunt bucuros de pauza din conversație, ca să nu mai vorbesc de tensiunea sexuală. Prima mea mărturisire a mers foarte bine. Dar am mai multe de spus și sunt speriat de moarte că nu va accepta.

Curajul mă părăsește până când ne îndreptăm din nou spre casa ei. Îmi dau seama că paharele de martini au făcut-o să se simtă foarte bine, fiindcă mâinile ei se tot rătăcesc spre șlițul meu. I le prind și-i sărut vârfurile degetelor, perfect conștient de erecția mea și de felul în care mă distrage de la lucrurile pe care vreau să i le spun.

În secunda în care parchez, se apleacă peste mine și ne pierdem într-un sărut pasional. Cad pradă dorinței răvășitoare pe care o simt pentru ea — dorința de a i-o trage, de a o iubi și de a-i arăta, fără cuvinte, tot ce înseamnă pentru mine.

Îi cuprind obrajii în palme și mă retrag suficient cât să-mi recapăt suflul.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce este?

Mă las pe spate și mă uit prin parbriz. Los Angeles e o aglomerație de lumini. În tăcere, îi văd atracția. Strălucirea, opulența — ceva diferit. Pot doar să sper că înseamnă mai mult pentru ea decât orașul ăsta. Inspir adânc și încep.

— Pentru cineva din exterior, poate părea că nu prea am nimic. Dar nu dețin doar cabana.

Își împletește degetele cu ale mele.

— Știu. Te-am căutat pe Google.

Mă încrunt și o privesc.

— Serios?

— După ce m-ai dat afară, trebuia să aflu mai multe despre bărbatul care mi-a oferit cel mai bun sex din viața mea.

— Și...

Ridică din umeri.

— Ți-am văzut profilul de Facebook. Am văzut și că tu ești proprietarul terenului pe care se află Avalon.

— L-am moștenit, dar dețin mult mai mult decât atât. Despre asta voiam să discut cu tine.

Își sprijină capul de spătar și așteaptă. E atât de frumoasă... de perfectă. Mă uit din nou în față, admirând casa care nu pare să aparțină peisajului.

— Știi că iubești casa asta, spun eu, încet.

— Pe tine te iubesc mai mult, șoptește ea.

Închid ochii, fiindcă simt că inima îmi va ieși direct afară din piept. Ce a recunoscut ea îmi dă curaj să spun mai multe.

— De când m-am înrolat, am investit tot ce câștigam în cumpărarea pământului unde doream să locuiesc sau pe care să construiesc mai târziu. Dețin câțiva acri cam la o oră și jumătate la nord de aici. E mult mai aproape decât Avalon, dar nu se compară cu orașul.

Mă aventurez s-o privesc. Își roade buza inferioară.

— Ce sugerezi?

Înghit în sec și o privesc în ochi.

— Mă mut acolo. Ne putem muta împreună acolo. Aș putea să construiesc o casă pentru noi, casa pe care o meriți. Ai fi suficient de aproape de oraș ca să lucrezi când ai nevoie, iar eu nu ar trebui să mă confrunt cu claxoane și mulțimi de oameni tot timpul.

— Și locul ăsta?

Face semn spre casa perfectă pe care o deține deja.

— Locuim aici, până atunci. Fac eu lucrurile să meargă. Mă ucide să spun asta, dar probabil îmi va prinde bine. Nu spun că va fi ușor, dar e un pas în direcția bună.

Respirația ei se accelerează, iar eu mă panichez.

— Madison, e un loc frumos. E lângă un lac, are priveliște spre munte. Sunt copaci peste tot și niciun vecin. Aș putea fi fericit acolo, dar numai dacă ești cu mine. Am nevoie de tine.

Ea tace. Nu știu ce altceva să mai spun și cât din suflet îmi mai pot pune pe tavă.

— Dumnezeu, spune ceva!

— Electricitate? întrebă ea.

— Firește.

— Apă curentă?

Zâmbesc puțin și panica începe să se evapore.

— Tot ce și-ar putea dori o orășeancă... mai puțin orașul.

Se apleacă și-și trece degetele prin părul meu.

— Sună absolut perfect.

MADISON

Sunt copleșită de propunerea lui Luke. Sunt asaltată de sentimente pozitive: Luke vrea să-și croiască o viață alături de mine, într-un punct de mijloc pe care am promis să-l explorăm împreună. Vrea să construiască o casă de la zero. A venit până aici și e dispus să continue, pentru binele nostru.

Ieșim din mașină și ne grăbim înăuntru. Măinile noastre sunt peste tot, și mișcările îmi sunt animate de mai mult decât simpla dorință. Sunt îndrăgostită. Atât de îndrăgostită de bărbatul ăsta, încât abia mai pot să respir. Mă ridică în brațe, de parcă aș fi un fulg, și mă duce în dormitor. Mă așază pe pat și-mi descheie rochia. Materialul cade la picioarele mele. Pentru o vreme, se uită doar la mine. Secundele trec, iar pielea mi se încălzește foarte repede. Dorința mă străbate până când sunt pe cale să dau în clocot.

— Luke, atinge-mă.

Mai face un pas spre mine și mă cuprinde cu brațele.

— În seara asta, o să ți-o trag cum n-am mai făcut-o.

Îmi țin respirația și aștept să detalieze.

Își trece degetele peste buzele mele.

— Ale mele.

Continuă în jos, peste un sfârc pe care-l ciupește.

— Tot al meu.

Tresar, dar senzația e plăcută și întetește focul din interiorul meu.

Își vâără degetul mare sub elasticul chiloților mei și-i trage în jos. Încă privindu-mă în ochi, mă atinge între cutele vulvei și apoi strecoară un deget în căldura ei umedă.

— Tot a mea, continuă, cu o voce scăzută.

Închid ochii, cu un suspin adânc, și mă arcuiesc spre atingerea lui. Ridic piciorul și-i înconjur șoldul, încercând să adâncesc penetrarea. În loc să-mi ofere mai mult, se retrage și se folosește de poziția mea în avantajul lui, mângâindu-mi anusul cu degetele. Înainte să mă pot împotrivi, îl pătrunde — întâi cu un deget, apoi cu două, folosindu-se de propriile mele fluide drept lubrifianț.

Deschid gura și îmi scapă un țipăt ușor.

— E tot al meu, Madison. Și vreau să-l am.

Tonul lui e plin de dragoste și de hotărâre, dar și de dorință sexuală brută.

Nu-i pot rezista. Nu are sens să mă împotrivesc, fiindcă are dreptate. Sunt a lui. Îi aparțin, mai mult decât am aparținut vreodată cuiva.

Sunt gata să-mi fac vise pornind de la acest miracol, fiindcă mi se pare incredibil de just. Mi se pare că următorul pas spre o viață despre care-mi făceam griji e acesta. Dacă e nevoie de permisiunea mea ca Luke să depășească unele dintre limitele mele sexuale, așa să fie.

Își răsuțește degetele în interiorul cărnii mele neexplorate. Îmi înfig unghiile în umerii lui lași, de plăcerea neașteptată care mă cuprinde.

— Ia ce-ți aparține, Luke.

Mă sărută feroce și-mi dă drumul, împingându-mă pe pat. În loc să mă urmeze, scoțoește într-o pungă și se întoarce cu un flacon de lubrifianț și un vibrator mic, roz.

Fac ochii mari.

— Ai cumpărat așa ceva?

— Tu ce crezi? zâmbește el.

— Nu știam cât de ambițios poți fi.

Nu e de mirare că a ajuns atât de departe.

Mă aștept să mă așeze în poziția pe care și-o dorește, în schimb, se postează între picioarele mele și-și trece buzele peste ale mele. Privindu-l adânc în ochi, savurez apăsarea caldă a trupului său peste al meu. Savurez atingerile lui posesive, dar răbdătoare, săruturile lui, adânci și pline de emoție. Mă înnebunește, până când implor să fiu futută.

— Am nevoie de tine, îl implor, ridicându-mi șoldurile spre ale lui, disperată după atingere.

E înnebunitor de aproape, atât de tare și de pregătit pentru mine. Când cred că nu mai pot rezista nicio secundă, mă întoarce pe o parte și se așază în spatele meu. Orice teamă a dispărut. Mă gândesc doar la cum va fi să-l am în mine.

Și e acolo, alunecos și tare, împingând dincolo de inelul de mușchi. Senzația e intensă, aproape că-mi taie respirația. Își mișcă șoldurile ritmic, de fiecare dată intrând mai adânc, până când nu mai pot respira. Apoi încetinește, îmi sărută gâtul și îmi ronțăie lobul urechii.

— Ești perfectă, Maddy, murmură el în urechea mea.

Felul în care ne potrivim acum îmi amintește de prima dată, când nu fusesem sigură dacă-l pot cuprinde tot. În același fel, mă relaxez. Mă supun și am încredere. Îi cuprind mâna de pe șoldul meu și mă împing în spate, spre următoarea lui mișcare.

— La naiba, mormăie el, cu vocea răgușită de plăcere.

Mă strânge și mai tare și dansul trupurilor noastre conectate capătă viteză. Îl cuprind până la rădăcină și apoi începe să împingă. Nu-mi vine să cred că e atât de mare, că l-am cuprins tot și că-mi place.

Simt că vreau să termin, chiar dacă n-am idee cum poate să se întâmple asta. Apoi îmi împinge vibratorul în mână și-l pornește. Cu mâna peste a mea, plimbăm jucărioara peste și în jurul clitorisului meu.

— Termină pentru mine, iubito. Lasă-mă să te simt.

Abia dacă mai răsuflă și ador că eu îl fac să se simtă așa.

Se împinge în mine, dar ritmul îi încetinește. Se apropie și el de orgasm, la fel ca mine. Așez vibratorul unde am nevoie și apăs cu putere.

Câteva secunde mai târziu, strig și mă strâng în jurul penisului lui. Zbor, simt totul și sunt atrasă în cea mai incredibilă senzație.

Sunt a lui... posedată complet.

CAPITOLUL 16

MADISON

Luke parchează camioneta și se întoarce spre mine, dar sunt prea captivată de frumusețea de dincolo de geam ca să-l bag în seamă. Îmi duc mâna la inimă, rămasă fără suflu, uimită de maiestuozițata acestui loc tainic. Va fi al nostru. Curând, nu va mai fi vorba despre lucrurile mele și lucrurile lui. Gândul acesta îmi trimite un fior prin corp și mă încălzește.

— Îți place?

— Este...

Nu găsesc cuvintele potrivite pentru a descrie ce se află în fața mea. Suntem la peste o mie de metri înălțime, la poalele unui munte acoperit de copaci, cât vezi cu ochii doar sălbăticie.

— E al nostru, spune Luke.

Îmi iau privirea de la muntele nostru și mă întorc spre el. Ochii îmi ard, fiindcă în ei au apărut lacrimi. Sunt copleșită de generozitatea și de altruismul lui.

— E perfect.

Îmi ia mâna de la piept și mi-o cuprinde în palme.

— Madison, vreau să construiesc o casă de vis aici.

Face semn cu bărbia spre un luminiș din apropierea marginii sudice.

— Nu vreau decât să te fac fericită.

Nici nu mă uit, fiindcă nu contează unde construiește casa. Luke va fi acolo și numai asta contează, nu locul în sine. Va construi o casă cu propriile mâini și știu că fiecare parte din ea va fi clădită cu iubire.

— Voi fi fericită oriunde, Luke. Câtă vreme suntem împreună.

Înghit în sec și îmi rețin lacrimile, care încă amenință să se reverse.

— Atunci, hai înapoi la cabană.

Zâmbește, știind prea bine că e prea primitivă pentru mine.

— Nu, nu.

Râd încet și clatin din cap.

— Vreau casa asta.

Surâde și-și schimbă poziția, ca să ni se atingă picioarele. Pielea mi se înfioară când îmi ciufulește părul. Cu gura lipită de urechea mea, șoptește:

— Aș vrea să-mi cer plata.

Firicelele de păr de pe ceafă mi se ridică, speriate parcă de nebunia pe care vrea să mi-o propună.

— Am crezut că sexul anal de seara trecută...

Am sentimentul că ideea lui n-o să-mi placă.

— Ah, nu.

Îmi mușcă lobul urechii, sugându-l ușor și trăgând până când nu mai pot gândi și încep să gâfâi.

— Vom campa aici la noapte, ca niște adevărați supraviețuitori.

Deschid brusc ochii.

— Ăă... nu.

Mă retrag. Nu se va folosi de forța lui sexuală ca să mă păcălească să dorm sub cerul liber, în praf.

— Haide, Mad. Va fi amuzant, îmi spune el cu o voce care ar face pe cineva care nu-l cunoaște să-l creadă.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă uit pe geam, la sălbăticia din fața mea. Vreo zece kilometri în jur, nu văd nicio casă, deci pe nimeni care să ne ajute, dacă va fi cazul.

— E prea periculos.

Degetele lui îmi ating bărbia, aducându-mi privirea înapoi într-a lui.

— Rahat. Te apăr eu. Nu las să ți se întâmple nimic.

— Dar aici sunt urși și chestii.

— *Chestii?* ridică el din sprâncene.

— Da. Știi tu, alte animale.

El râde. Se apropie mai mult și mă lipește de ușa camionetei.

— N-are de ce să-ți fie teamă, decât, eventual, de mine.

Dorința sporește, ștergând teama de sălbăticie.

— Bine, spun eu, prea ușor.

Acum nu-mi mai pot lua cuvintele înapoi.

Se apleacă, lipindu-și buzele de ale mele. Cu degetele încă pe bărbia mea, îmi taie respirația cu un sărut devastator. În acest gest e la fel de multă pasiune și dorință ca prima oară când ne-am sărutat. Senzațiile acestea nu s-au estompat, ci totul a devenit mai intens, cu timpul.

Inima îmi bate cu putere și amețesc când îmi dau seama că stăm chiar acolo unde va fi locul nostru, fâșia de rai pe care o împarte cu mine. Îi încolăcesc gâtul cu brațele, îmi îngrop degetele în părul lui și mă topesc în el.

Se retrage primul, desprinzându-se din îmbrățișarea în care aș fi putut rămâne la nesfârșit. Sau măcar pe timpul nopții, în siguranță, în camioneta lui.

— Vreau să stau toată noaptea aici, spune el, respirând răgușit.

— Putem face asta.

— Sunt multe lucruri de făcut până la căderea nopții.

Mâna lui îmi alunecă pe gât și-mi cuprinde sânul, iar degetul mare îmi mângâie sfârscul.

Oftez, gata să cedez dorințelor sale.

— După ce terminăm, vreau să fac dragoste cu tine sub stele.

Mi-l imaginez pe Luke pătrunzându-mă lent, în timp ce iarba îmi gădilă pielea, iar stelele de deasupra noastră sclipesc ca un milion de licurici, formând umbre pe trupurile noastre. Apoi mișcarea șoldurilor sale, din ce în ce mai profundă, încălzindu-ne de la interior.

Deschide portiera și coboară, în timp ce eu încă visez la trupul lui peste al meu. N-am remarcat echipamentul de camping pe care l-a așezat în portbagaj, când a încărcat valizele mele. Ideea asta nu i-a venit acum. A plănuit totul din secunda în care am fost de acord să mă întorc cu el la cabană, ca să-și strângă lucrurile, și să revenim în Los Angeles.

— Sper că ai un cort acolo.

Mă duc după el, în spatele camionetei, și încep să descarc sacii cu provizii și să-i arunc jos.

— Am mințit.

Zâmbește dulce, cu o privire ghidușă.

— N-o să fie chiar supraviețuire.

— Nu?

După ce m-am stresat că vom petrece o noapte grea, încep să mă relaxez. Luke nu mi-ar face asta, mai ales după ce am fost cât se poate de blândă când i-am tuns barba.

— Nu. Am toate lucrurile de care avem nevoie pentru o noapte relaxantă sub cerul liber, inclusiv un cort și materie primă pentru gătit.

Mă uit în portbagaj, dar nu văd cumpărături.

— Mâncare?

— Căutăm și vânăm. Asta va fi partea de supraviețuire.

Icnesc, oripilată de ideea de a ucide o creatură nevinovată.

— Nu vânez, Luke.

Se încruntă și i se întunecă privirea.

— Am nevoie de carne. Mai ales dacă ți-o trag până leșini mai târziu. Nu putem trăi cu frunze.

— Refuz să ucid o creatură nevinovată, îi spun.

Își trece o mână peste față și oftează.

— Dar mănânci carne, Mad.

— Uneori, mint eu.

— Nu apare, pur și simplu, pe rafturi. Trebuie să moară cumva.

— La naiba, șuier și mi se întoarce stomacul pe dos. Nu pot.

Ridică un ultim sac în spate și și-l aruncă peste umăr, înainte să ia restul în cealaltă mână.

— Bine, atunci. Culegem.

Ultimul cuvânt sună amar din gura lui, dar nu mai contează. Am câștigat.

Bine.

Îl urmez, atentă unde calc, străbătând tufișurile dese către liziera pădurii. Dar apoi îmi dau seama că nu prea avem ce mânca, în afară de frunze și rămurele. Și atunci?

Mă așez pe o piatră, după ce Luke îmi spune să nu fac nimic și să mă relaxez, cât timp instalează el tabăra. Îl privesc atent, analizând felul în care se mișcă și încercând să-mi dau seama dacă se simte comod și în elementul lui. Purtarea sa relaxată e sexy, iar ușurința cu care construiește totul mă excită. Îmi amintește de momentul în care am tras cu ochiul pe fereastră, din pat, după ce ne-am culcat prima dată împreună. Ceva din asprimea lui mă face să revin la viață.

Când soarele începe să coboare, aproape sărutând poalele muntelui, Luke își scoate tricoul și-l vâără în buzunarul de la spate. Mă aplec și-mi sprijin cotul pe genunchi și bărbia în palmă, ca să admir priveliștea. Mușchii i se răsucesc, întărindu-se și relaxându-se sub piele, la fiecare mișcare. Sunt fascinată. Chiar dacă am mai văzut asta de o sută de ori, nu mă satur.

E al meu.

Când îmi dau seama de acest lucru, totul pare în regulă. Când sunt cu el, mă simt de neatins, protejată de un câmp de forță impene-trabil, generat de iubirea sa. Luke Dawson a apărut în viața mea când mă așteptam mai puțin, dând totul peste cap.

M-a salvat. Luke spune că eu l-am salvat pe el, dar, sincer, el m-a făcut femeia care eram menită să fiu. Nu mai trăiesc în umbra bărbatului de lângă mine. Am parte de iubirea pe care Susan mi-a spus s-o vănez.

Dar a fost invers. Eu am fugit. El m-a vânat. Ne-am îndrăgostit amândoi.

LUKE

Se aude un coiot urlând la mare distanță, iar ea se încordează sub mine.

— Sunt aici, șoptesc, alunecând înapoi în ea, cu mișcări sigure.

Picioarele i se strâng în jurul meu, iar unghiile ei îmi zgârie spațele. Apoi își arcuiește șoldurile, primindu-mă mai adânc și relaxându-se sub atingerea mea.

Doar stelele sclipesc deasupra noastră, pe cerul lipsit de nori. Flăcările se mișcă, trimițând umbre peste chipul ei. Trupul meu o dorește. Nici măcar o clipă dintr-o zi nu-mi doresc să nu fiu alături de ea, cumva. Un sărut. O îmbrățișare. Sau să fiu îngropat adânc în ea. Din ziua în care a dat buzna în cabană, nu m-am săturat de ea.

Îi frământ fesele, înfigându-mi degetele în carnea moale, în timp ce o pătrund. Mișcările mele sunt lungi și apăsate, menite să-i atingă fiecare locșor de pe dinăuntru. N-am mai simțit niciodată dorința primordială de a marca pe cineva, dar Madison mi-o aduce la suprafață.

Chiar și acum, împlântat adânc, vreau să mă pierd înăuntrul ei. Madison face ca totul să dispară — grijile, teama și regretul față de lucrurile din trecut. Nimic din toate acestea nu mai contează, când sunt cu ea. Alungă demonii care m-au bântuit ani în șir.

O privesc și vreau să-mi întipăresc acest moment în minte.

— Te iubesc.

Mă privește cu ochi întunecați, plini de dorință.

— Și eu te iubesc.

Cuvintele ei mă încălzesc pe dinăuntru, mai fierbinți decât orice flacăra.

Își înfige călcâiele în fundul meu, ținându-mi trupul aproape. Sunt prizonier de bunăvoie al poruncii sale fără cuvinte. Se mișcă odată cu mine, frecându-se de mine până când începe să tremure. E aproape de orgasm, iar eu o urmez. Mușchii i se încordează, iar respirația i se întetește. Am nevoie de mai mult, așa că intru rapid în ea și ies, rotindu-mi șoldurile la fiecare mișcare. Ea se ridică pe valurile plăcerii, cu unghiile mușcându-mi din carne. Amestecul durere-plăcere e suficient să mă facă să ating absolutul. Orgasmul care-mi face spinarea să se înfioare mă lasă fără suflu.

Își eliberează picioarele și se înmoaie sub mine, însă unghiile îi rămân înfipite în pielea mea, fiindcă mă ține încă în brațe. Ne privim preț de o secundă și cred că vrea să spună ceva, însă ea ridică fruntea și mă sărută, oferindu-mi aerul de care am mare nevoie.

— Mulțumesc.

Se retrage cât să mă privească în ochi.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

Zâmbește și-mi dă drumul.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc.

Mă rostogolesc într-o parte, luând-o cu mine.

— M-ai salvat, Mad.

Își lasă capul pe umărul meu și mă privește.

— Eram doar o umbră, Luke, până te-am întâlnit.

— Ne-am salvat reciproc.

Îi trag trupul mai aproape, nelăsând niciun milimetru să ne despartă.

— E foarte frumos aici.

Ochii ei se îndreaptă spre cer și spre stelele care se reflectă în ochii ei întunecați.

— Abia aștept să-mi petrec fiecare noapte cu tine, în locul ăsta.

Buzele mele îi sărută fruntea.

— Și eu.

E a mea. N-a fost doar un vis. Nu m-am gândit niciodată că voi mai găsi pe cineva cu care să-mi împart viața. Dar soarta a avut alte planuri. De fapt, penisul meu a fost de vină. Dacă nu m-aș fi oprit la izvoare, la vederea cărnii ei dezgolite și la auzul gemetelor sale, n-aș fi cunoscut-o. În loc să zac sub cerul înstelat, cu ea în brațe, aș fi în cabană, de unul singur, privind focul arzând mocnit.

Epuizată de ziua care a trecut și consumată de orgasme, adoarme în brațele mele. Pentru o clipă, mă gândesc să rămânem afară, lângă foc, dar nu e deloc sigur. Coioții din depărtare nu s-au potolit și s-au apropiat prea mult. Mișcându-mă încet, o ridic și mă ridic și eu. Nu se trezește pe drumul spre cortul aflat la câțiva metri mai încolo, și o așez pe sacul de dormit. Mă lipesc de ea, ca să-i țin de cald pe timpul nopții. Închid ochii și găsesc pacea pe care doar ea mi-o oferă și las cântecele pădurii să mă atragă într-un somn adânc.

Mă trezesc brusc niște țipete. Mă ridic imediat și privesc în jur. Madison nu e lângă mine, dar locul ei e cald încă. Fără să ezit, iau cuțitul pe care l-am ascuns sub pernă și ies.

— Madison!

Mă panichez îngrozitor, iar ea strigă și mai tare. Sunt țipete îngrozite, care răsună în valea de sub noi.

— Madison! urlu iar, încercând să calculez distanța după felul în care vocea ei răsună printre copaci.

Dând crengile la o parte, fără să-mi pese că sunt desculț, alerg prin pădure, în ajutorul ei. Atunci o zăresc. Un coiot a încolțit-o, cu spatele lipit de un copac. Mârâie, arătându-și colții, agresiv. Madison a înlemnit și tremură de frică.

— Nu mai țipa, îi spun. Se hrănește cu teama ta.

Închide gura, cu ochii mari și pieptul ridicându-i-se abrupt, de teamă.

— Vrea să mă mănânce, spune ea, repede, lipindu-se și mai tare de trunchi.

Fac un pas în față. Femela coiot se întoarce și-mi arată mie colții, dar eu mă opresc. Ținând cont de anotimp, știu că-și protejează, cel mai probabil, puii, ascunși undeva în apropiere.

— E în regulă, fetiço, spun, coborându-mi vocea spre un ton calm și liniștit. Nu-ți facem niciun rău.

— Ești nebun? Ucide-o!

Acum vrea să omor un animal, și încă pentru ce? Fiindcă-și apără teritoriul? Am mâncat frunze în seara asta, în numele protecției animalelor. Nu vreau să ucid coiotul, decât dacă e absolut necesar.

— Madison, îi e teamă. Își apără casa și, probabil, copiii. Stai calmă și liniștește-te.

— Și mie mi-e teamă, spune ea, pe un ton dulce.

Ridic puțin cuțitul, în cazul în care animalul va sări pe mine.

— Bună, fetiço.

Încerc să-i abat atenția de la Madison. Când calc pe o creangă și aceasta trosnește, animalul se întoarce spre mine, iar mârâitul îi devine mai profund.

— Nu te rănim, îi spun.

Chiar dacă nu-mi poate înțelege vorbele, nu fac nimic din ce i s-ar părea agresiv.

Încet, se dă înapoi și-și închide botul. O privește pe Madison, apoi iar pe mine. Noi nu ne mișcăm. Împietriți, ca niște statui, îi așteptăm următoarea mișcare.

Ochii lui Madison sunt căscați și ficși, însă trupul i se relaxează după ce coiotul scoate un scheunat ascuțit, ca un câine, și o zbughește.

— La naiba, șuieră ea, lăsându-se la pământ și cuprinzându-și picioarele. Am crezut că voia să mă mănânce.

— Uite.

Fac un semn spre tufișuri. În spatele lor se ascund femela și doi pui care schelălăie. Trei perechi de ochi ne privesc în lumina lunii.

— Sunt atât de drăgălași, spune ea, cu o expresie blândă.

O opresc cu mâna, când vrea să se miște din loc.

— Așteaptă să plece.

Clatin din cap.

— Și tu voiai s-oucid.

— Sunt o idioată.

Se bosumflă, dar rămâne cu privirea la cei doi pui.

— Nu știu dacă treaba asta cu sălbăticia e pentru mine, Luke.

Zâmbesc când îi aud vorbele pline de sinceritate, dar știu că poate suporta.

— Doar abține-te să mai umbli pe aici goală, singură și mirosind a sex când ne mutăm și totul va fi în regulă. Ce Dumnezeu făceai aici?

— Trebuia să fac pipi.

Clatin din cap și râd de curajul ei.

— Data viitoare, trezește-mă. Nu ieși singură. Aproape că am făcut infarct.

— Iar eu am fost aproape să fiu mâncată de vie, așa că suntem chit, râde ea încet. Acum putem merge?

Coiotii au dispărut. Dau din cap și-i întind mâna, gata s-o iau din nou în brațe, în siguranță.

— Vrei să mergem la cabană?

Se lipește de mine.

— Și lucrurile noastre?

— Lasă-le. Plănuiesc să petrec ceva vreme aici. Le iau data viitoare.

— Putem rămâne, dacă vrei.

— N-o să pot adormi la loc. Mergem și dormim în patul meu.

— Sună de vis, spune ea, privind-mă, când ajungem înapoi lângă foc. M-am simțit minunat.

Îi prind brațul cu mâinile, mângâind-o cu degetele mari.

— Cu coiot cu tot?

— Cu coiot cu tot, fiindcă am fost cu tine.

Își lipește fruntea de pieptul meu.

Îi sărut creștetul și mulțumesc Cerului că n-a pățit nimic.

— Și pentru mine, deși mi-ai scurtat viața cu zece ani când ai început să strigi.

— Ai fi ucis coiotul de dragul meu?

— L-aș fi ucis înainte să te poată atinge, Mad.

— Cât de sexy, Luke.

— Ce anume?

— Ai fost curajos rău, acolo. Aproape mai sexy decât atunci, cu bătaia din bar.

— La naiba.

Clatin din cap și mă retrag, ca să-i văd fața.

— Îmi promiți că nu mai faci chestii din astea?

Își prinde buza de jos între dinți, apoi zâmbește larg.

— Promit.

Femeia asta mă ține mereu în priză. Credeam că am deja o viață ocupată. Credeam că eram fericit, înainte să dea buzna în cabană. Dar mă înșelam. Trăiam doar de pe o zi pe alta, fără scop. S-o iubesc pe Madison a devenit unicul motiv al existenței mele.

— Unde ne sunt hainele? întreabă ea.

Privesc în jur, dar nu văd nimic.

— Pe aici, pe undeva.

— Putem merge așa, râde ea. N-am mai făcut niciodată așa ceva.

Suntem la câteva sute de kilometri de cabană, dar există șansa ca, la ora asta din noapte, să nu întâlnim nici măcar un suflet pe drum. Merită să-mi asum riscul de a fi arestat doar când mă gândesc că voi sta lângă ea și-i voi privi țâțele săltând în sus și-n jos în timp ce mergem pe drumurile neasfaltate.

— Sunt gata, dacă ești și tu, îi spun, când ne îndreptăm spre camionetă.

— Viața e scurtă, Luke. Trăiește-o.

Mă înghiontește în coaste.

— Uneori trebuie să faci și câte un salt în față, fără să mai calculezi totul.

O trag spre mine și o sărut apăsător. Nu-și dă seama, dar am făcut un salt acum ceva vreme, drept în brațele ei.

EPILOG

MADISON

Mirosul de mașină nouă din Land Rover e singura mea consolare în timp ce traficul bară la bară mă ține departe de Luke. După ore de înaintare lentă, ambuteiajul, într-un final, se descongesează. Mulțumesc lui Dumnezeu, fiindcă sunt gata să cad din picioare în secunda în care ajung la destinație.

Am ținut-o dintr-un job în altul toată săptămâna și mi-am petrecut cea mai mare parte a fiecărei zile cu modele de fițe și designeri stresați, pentru o ședință foto de modă. Nu pot să mint, dar îmi place adrenalina. Nebunia și viteza, celebritățile și drama. Los Angeles-ul mi s-a strecurat pe sub piele acum multă vreme — energia locului și promisiunea unor vise care devin realitate, în fiecare zi.

Dar, când a venit vremea să iau o pauză, am fugit în direcția opusă. Spre nord, mai precis.

Casa visurilor noastre e în proces de construcție de câteva luni bune. Luke n-a putut suporta viața la oraș, așa că și-a încălcat promisiunea și a angajat câțiva muncitori care să-l ajute să termine mai repede cu șantierul. N-am fost exagerată când a venit vorba despre

locuința noastră, așa că nu m-am opus. Abia aștept să mă trezesc în fiecare dimineață în casa noastră de pe munte, exact ca el.

Azi, în loc să conduc spre casa mea dintre dealuri, Luke a insistat să vin și să văd cum merge treaba. Până când ajung, se lasă întunericul. Doar farurile îmi ghidează călătoria pe poteca prăfuită dintre drumul pavat și casa noastră. Parchez Roverul și casc gura. Cadrul din bușteni din partea de sus a casei e decorat cu sute de luminițe de Crăciun, iar dincolo de ferestrele imense văd un brad care strălucește, plin de beculețe și ornamente.

Îmi iau geanta și mă grăbesc spre casă, pe treptele de lemn care duc spre ușa sculptată manual. Apoi trec pragul casei noastre.

Casa noastră.

Încă nu-mi vine să cred când o spun sau când mă gândesc pur și simplu la asta. O singură privire în jur, și încă sunt uluită. N-am mai fost aici de câteva săptămâni și nu-mi vine să cred cât de mult a avansat totul. Muncitorii au instalat podele de pin cu scânduri late și vopsite într-un cenușiu-deschis, ceea ce le dă un aer rustic. Luminile sunt montate, iar pereții au deja culorile pe care le-am ales acum câteva luni.

În șemineul masiv, clădit cu piatră de râu — proiect pe care Luke și l-a asumat, inspirat de șemineul din fosta lui casă — arde focul. Îmi dau jos haina și o las să cadă pe podea. Camera imensă e goală, cu excepția bradului, care cred că are cinci metri. Așezat în fața ferestrei, se află lângă un scaun de piele, uzat. Îmi mușc buza și mă apropiu de scaun, atingând cu degetele mânerul cald și crăpat.

Amintirile mă inundă la o simplă atingere. Am petrecut prima noapte în cabana lui Luke cuibărită în scaunul ăsta. I-am tuns barba pentru prima dată încăllecându-i trupul masiv, gol, în scaunul ăsta. Luke și cu mine ne-am tras-o în scaunul ăsta de nenumărate ori, însă, la fel ca multe dintre obiectele sale de la cabană, rămăsese acolo.

— Sper să nu te deranjeze.

Ridic privirea la auzul vocii profunde a lui Luke. Se sprijină de arcada care dă în bucătărie, cu mâinile în buzunarele jeanșilor uzați

și cu gleznelor încrucișate. Mi se taie respirația. Încă nu mi-am dat seama cum să mă împac cu frumusețea lui.

Barba i-a crescut la loc, dar, de dragul meu, o îngrijește cu atenție. Părul i-a mai crescut câțiva centimetri și îi cade mai jos de umeri, în onduleuri de culoarea ambrei. Ochii lui albaștri, limpezi, mă vrăjesc. Se apropie, făcându-mă să gâfâi la fiecare pas. Respir doar când se apleacă și mă sărută ușor pe buze. Contact... ușurare... iubirea lui, calmă și liniștitoare.

— Nu eram sigur că ți-ar plăcea să-mi mut mobila veche și amărâtă în casa ta nou-nouță.

— Păi, e casa *noastră* nou-nouță, și știi la fel de bine ca mine că scaunul ăsta are o mare valoare sentimentală.

— Asta nu pot să contest.

Zâmbește și-și trece degetele printre ale mele.

— Mulțumesc că ești aici. Aș fi venit să te iau eu cu mașina, dar aveam niște treburi de terminat.

Cercetez iar camera, la fel de uimită de progres.

— Arată fantastic. Nu știam că ai avansat atât de mult.

Zâmbește larg, iar eu îi surprind privirea ghidușă.

— Am multe să-ți arăt. Ți-e foame?

Clatin din cap.

— Am mâncat un baton proteic când am plecat de la muncă. Dar mi-ar prinde bine un pahar cu vin.

Mă conduce în bucătărie, unde descopăr și mai multe surprize. Granit, robinete și, da, apă curentă. Bat din palme entuziasmată, chiar dacă sunt sigură că aceste utilități moderne nu înseamnă nimic pentru jumătatea mea mai bună. Dar el pare mulțumit de fericirea mea. Felul în care se străduiește să facă în așa fel încât să-mi fie bine e ceva cu care încă mă lupt să mă obișnuiesc.

Îmi toarnă un pahar cu vin și-mi face turul restului casei. Ajungem în dormitor. În loc de o cameră goală și întunecată precum celelalte, sunt întâmpinată de una complet mobilată și luminată cald. În centru se află un pat enorm, făcut din bușteni groși.

E asemănător ca stil, dar mult mai mare decât cel din cabana lui Luke.

— Eu l-am făcut.

Pieptul lui Luke se umflă de mândrie.

Chicotesc.

— Îl ador. Și presimt că va avea parte de multă acțiune.

Dă din cap și-și așază mâna cu fermitate pe unul dintre stâlpii de susținere.

— La asta m-am gândit când m-am asigurat că e o construcție care va rezista folosinței riguroase.

Chicotesc și mă sprijin de pieptul lui musculos. El mă înconjoară cu brațul, iar eu ridic bărbia, ca să-l privesc în ochi. Se apleacă, dar un sunet brusc și ascuțit, care vine de afară, îl oprește.

Mă încrunt și mă uit spre ușile duble care dau spre balconul din dormitorul principal.

— Ce-a fost asta?

Luke strânge buzele și se îndepărtează de mine.

— Verific acum.

Rămân pe loc, fiindcă încă nu sunt obișnuită complet cu sălbăticia. După întâlnirea cu o mamă-coiot supraprotectoare, acum câteva luni, am învățat că metoda cea mai bună de a respecta sălbăticia este să rămân în interior.

Luke dispare în întuneric. Îmi înconjur trupul cu brațele când pe uși pătrunde aerul rece al nopții. Mă gândesc dacă să ies și eu, când o săgeată de puf alb dă năvală înăuntru. Strig tare și mă arunc pe pat, unde mă simt în siguranță, uitându-mă în jur să văd ce naiba e asta.

— Vino aici, fetițo.

Vocea lui Luke e blândă. Se lasă pe vine, cu privirea fixată într-un punct invizibil de sub pat și își întinde mâinile, cu palmele în sus.

— Asta-i, fetițo. Hai la tati.

O secundă mai târziu, micul ghem de puf alb apare de sub marginea patului. E un cățeluș, care dă din coadă atât de entuziasmat, încât abia poate merge drept spre Luke.

Îmi vine să râd ușurată, pentru că un cățeluș nevinovat tocmai m-a speriat de moarte. Mă las în genunchi, îmi iau fața în mâini și încep să hohotesc.

Luke închide ușa, și-o aduce lângă pat pe noua sa prietenă. Cu grijă, iau ghemulețul de blană din mâinile lui masive. Vârfurile urechilor ei micuțe și botul umed sunt negre ca tăciunele. Are multă blană și e ușoară ca un fulg.

— E un malamut, spune el.

Arată ca un pui de lup. O țin la piept și o mângâi, sărutându-i capul pufos, în timp ce ea se zbate, încântată. Fără îndoială, mă îndrăgostesc imediat de creatură.

— E atât de scumpă. Cum o cheamă?

Ridică din umeri.

— Cred că-i poți pune tu un nume. E aici să te protejeze și să aibă grijă de tine în lipsa mea.

Se oprește și-și trece degetul peste zgarda ei.

— Dar mă gândeam la Susie.

Ridic privirea și clipesc, când lacrimile îmi dau târcoale. Moartea lui Susan, ceva mai devreme anul acesta, m-a afectat puternic, dar am știut, în adâncul inimii, că mi-a rămas alături, călăuzindu-mă spre fericire.

— Tu decizi. Dacă vrei altceva, îi pot lua o altă zgardă, spune Luke cu blândețe și cu vocea tremurând ușor.

Clatin din cap și privesc spre Susie, ghemul adorabil de blană.

— E perfect. Îmi place la nebunie numele ăsta. Și de ea la fel.

Îi dau blănița la o parte, ca să văd zgarda mai bine. „Susie“ e gravat cu fir de argint pe spatele benzii, iar în față zăresc un medalion metalic. Mă joc puțin cu el, înainte să remarc inelul cu diamant imens care e prins de el.

— Luke...

Vocea mea e doar o șoaptă.

Tremur, clătinând din cap. Nu-mi vine să cred.

Cu blândețe, Luke o ia pe Susie din brațele mele și-i desface inelul de la zgardă. Se lasă într-un genunchi, iar eu privesc, șocată și uimită, din pat. Ține inelul într-o mână și-mi cuprinde palma în cealaltă.

Sunt copleșită și mă concentrez exclusiv asupra acestui moment. Luke, și nimic altceva. El trage adânc aer în piept, înainte să vorbească.

— M-ai avut la picioarele tale din prima zi, Madison. Îmi place să fiu aici și te iubesc. Vreau să te venerez, să te protejiez și să continui să te iubesc în fiecare zi, pentru tot restul vieții ăsteia frumoase pe care ne-o construim împreună. Vreau să mă trezesc cu tine în brațe, în fiecare dimineață. Vreau să explorez tot ce îmi e necunoscut și să ne lărgim mai departe zonele de confort, reciproc și împreună. Și, într-o zi, sper să te conving să-mi oferi copii frumoși, la fel de minunați ca tine. Dar acum tot ce-mi doresc e să știu că vei fi soția mea. Madison, te căsătorești cu mine?

Are lacrimi în ochi, iar eu trebuie să-mi înghit suspinul care vrea să iasă la suprafață.

— Da, firește. Da!

Îmi agit mâinile tremurânde spre inel, care cred că l-a costat o avere. Un bărbat simplu, așa ca el, s-a întrecut pe sine. În clipa în care mi-l strecoară pe deget, mă arunc în brațele lui.

Mă ridică de pe pat și-l înconjur cu brațele și picioarele. Ne ținem atât de strâns, încât abia pot să mai respir, dar nu-mi pasă. Nu l-am iubit niciodată mai mult. Ne sărutăm — un sărut pasional, care consumă totul și care continuă la infinit. Nu sunt sigură că ne vom opri vreodată, dar sunetul pașilor săltăreți ai lui Susie, care se joacă în jurul nostru, îmi abate atenția. Zâmbesc, cu buzele lipite de ale lui Luke. Știu, acum mai mult ca niciodată, că mi-am găsit fericirea alături de acest bărbat și că nu-l voi lăsa niciodată să plece...